C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Salemu_3-Knihy_psane_satanem.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Sa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Moře bylo klidné, skoro až nepřirozeně hladké, jak tomu bývá často po zuřivé bouři. Bylo ticho a při východu slunce umlkl dokonce i zvuk větru, jenž kvílel po celou noc nad útesy a skalisky strmého, vysokého pobřeží a rozbíjel vlny na jeho úpatí v bílou tříšť. Jediný zvuk, porušující ticho, byly kroky tří mužů, kteří opatrně došli až na samý okraj šedobíle žíhané stěny a shlédli dolů do hlubiny.
Avšak šedé, obrovské stvoření, jež se bezhlučně přiblížilo k pobřeží a nyní číhalo mezi útesy, nezahlédl žádný z nich. Než se Bensen dostal na pláž, měl ruce celé zkrvavené a bolavé. Sestup nebyl nijak zvlášť nebezpečný. Bensen nedaleko tohoto strmého pobřeží vyrůstal a už jako dítě šplhával po jeho stěnách, navíc skála na tomto místě nebyla tak hladká a kolmá jako na jiných místech, takže by jejích padesát nebo šedesát stop snadno zvládl i méně zkušený lezec. Tentokrát si však už nahoře o ostré hrany křídových skal rozšrabal kůži na rukou a sůl, kterou zanechala bouře na skalách jako třpytivý pancíř, v ranách pekelně pálila.
Bensen vylovil s kapsy kapesník a utíral si krev z prstů, zatímco čekal, až dorazí i jeho dva druhové. Norris už obratně a zkušeně po skále šplhal dolů, zatímco Mahoney se stále ještě šklebil - a klepal strachy - na úzkém skalním výběžku a zjevně se nemohl rozhodnout, jestli si má strachem nadělat do kalhot nebo se prostě vrátit. Poslední kus stěny byl nejobtížnější.
"Na co čekáš, Floyde?" křikl na něho Bensen. "Ta skála se těžko kvůli tobě promění ve schody. Tak už pojď!"
"Já... sakra, nemůžu!" křikl v odpověď Mahoney. "Víš přece, že mám závratě. Mohl bych se zřítit."
"Tak teda skoč!" zařval Bensen. "Není to moc vysoko. A dole je měkký písek!"
"Skočit?" zasípal Mahoney a Bensen i na tu velkou vzdálenost mohl rozeznat, jak zbledl ještě víc, než už beztak byl. "Zbláznil ses? Vždyť je to dobrých dvacet stop!"
Bensen se ušklíbl, odstoupil na krok od stěny, aby udělal místo Norrisovi, pokrčil rameny a obrátil se. Kdyby mělo být po jeho, pak by Mahoneyho s sebou vůbec nebrali. Ale Norris na tom trval, aby ho vzali, a měl zřejmě pravdu. Floyd Mahoney byl sice snad největší zbabělec v okruhu dobrých sta mil - ale současně byl také nejlepším potápěčem v Durnessu. Potřebovali ho. Snad.
Norris pružným skokem přistál vedle něho v písku, napřímil se a chvíli si zamračeně prohlížel ruce, jež byly právě tak rozdrásané a zkrvavené jako ty Bensenovy. Potom se obrátil a pohlédl na moře. Bezvětří i nadále trvalo a odliv snižoval hladinu, takže pláž byla nyní širší, třicet, snad čtyřicet stop mokře se lesknoucího bílého písku bylo tam, kde v noci vřela bílá tříšť. Mezi Norrisovým obočím vznikla hluboká rýha, která ho činila starším a vážnějším, než byl. "Nic není vidět," zabručel.
Bensen vyštrachal z kapsy cigaretu, zkřehlými prsty škrtl sirkou a pak teprve odpověděl. "Byl to tvůj nebo můj nápad, jít sem?"
Rýha mezi Norrisovým obočím se ještě prohloubila. "Zatraceně, přece vím, co jsem viděl," řekl nevrle. "Je to tu."
Bensen do sebe z hluboka nasál kouř z cigarety, rozkašlal se a se zaklením odhodil cigaretu do příboje. Kouř chutnal hořce a jeho dech byl pořád ještě sípavý a namáhavý. Krátké šplhání ho předtím vyčerpalo víc, než si hodlal připustit. Norris sledoval jeho počínání se svraštělým čelem, avšak chránil se něco říci. Mlčky čekali, dokud Mahoney namáhavě a obezřetně neslezl dolů a nepřipojil se k nim. Tvář měl bledou a navzdory chladu se mu na čele leskly drobné kapičky potu.
"Má někdo z vás představu, jak se pak dostaneme nahoru?" zeptal se tiše.
Bensen se ušklíbl. "Tak jako jsme se dostali dolů, Floyde. Po skále."
Mahoney zbledl ještě víc, pro jistotu ale odpověď překousl a pohlédl kolem Bensena a Norrise na moře. Vlny byly nízké a mírné, dokonce i zvuk příboje byl jenom tiché mumlání, jako by oceán spotřeboval veškeré své síly.
"Žádnou loď nevidím," řekl po chvíli.
"Ale je tu," odpověděl Norris. Jeho hlas zněl bezmála hádavě. "Viděl jsem ji naprosto zřetelně. Musel to být troj- nebo čtyřstěžník. Zlomil se vpůli, ale mohlo by se..."
Bensen obrátil oči v sloup a přerušil ho nevrlým pohybem ruky. "No dobrá, prcku," řekl. "Věříme ti. Krom toho," dodal po několikavteřinovém přemýšlení a změněným hlasem, "je to naprosto přesně to místo, jak mi ho ten blázen popsal." Vzdychl si. "Začněme."
Norris mlčky rozepnul přezky svého batohu a pomohl také Bensenovi složit náklad ze zad. Jen Mahoney se nehýbal.
"Co je?" zavrčel Bensen nevrle. "Nechce se ti?"
"Ani trochu," zavrtěl Mahoney hlavou. "Ta věc se mi nelíbí, Lennarde." Ohrnul ret, ale nakonec přece jen i on shodil batoh ze zad a kývl hlavou směrem k moři. "To moře je až moc klidné. A je zatracená zima."

"To v listopadu tu a tam bývá," odpověděl Bensen ironicky. "Co je to s tebou? Máš strach z rýmy?" Zasmál se. "Phillips každému z nás zaplatí padesát liber, chlapče. To už stojí za trochu prostydlé nohy, nebo ne?"
"O to nejde," zamumlal Mahoney. "Já..." odmlčel se, hlasitě si vzdychl a ještě jednou zavrtěl hlavou. "Mně se prostě celá ta věc nelíbí, to je všechno."
Norris chtěl něco říci, ale Bensen ho rychlým varovným pohledem zarazil. Věděl lépe, jak se na Mahoneyho musí. "Mně taky ne," řekl tak mírně, že se na něho Mahoney překvapeně podíval. "Taky by mi bylo milejší, kdybychom měli člun a rozumnou výstroj, ale na to nemáme dost času. Tenhleten Phillips by byl schopen zapřáhnout všechny čerty, jen aby se dozvěděl, jestli tam ta loď ještě leží, a já bych chtěl ten vrak prohlédnout dříve než on."
Mahoney přikývl, ale byl to pohyb sotva postřehnutelný a Bensen cítil, že ještě zdaleka není plně přesvědčen. Mluvili o tom spolu už nejednou. Vlastně neměli jiné téma od doby, co do města přišel ten podivný pan Phillips spolu se svými dvěma ještě podivnějšími průvodci, a začali najímat lidi. Hledali nějakou loď. Loď, která se tu prý asi před třemi měsíci u pobřeží potopila. A podle rozruchu, který dělali, a taky spousty peněz, které nacpali do všech možných lidí, muselo na palubě té lodi být něco opravdu cenného. Norris, Mahoney a on nebyli jediní, kdo hledali vrak na vlastní pěst. Ale Norris byl jediný, kdo měl to štěstí, že byl v pravou chvíli na pravém místě a viděl, jak bouří bičované moře odkrylo část vraku.
"Jestli to skutečně leží tam dole, pak se tam nedostaneme," zamumlal Mahoney. "Voda je tu dost hluboká a proudy..."
"Aspoň to zkus, Floyde," přerušil ho Bensen. "I kdyby ses nedostal až tam, můžeme alespoň zkasírovat tu odměnu, ne?"
Mahoney neochotně přikývl. Phillips vypsal odměnu pět set liber jen pro toho, kdo loď najde. Celý roční výdělek dělníka, pomyslel si Bensen, jen za informaci. Ten vrak musí skrývat víc než jen jeden poklad...
"No dobrá," řekl nakonec. "Zkusím to. Ale nemyslete si, že půjdu nějak moc hluboko. Poplavu tam a trochu se rozhlédnu, to je vše. Možná jsem trochu pitomý, ale nejsem životem unavený."
"To po tobě taky nikdo nežádá," řekl Norris rychle, "Když budeme vědět přesnou polohu, obstaráme si člun a pořádnou výstroj. Pak uvidíme, co dál."
Mahoney si ho přeměřil nevyzpytatelným pohledem, pak se zašklebil a pomaličku se začal svlékat. Také Bensen a Norris ze sebe rychle shodili oblečení a uložili je do vodotěsných batohů, které si přinesli s sebou. Chvíli nato stáli všichni tři - nazí a v listopadovém chladu výrazně rozklepaní - bok po boku na kraji vody. Od vodní hladiny jim vál vstříc ledový dech. Bensen se zachvěl. Náhle si už vůbec nebyl tak jist, že to byl opravdu dobrý nápad pátrat po vraku na vlastní pěst.
"Nemáme moc času," řekl náhle Norris. Bensen se na něho podrážděně podíval, ale pak se podíval směrem, kterým Norrisova ruka ukazovala, a zmlkl. Nad obzorem se už zase hromadila hrozivá černá bouřková mračna. V tomto ročním období nic neobvyklého, pomyslel si Bensen, a snad z toho ani nic nebude. Ale stejně tak dobře to mohlo znamenat pokračování včerejší bouře. Se zamrazením v zádech pomyslel na nečas, který celou noc běsnil nad pobřežím. Kdyby se to znovu spustilo, a oni byli ještě ve vodě, nebo jen tady dole na pláži...
Zahnal ty myšlenky, obrátil se k Mahoneymu, pomohl mu omotat si lano kolem pasu a bezpečně zavázat.
Voda byla ledová. Bensen měl pocit, že mu nohy pomalu odzdola nahoru odumírají, čím hlouběji se noří do vody. Cáry šedé mlhy se oddělovaly od vodní hladiny, a aby toho pořád ještě nebylo dost, probudil se náhle vítr a švihal jim do tváře chladem a palčivou slanou vodou.
Norris a on se zastavili, když už stáli ve vodě po pás, zatímco Mahoney šel rychle dál, aniž by se ještě jedenkrát otočil. Bensen zkřehlými prsty svíral lano a hleděl, jak jde Mahoney dál, jak mu voda vystoupila po prsa, pak po ramena, až zmizel ve vodě až po krk. Nakonec se i on zastavil, šlapal vodu a ještě jednou se k nim obrátil.
"Jenom to lano držte pevně," řekl. "Až vám dám znamení, vytáhnete mě ven, jasné?"
"Jasné!" křikl za ním Bensen. Instinktivně napnul lano, až pocítil odpor. Proudy při této části pobřeží byly pověstné. Dokonce ani tak dobrý plavec jako Mahoney nemohl riskovat, aby šel do vody bez jištění.
Mahoney se znovu obrátil, párkrát se silně nadechl a potopil se. Bensen opatrně nechával lano prokluzovat mezi prsty, zatímco Mahoney pod vodou plaval dál k útesové bariéře, číhající jen pár stovek stop před vlastním pobřežím pod klamně hladkým povrchem moře. Trvalo nekonečně dlouho, než se jeho hlava znovu vynořila nad šedé zrcadlo hladiny, nadechla se a znovu se potopila.
Bensen se ustaraně zadíval na oblohu. Bouřková fronta se nepřiblížila, avšak on věděl, jak nevypočitatelné v této části skotského pobřeží umí být počasí - co teď ještě vypadá jako daleká podzimní bouře, se může během půl hodiny přihnat jako zuřící vichřice a v tu chvíli se moře změní v jediný vařící a vířící kotel.
Lano v jeho rukou se napnulo. Bensen se s leknutím vytrhl ze svých myšlenek, vyměnil si rychlý, znepokojený pohled s Norrisem a zatáhl za lano.
Mahoney se znovu vynořil, mával oběma pažemi a několikrát se silně nadechl a vydechl. Rty měl promodralé chladem.
"Je to tady," křičel. "Skoro přesně pode mnou."
"Jsi si jistý?" odpověděl Bensen.
"Ano!" Nebyl to ale jen chlad, čím se třásl Mahoneyho hlas. "Viděl jsem ji docela přesně - leží na boku. Palubní zábradlí je necelé dva metry pod vodou. Povolte mi trochu šňůru - jdu tam ještě jednou!" A než mohli Bensen a Norris něco říci, znovu se ponořil.
Tentokrát zůstal pod vodou dlouho, déle než dvě minuty, odhadoval Bensen. Lano se mu škubalo v rukou, párkrát měl pocit, jako by pod hladinou zahlédl nějaký stín, jistý si ale nebyl.
Konečně, když už si Bensen začal dělat starosti, se Mahoney znovu vynořil. "Je to tady," křikl ještě jednou. "Ale je tu ještě něco, Lennarde. Já..."
Vtom za ním vyrazil z moře šedobílý vodotrysk. Mahoneyho vyděšený výkřik zanikl v řevu a hučení vody. Lanem v

Bensenových rukou projelo vražedné škubnutí. Mahoney se potopil tak rychle, jako by ho něco pod vodu stáhlo.
O několik vteřin později se znovu vynořil, supěl, obrátil se naznak a z plných plic řval. "Vytáhněte mě!" ječel. "Pro všechno na světě, vytáhněte mě" Jeho obličej byl zkřivený hrůzou. Bensen ještě viděl, jak se jeho ústa znovu rozevřela k němému výkřiku, pak něco znovu příšerně škublo lanem, až ho to strhlo dopředu, a současně Mahoney znovu zmizel. Bílá pěna a vzduchové bubliny označovaly místo, kde se potopil.
Bensen vší silou táhl za lano, zatímco Norris škubal druhým koncem jističi šňůry.
A přece byli stále dál a dál taženi do moře. Bensen se zapíral nohama, vrhal se nazpět a napínal svaly, ale jeho nohy se v jemném písku neměly o co opřít; klopýtal, padal dopředu a krok za krokem byl tažen dál do vody. Vedle něho křičel hrůzou Norris, ale sotva ho vnímal.
Tam, kde se Mahoney potopil, jako by se moře vařilo. Bílá pěna čeřila hladinu, pak se vynořila Mahoneyho ruka s křečovitě roztaženými prsty, jako by zoufale hledala, čeho se zachytit. Náhle však po ní sáhlo cosi zeleného, neforemného, ovinulo se jako bič kolem jejího zápěstí a vzápětí byla paže s brutálním škubnutím znovu stržena pod hladinu.
Tento pohled dodal Bensenovi nových sil. Se zoufalým úsilím se vrhl nazpět a vší silou zatáhl za lano. "Táhni, Frede!" supěl. "Zatraceně, vytáhni ho! To musí být nějaká chobotnice, nebo co!"
Byl to bizarní, neskutečný boj. Bensen už ztratil jakékoli ponětí o čase - pár vteřin, minut, či dokonce hodin. Moře před nimi se vařilo a pěnilo, párkrát se z vody vynořila Mahoneyho hlava, omotaná čímsi zeleným, obrovským, svíralo ji to slizkými chapadly přes oči i přes ústa. Bensen cítil, jak se mu rány na rukou znovu otvírají a krvácejí, a přece nedbal bolesti a dál se vzpíral vražednému tahu lana.
A pak bylo po všem. Bensen ucítil, jak se lano ještě jednou v jeho rukou napjalo, jako by se cosi s vražednou silou ještě jednou pokusilo stáhnout ho do hlubiny - a přetrhlo se!
Jeho vyděšený výkřik zmlkl, když ztratil rovnováhu a upadl nazad. Ponořil se, lokl si vody a na okamžik kolem sebe mlátil v slepě panické hrůze, než se mu podařilo znovu dostat hlavu nad hladinu a nabrat dech. Supěl, pak znovu nahmatal pevné dno pod nohama, zatímco vyplivoval slanou vodu a hořkou žluč. Na chvíli se s ním začaly moře, pobřeží i obloha točit a vířit v jakémsi šíleném tanci svatého Víta. Chlad mu pronikal tělem skrz naskrz, ochromoval ho a...
A vtom se něco dotklo jeho pravé nohy!
Bensen pronikavě zaječel. Ten dotek byl slizký a měkký, ale přesto v sobě měl obrovskou sílu, byla to stejná potvora, která zabila Mahoneyho!
Jediným zoufalým pohybem vytrhl Bensen nohu z toho měkkého slizkého sevření, vrhl se dopředu a plaval pryč, co mohl nejrychleji. Znovu polkl vodu a kašlal, ale přesto plaval dál, tak rychle, jako ještě nikdy v životě. Posledních deset, patnáct yardů pak lezl po všech čtyřech.
Dosáhl břehu téměř současně s Norrisem. Několik minut zůstali oba ležet, těžce dýchali, vyčerpáni až k zhroucení, neschopni jediného kroku, ba ani hnutí. Bensen slyšel, jak mu v uších hučí krev. Třásl se chladem a srdce mu bušilo, jako by se chtělo každou chvíli rozskočit.
Norris se namáhavě převrátil na záda, se sténáním se napůl zvedl do sedu a přitáhl si kolena k tělu. Třásl se. Zuby mu cvakaly. "Bože můj, Lennarde," jektal. "On... on je mrtvý. Mahoney je mrtvý. On se... on se utopil."
Taky Bensen se posadil. Zima byla k nevydržení, vítr se zařezával do kůže jako neviditelný nůž, avšak mnohem horší než vnější chlad byl ledový pocit, který pomalu začínal vyplňovat jeho nitro. Stěží zvedl ruku, vytřel si slanou vodu z očí a chrčivě se nadechl.
"Ne," řekl naprosto tiše, avšak velmi rázně. "Neutopil se, Frede."
Norris se na něho nechápavě zadíval, párkrát polkl a pak se znovu zadíval na moře. Voda se přestala zmítat. Oceán opět před nimi ležel v ponuré pokojnosti, jako velký, hladký hrob.
"Neutopil se, Frede," opakoval Bensen. Znovu se na chvíli odmlčel, zaťal pěst a pohlédl směrem, kde Mahoney zmizel pod hladinou. "Něco ho zabilo," řekl a zaťal i druhou pěst. "A to ti přísahám, že zjistím, co to bylo."
Norrisovým pohledem se mihl strach. Tvář měl bílou jako písek na pláži, kde seděli, a dýchal stále ještě stejně rychle a nepravidelně. "A... jak?" zeptal se.
"Od Phillipse," zavrčel Bensen. "Ten Phillips to bude vědět." Vstal, na moment zaváhal a znovu se sehnul. Pár tenkých, šedých vláken, připomínajících napůl shnilé chaluhy, se mu omotalo kolem kotníku, přesně tam, kde předtím cítil ten dotek. Bensen se zachvěl, když v něm už jen pouhý pohled na ten kousek tkáně vyvolal vzpomínku na ten měkký, slizký pocit. Prudce se sehnul a zhnuseně si otřel prsty o písek. Potom se napřímil.
"Pojď," řekl. "Pojďme, než začne bouře. Chtěl bych se toho pana Phillipse zeptat na pár věcí."

V noci se noční můry stále ještě vracely. Byl to stále tentýž sen, pořád ten stejný sled výjevů a obrazů, aniž bych si potom dokázal konkrétně vzpomenout, co přesně se mi zdálo, ale takřka pravidelně jsem se probouzel s křikem a zalitý potem, párkrát dokonce - tak mi to každopádně později vykládal Howard - mě on a Rowlf museli ze všech sil držet, protože jsem tloukl kolem sebe a divže jsem se sám neporanil.
Nikdy jsem si na ten sen nedokázal vzpomenout, jen na střípky: jakousi roli v něm hrál muž s bradkou a bílým pramenem vlasů ve tvaru klikatého blesku, který mu začínal nad pravým obočím a táhl se skoro až k temeni, a pak ještě jakýsi druhý, zlý tvor, kterého jsem si nedokázal přesně vybavit: stvoření z černi a ztělesněné hrůzy, šlehajících chapadel a strašlivých, jakoby papouškovských zobanů, z nichž kapala krev. A hlasy, hlasy, hovořící v jazyce, kterému jsem nerozuměl, a který byl starší než veškeré lidstvo, snad i starší než život vůbec. A možná že bylo i dobře, že jsem si

nikdy nedokázal vzpomenout na podrobnosti. Snad kdybych si vzpomněl, můj rozum by se s konečnou platností zhroutil.
Už tak to bylo dost zlé - obrazy, které jsem nezapomínal, byly zastřené a vybledlé, jakoby skryté za nějakou mlhou, anebo valícím se, hustým kouřem: krajiny, snad i města, převážně v černé, nebo jiných ponurých barvách, pro které nemá lidská řeč žádné označení, bizarně zkroucené a znetvořené předměty, černá jezera z asfaltu či tekuté smůly, při jejichž březích se bahnily nepojmenovatelné, odporné příšery...
S námahou jsem odehnal tyto obrazy, přistoupil k oknu a zhluboka se nadechl.
Bylo chladno a ve vzduchu bylo cítit sníh a slanou vodu. Na chvíli jsem zůstal bez hnutí stát u otevřeného okna, zhluboka jsem dýchal a vychutnával pocit svědivého chladu v hrdle. Bylo to příjemné, těsně pod hranicí bolesti, ale současně mi chlad i vyháněl - alespoň nakrátko - z hlavy ten tupý pocit a já jsem mohl znovu myslet jasně. Asi minutu jsem takto stál bez hnutí, zhluboka a soustředěně jsem dýchal a hleděl dolů na ulici.
Bylo skoro poledne a ulice byla plná lidí; lidí, kteří vykonávali své obchodní i jiné pochůzky, lidí, kteří dělali prostě to, co se v docela normální listopadový den dělá. Ten obraz byl plný zvláštní mírumilovnosti; nebýt temných bouřkových mraků, které jako nepravidelná černá čára bobtnaly východním směrem na obzoru, což tu a tam doprovodilo tiché, hrozivé zahřmění, pak by se dalo téměř mluvit o idyle. Chvíli jsem se mlčky díval dolů na ulici, potom jsem ustoupil nazpět, zavřel jsem okno a obrátil se k Howardovi.
"Neřekl jsi mi všechno," prohlásil jsem.
Howard pomalu sklonil noviny, podíval se na mně a unaveně se usmál. Vypadal vyčerpaně. Pod očima se mu tvořily hluboké, temné kruhy, a zatímco skládal noviny, prsty se mu téměř neznatelně třásly. Na rozdíl ode mne minulou noc ani oka nezamhouřil. Rowlf a on střídavě hlídali u mého lůžka a tuto noc byl na řadě právě on.
Zívl, nedbale odhodil noviny vedle sebe na podlahu, vstal a přistoupil ke krbu, aby na chvíli přidržel ruce nad praskajícími plameny. Zachvěl se. Listopadový chlad se vplížil do pokoje, zatímco bylo otevřené okno. Přes tenkou noční košili jsem to výrazně cítil. Ale pro unaveného, vyčerpaného Howarda to muselo být dvakrát tak nepříjemné. Ale ani se nepokusil mi odpovědět.
"Tak co?" zeptal jsem se netrpělivě. Hlas se mi trochu třásl, ale sám jsem si nebyl jistý, jestli je to jen chladem, nebo hněvem, který jsem pociťoval. Vskutku to nebylo poprvé, co jsem Howardovi - nebo taky Rowlfovi, podle toho, kdo z nich byl zrovna na dosah - tuto otázku položil. A samozřejmě jsem nedostal odpověď buď vůbec žádnou, nebo jen obvyklé výmluvy.
"Co - tak co?" zeptal se Howard. Vzdychl si, otočil se a hleděl na mě se směsicí soucitu a starosti, která mě popuzovala. Od té doby, co jsme dorazili do Durnessu a já se poprvé probudil ze svých horečných fantazií, díval se na mě tímto pohledem. Pohledem, jakým se díváme na nemocné dítě nebo na umírajícího. Ale já jsem přece nebyl ani to ani ono.
Na chvíli mě přemohl hněv. Vztekle jsem zvedl ruce, přistoupil jsem k němu a blýskl po něm pohledem. "Nehrej si na hloupého, Howarde," řekl jsem. "Víš naprosto přesně, co myslím. Co jsme odjeli z Londýna, vyhýbáš se mi, nebo se tváříš, jako bys mi nerozuměl. Chci konečně vědět, co se tu děje."
Howard si vzdychl. "Jsi pořád ještě nemocný, chlapče," řekl. "Proč nepočkáš, až..."
Umlčel jsem ho vzteklým gestem ruky. "Přestaň, Howarde," řekl jsem. "Nejsem hloupé dítě, se kterým můžeš takto mluvit. Už týden ležím v posteli a nedělám nic, a ty sedíš vedle mě s funebráckým obličejem a díváš se na mě, jako bys mi už měl brát míru na rakev."
"Kdyby jen to," zamumlal Howard. "Kdyby byly v nebezpečí jen naše životy, měl bych jen polovinu starostí. Ale tak..." Vzdychl si, prošel kolem mě a znovu se zhroutil do křesla, ve kterém probděl celou noc.
"Zase jen narážka," řekl jsem. Ale hněv v mém hlase nebyl skutečný, cítil jsem, jak se mě - už zase - zmocňuje rezignace. Hádat se s Howardem, když nechtěl, bylo prostě nemožné. Nějakou chvíli jsem ho ještě upřeně pozoroval, potom jsem se vrátil zpátky k posteli a sklonil se pro své oblečení. Týden nečinnosti mi stačil. "Co to děláš?" zeptal se Howard. V jeho hlase však nebylo příliš skutečného zájmu, spíš otrávenost.
"Obléknu se," odpověděl jsem vztekle, zatímco jsem si už natahoval kalhoty - nebo jsem se alespoň o to pokoušel. Sotva jsem se ale sehnul, zatočila se mi hlava, a další, na co vzpomínám, byla Howardova tvář nade mnou a tvrdé dřevo podlahy pod mou hlavou.
"No," řekl klidně. "Přesvědčil ses?"
Neodpověděl jsem. Nebyl to můj první záchvat slabosti. Od mého setkání s VELKÝM STARCEM přicházely pravidelně, ne tedy tak často jako noční můry, ale právě tak úporně. A stále se zhoršovaly, namísto aby se lepšily. Nebyly nijak silné, ale nemilosrdné. Poprvé to byla jen rychlá, přechodná nevolnost, doprovázená skoro příjemným pocitem závrati. Nyní jsem na několik vteřin ztratil vědomí...
"Howarde," zamumlal jsem. "Já..."
"To je dobré." Howard se usmál, natáhl ruku, pomohl mi vstát a znovu se posadit na kraj postele. "Vždyť já ti rozumím, Roberte," zamumlal. "Na tvém místě bych byl pravděpodobně netrpělivý úplně stejně." Náhle se usmál. "Pravděpodobně bych to nevydržel ani týden. Ale potřebuješ klid. Tvé zranění je mnohem vážnější, než si myslíš."
Jjistinktivně jsem se dotkl rány na svém čele. Šrám, na prst dlouhý, se už dávno zahojil a vše, co po něm zbylo, byla tenká, jen při pozorném pohledu vůbec ještě rozeznatelná bílá jizva. A pramen bílých vlasů. Pruh sněhobílých vlasů, klikatý jako blesk, začínající nad mým pravým obočím a táhnoucí se nahoru až k temeni, jakési stigma, poznamenání, kterým jsem byl ocejchován na zbytek svého života.
"Musíš se šetřit, Roberte," pokračoval Howard. "Myslím to vážně. Přežil jsi něco, co by žádný normální člověk nepřežil. Vlastně jen pouhý pohled VELKÉHO STARCE dokáže člověka zabít, nebo ho přinejmenším přivést k šílenství. Tvůj otec, Roberte, ležel tenkrát půl roku mezi životem a smrtí."
"To je právě to, co mám na mysli," odpověděl jsem zachmuřeně. "Já nejsem normální člověk, Howarde. Chci konečně

vědět, co se ze mě stalo. Kdo jsem."
"Syn svého otce," odpověděl Howard klidně.
"A kdo byl můj otec? Kromě toho, že byl čaroděj Roderick Andara?"
Tentokrát Howard neodpověděl hned. "Já... všecko ti povím," řekl, třebaže po dlouhém mlčení a velmi váhavě. "Ale ne teď, Roberte. Ne teď a ne tady. Je to dlouhá historie a v tuto chvíli máme důležitější věci na práci. Až najdeme ten vrak a vytáhneme z něho tu bednu..."
"Najdeš si jistě nějakou jinou výmluvu," vpadl jsem mu do řeči. Ale můj útok byl nespravedlivý. Neměl jsem důvod pochybovat o Howardově upřímnosti a přátelství, avšak po týdnu stráveném v podstatě jen samým uvažováním a otázkami - aniž bych dostal jedinou odpověď - mi to bylo jedno.
"Proč mi prostě nedůvěřuješ, Roberte?" zeptal se tiše. Jeho pohled vypadal smutně. "Co ještě musím udělat, abych ti dokázal, že stojím na tvé straně?"
"Nic," řekl jsem. "Nemusíš mi nic dokazovat, Howarde, protože to vím."
"Tak mi přestaň klást otázky," řekl Howard vážně. "Všechno se dozvíš, až dozraje čas."
Zíral jsem na něho, zvedl jsem ruku a dotkl se jizvy na svém čele. "Má to něco společného s tímto, že?" zeptal jsem se tiše. "S mým zraněním."
Howard mlčel, ale v koutcích úst mu lehce zacukalo a najednou nedokázal dál snést můj pohled, nýbrž se odvrátil a nervózně si začal pohrávat se svým stříbrným pouzdrem na doutníky.
"Bylo to víc, než jen obyčejný šrám, že?" pokračoval jsem. "Už se to dávno zahojilo, ale mně se pořád ještě nedaří líp a..."
"Rána byla zanícená," přerušil mě Howard. "Byla tam spousta špíny a prachu. Sám jsi slyšel, co říkal lékař."
To byla výmluva. Lékař, ke kterému mě Howard a Rowlf dopravili, řekl přesně to, co měl říci, nic víc, nic míň, a člověk ani nemusel mít dar s jistotou rozeznávat pravdu od lži, aby to ucítil. Howard nebyl příliš dobrý herec.
"Kecy," řekl jsem tiše. "Ty..."
"To je nesmysl, Howarde. Nepokoušej se mi nic předstírat. Něco se se mnou stalo, když se mě to... ta věc dotkla. Cítím se den ode dne hůř a tyto záchvaty slabosti jsou pokaždé o něco horší než lepší. Co se to se mnou děje?" Na chvíli jsem se odmlčel, posadil jsem se - tentokrát mnohem opatrněji než předtím - a pevně jsem se mu zadíval do očí. "Snesu pravdu, Howarde," řekl jsem tiše. "Ta bestie mě jen tak prostě nepraštila. Něco se se mnou stalo, když se mě dotkla. Co? Byl to... nějaký jed?"
Howard přikývl. Byl to pohyb takřka neznatelný. Nervózně otevřel pouzdro, zastrčil si tenký, černý doutník mezi rty a přešel ke krbu, aby si připálil hořící třískou. Teprve pak se zase obrátil a podíval se na mě. Jeho obličej byl zahalen hustým, modrošedým oblakem kouře.
"Ano," řekl. "Ale jinak, než si myslíš. "Nemohu ti to vysvětlit, Roberte, ne teď a tady, ale..."
"Proč ne?" přerušil jsem ho.
"Protože to nevím, sakra pořád!" Náhle byl jeho klid tentam. Dvěma, třemi dlouhými kroky došel až k mé posteli, vzrušeně se předklonil a šermoval mi hořícím doutníkem ve vzduchu před obličejem tak těsně, že jsem instinktivně ustoupil o kus nazpět. "Sakra, chlapče, dal bych za to obě ruce, abych ti mohl pomoci, ale nemohu!" pokračoval vzrušeně. "Když byl tenkrát VELKÝM STARCEM napaden tvůj otec, byl jsem stejně bezmocný. On se tenkrát uzdravil sám od sebe, a neptej se mě, prosím, jak. Byl čaroděj a měl své knihy. Já však nejsem ani jedno, ani nemám to druhé."
Ustoupil nazpět, potáhl z doutníku a rozkašlal se. Najednou vypadal vyčerpaně a na pokraji sil, jako by je všechny spotřeboval v tomto krátkém výbuchu hněvu.
"Takže... umírám?" zeptal jsem se. Byl jsem naprosto klidný, a nejen navenek. Když člověk leží týden v posteli a cítí, že je mu každý den o něco hůř než včera, pak mu to začne vrtat v hlavě.
"Nesmysl," vyštěkl Howard. "Jsi mladý a silný. Takový škrábanec tě nezabije. Ale musíš být trpělivý. Dělám, co mohu, ale právě že toho moc nesvedu. Kdybychom už konečně našli tu zatracenou loď!"
Ta poslední věta neplatila mně. Byl to víceméně jen povzdech, a já jsem podobných za uplynulých osm dní slyšel víc než dost. Byli jsme v Durnessu, docela blízko místa, na kterém se potopila LADY OF THE MIST, ale k vraku jsme se dosud nepřiblížili ani o krok.
"Snad bych se měl přece jen s vámi vypravit na pobřeží," zamumlal jsem - třebaže jsem naprosto přesně věděl, jaká bude odpověď. Konečně, nebylo to poprvé, co jsem učinil podobný návrh.
"Vůbec nepřichází v úvahu," zabručel Howard. "Ty se nehneš z tohoto pokoje. Jestli to bude nutné, přivážu tě k posteli."
"Ale to je přece nesmysl!" namítl jsem. "Dobře víš..."
"To nech na starosti mně," přerušil mě Howard. Znělo to podrážděně. Nebylo to poprvé, co jsme se kvůli této otázce téměř pohádali. "Ukázal jsi mi na mapě místo, kde se loď potopila, a to stačí. Pověřil jsem pár mužů ve městě, aby po té lodi pátrali, a vyhlásil jsem jako odměnu slušně velikou sumu. Dříve nebo později tu loď najdeme." Náhle se zasmál. "Buď rozumný, chlapče. Musíš se šetřit."
"Fantasticky umíš říkat pravý opak toho, co jsi tvrdil ještě před pěti minutami," odpověděl jsem podrážděně. "Neříkal jsi, že jsem v bezpečí?"
"Mezi na smrt nemocným a zdravým jako ryba je ještě pár mezistupňů, víš?" odpověděl Howard bez mrknutí.
"Taky nemám v úmyslu se potápět k vraku, nýbrž jen se tam venku trochu porozhlédnout. V těch tvých pitomých mapách se vůbec nevyznám. Pro mě to není nic jiného než pár strakatých čar na bílém papíru. Ale jsem si jistý, že kdybych to místo znovu viděl, hned bych ho poznal."
"Ne," řekl Howard.
Klid, s jakým to slovo řekl, mě dostal do ráže. "Sakra, tak tam tedy půjdu na vlastní pěst," odpověděl jsem podrážděně.

"Nemůžeš mě přece věčně hlídat. Konečně musíš přece taky tu a tam trochu spát."
Howard se na mě chvíli kriticky zadíval, pak odhodil doutník do krbu a přikývl. Výraz jeho obličeje se mi nelíbil. "Snad máš dokonce pravdu," zamumlal.
Vzhlédl, s jakousi podivnou melancholií se usmál a pokračoval: "Pravděpodobně bys to udělal. Ale to nemohu připustit."
Pochopil jsem až příliš pozdě, na co myslí. Se zuřivým skřekem jsem vyletěl, odhodil přikrývku stranou a vyskočil z postele, avšak ve svém zesláblém stavu jsem neměl šanci. Než jsem stačil udělat dva kroky, byl už Howard ve dveřích a venku z pokoje.
Hluk, s jakým se klíč otočil v zámku, se nedal přeslechnout.

Hotel se nacházel na konci ulice, vlastně už skoro za městem. Nepatřil sice k nejlepším v Durnessu, ale nebyl to ani žádný takový dům, k jehož stálým zákazníkům by patřili oni dva muži, kteří právě prošli dveřmi a nyní se nerozhodně rozhlíželi kolem. Podle zevnějšku to museli být nějací rybáři nebo sedláci z okolí a podle mokrých špinavých stop, které zanechávali po sobě na podlaze, se dalo usuzovat, že přišli rovnou z pole nebo od pobřeží.
Recepční svraštil čelo, prohlédl si oba muže jednoho po druhém, a divže si nevykroutil krk, když s přehnanými gesty i grimasami sledoval špinavé stopy, které oba návštěvníci zanechávali na koberci. V jeho tváři se objevil onen vyčítavý, upjatě zdvořilý výraz, kterého jsou schopni pouze hoteloví recepční, kteří už po desetiletí mají své tajné přání, říci jednoho dne svým hostům, co si o nich skutečně myslí (samozřejmě to nikdy neudělají), a hlasem, který by dokázal zmrazit i vroucí vodu, se obrátil k mužům: "Přejete si?"
Jeden z těch dvou - ten větší - sebou trhl, jako by dostal kopanec, a rychle uhnul pohledem, zatímco ten druhý lhostejně recepčnímu opětoval pohled a opřel se oběma lokty o vyleštěnou desku pultu.
"Jmenuji se Bensen," řekl. Jeho hlas zněl nepříjemně. Vlasy měl mokré a v pramenech se mu lepily ke spánkům a na čelo, celý páchl slanou vodou a shnilými chaluhami. Recepční svraštil nos a napřímil se jako svíce. Náhle vypadal, jako by spolkl ono příslovečné pravítko.
"Jestli si přejete pokoj, pánové..." začal.
"Nepřejeme," přerušil ho Bensen.
Recepčnímu se nepodařilo docela skrýt úlevné vydechnutí. "My... ééé... tak jako tak nemáme nic volného," řekl ještě pro jistotu. "A čím vám tedy mohu posloužit?"
"Hledáme jednoho vašeho hosta," odpověděl Bensen. Naklonil se ještě trochu dál, zatímco recepční zase o něco ustoupil nazad. Bensen se ušklíbl. Zřejmě ho ta hra zjevně začínala bavit. "Jistého pana Phillipse. Bydlí tady přece, ne?"
"Přesně tak, pánové," odpověděl recepční škrobeně. "Ale... musím se zeptat, jestli vás přijme. Jakže se jmenujete?"
"Bensen," odpověděl Bensen. "Ale to mu nic neřekne. Vyřiďte mu, že jsme to našli."
"Že jste..."
"To našli," přisvědčil Bensen. "To stačí. Pak určitě přijde. Určitě."
Recepční se prkenně uklonil. "Nu dobrá, pane Bensene. Kdybyste se mezitím mohli na okamžik posadit v salonu..." Rukou přitom ukázal k otevřeným dveřím do salonu. Bensen se ušklíbl. Otočil se a beze slova se vydal udaným směrem. Jeho společník šel za ním. A za oběma zůstávaly na drahém koberci vlhce se leknoucí blátivé šlápoty.
Bensenův škleb zmizel okamžitě, když vstoupili do salonu a on uviděl, že jsou sami. Zastavil se, rukou si přejel přes obličej a vyměnil si s Norrisem rychlý, nervózní pohled. Ruce se mu skoro nepatrně roztřásly, v očích se mu tu a tam mihl záblesk strachu. Ale neřekl ani slovo, nýbrž mlčky zamířil ke stolu, dosedl na židli a oběma lokty se opřel o stůl, pokrytý bílým lněným ubrusem. "Snad tu bude," řekl.
"Nemám z toho dobrý pocit," zamumlal Norris. "Zmizme odtud, dokud je čas, Lennarde." Taky se posadil, ale v jeho držení těla bylo cosi křečovitého. Bylo na něm vidět, že se necítí ve své kůži.
Bensen energicky zavrtěl hlavou. "To nepřichází v úvahu," řekl. "Jestli máš v gatích, tak nech mluvit mě a drž klapačku. Uvidíš, že se to vyplatí."
"To si Mahoney taky myslel," odpověděl polohlasem Norris. Hlas se mu zatřásl, když vyslovil to jméno. Bensen viděl, jak se jeho ruce rychle zaťaly v pěst a zase povolily. Jeho tvář byla bledá, téměř zsinalá.
"Teď to už bude v pohodě," řekl Bensen s přehnaně hraným optimismem. "Uvidíš - tenhleten Phillips vysolí víc než nějakých směšných sto padesát liber. Mnohem, mnohem víc. A pokud ne, pak můžeme kdykoli jít na policii a nahlásit nehodu."
"Nehodu!" zachrčel Norris. "Tomu přece ani ty sám nevěříš."
"Samozřejmě ne," odpověděl Bensen. "A právě proto jsem zde, Frede. Chci vědět, co se to tam venku vlastně stalo. A jestli přitom ještě kápne nějaká ta libra navíc - tím líp. No?"
Zmlkl uprostřed řeči, když zaslechl venku na schodišti zvuk rychlých kroků, vzhlédl a otočil se ke dveřím.
Chvíli nato vstoupil do místnosti urostlý tmavovlasý muž, chvíli zůstal stát mezi dveřmi a potom přistoupil několika rychlými kroky ke stolu.
"Pan Bensen?" zeptal se.
Bensen přikývl. Phillips se změnil - vypadal unaveně, měl přepadlý obličej se stopami hlubokého vyčerpání, a jeho držení těla taky už nebylo tak docela vzpřímené a vyzařující sílu. Bensen ho dosud viděl jednou, a to ještě na chvíli a z větší vzdálenosti. Ale ten obličej by nemohl zapomenout, alespoň ne tak rychle. Vstal, podal Phillipsovi ruku - ten ji však ignoroval. Pak se znovu posadil a čekal, až si Phillips také vezme židli a sedne si.

"Nezdá se mi, že bychom se znali," začal Phillips po chvíli. "Nebo snad ano?"
"Viděli jsme se jenom krátce," odpověděl Bensen. "Dole v Black Sheep, minulý týden. Vzpomínáte si?"
Phillips chvíli mlčel, jako by musel nejprve popřemýšlet, jestli byl a proč vlastně byl v té malé přístavní krčmě na druhém konci města. Potom přikývl. "Ano. Teď už si vzpomínám."
"Dobře," řekl Bensen. Phillipsovo upjaté chování ho pomalu začínalo přivádět k zuřivosti. Tento nafoukaný hejsek ví velice dobře, kdo jsou a co tady chtějí. Jenom si hraje na hloupého. No tak, pomyslel si naštvaně, za každou minutu, o kterou nás necháš čekat déle, budeš draze platit. Velice draze.
"Trošku jsme se dívali kolem pobřeží," pokračoval. "A věřím, že jsme našli to, co hledáte, pane Phillipsi,"
Phillips zachoval navenek absolutní klid. Dokonce znuděný výraz v jeho obličeji se ještě prohloubil o další nuanci. Ale zablýsknutí v očích přesto nedokázal potlačit. Bensen v duchu ještě víc zvýšil sumu, kterou chtěl žádat.
"Máme tu loď," řekl ještě jednou, když Phillips stále nereagoval. "Leží přímo u pobřeží. Jen pár mil odtud. Slíbil jste odměnu..."
"Ne tak rychle, mladý muži," přerušil ho Phillips mírně. "Rád vám věřím, že jste našli nějaký vrak. Ale odměna, kterou jsem vypsal, se týká jen jedné naprosto určité lodě. Popište mi přesnou polohu, já prověřím, jestli je to skutečně LADY. Pokud ano, dostanete vy a váš přítel své peníze bez prodlení.
Bensen se chladně usmál. "Ne," řekl.
Tentokrát se mu podařilo Phillipse alespoň na okamžik vyvést z míry. "Jakže, prosím?" zeptal se. "Co to má znamenat?"
"Ne," opakoval Bensen. "Ne znamená ne, pane Phillipsi. Ne-e, rozumíte? Vy ode mě tu polohu nedostanete. Tedy ne za sto padesát liber. Já bych chtěl..."
Phillips se hlasitě nadechl. "Poslyšte, mladý muži," řekl ostře. "Jestli si myslíte, že mě budete vydírat, pak..."
"Půjdeme rovnou na policii a povykládáme celou tu historii konstáblovi," pokračoval Bensen s naprostým klidem. "Kdo ví, snad se o ten vrak zajímá ještě někdo jiný. A možná byste musel odpovídat na spoustu nepříjemných otázek, kdyby se policie dozvěděla, jak moc se na tu loď třepete."
Byla to sice rána naslepo, ale šla do černého. Phillipsova tvář zjevně ztratila barvu. Ohryzek mu na krku nervózně poskočil nahoru, dolů, ruka pevněji sevřela rukojeť krátké černé hůlky, jako by ji chtěla rozdrtit.
"Co... tím chcete naznačit?" zeptal se se zajíknutím.
Bensen musel ze všech sil potlačit triumfální úšklebek. Cítil, že vyhrál. Vyměnil si rychlý pohled s Norrisem, pak se pohodlně opřel, paže si založil na prsou a hovořil dál: "Je v tom jeden mrtvý, pane Phillipsi," řekl.
"Cože? Mrtvý?"
Bensen přikývl. "Ten vrak tam venku," řekl, rozmýšleje každé slovo, " o který se tak tuze zajímáte, to není jen tak nějaká normální ztroskotaná loď. Něco v tom vězí, a já bych chtěl vědět, co."
Phillips očividně znervózněl ještě víc. "Jak jste na to přišel?" zeptal se. "Pravda je, že se v té lodi nacházejí jisté... papíry. Papíry, které mají pro mě výjimečnou hodnotu. Pokud mi sdělíte polohu a bude to skutečně LADY, pak jsem ochoten odměnu..."
"Poslyšte, Phillipsi," přerušil ho Bensen vztekle. "Víte právě tak dobře jako já, že to je ta loď, kterou hledáte. A jsem si docela jistý, že taky víte, co se přihodilo našemu příteli. Trošku jsme se tam rozhlédli, víte? Byli jsme tři: já, tady Fred a náš přítel Mahoney. Doplavali jsme tam a potápěli se, abychom získali jistotu. Ale jeden z nás už nevyplaval."
"Váš přítel se utopil?" polekal se Phillips.
Bensen se na něho zuřivě zadíval. "Ne," řekl. "To ne. Cosi ho zabilo. A vy víte, co."
Deset nebo dvacet vteřin na něho Phillips hleděl s naprosto kamenným obličejem. Potom vstal tak prudce, až jeho židle odletěla dozadu a převrátila se. Sevřel svoji hůlku oběma rukama a hlasitě se nadechl. "Vy jste se zbláznil, pane Bensene," řekl strojeně. "Je mi líto neštěstí, které se přihodilo vašemu příteli, ale podle toho, co mi vyprávíte, padá větší vina spíš na vás než na mě."
"Třeba by byla policie jiného mínění?" zeptal se Bensen chladně.
Ale tentokrát Phillips jen pokrčil rameny. "Třeba," řekl. "Ale pravděpodobně si z toho všeho vyvodí, že jste vy a vaši přátelé na vlastní pěst hledali neexistující poklad, přičemž došlo k úmrtí."
"Třeba," přikývl Bensen neochvějně. "Ale třeba, pane Phillipsi, tam taky dolů někoho pošlou a třeba ten někdo už taky nevyplave nahoru a třeba pak kolem toho udělají takový kravál, že třeba vy už nikdy ty svoje papíry nedostanete. Trochu moc ‚třeba', než aby se na ně mohl člověk spolehnout, ne?"
Ve Phillipsových očích se zablýsklo takřka nenávistně. A Bensen opět o něco zvýšil účet. Phillips na něho vztekle zíral, pak se prudce otočil, došel až ke dveřím, ale neodešel, nýbrž naopak dveře zavřel a vrátil se ke stolu. Bensenův obličej se rozzářil ještě širším úsměvem.
"Tak co?" vyštěkl Phillips. "Co chcete?"
"To už zní rozumněji," řekl Bensen jízlivě. "Bylo by přece škoda, kdyby tady do hodiny místo nás dvou byli dva policisté se spoustou nepříjemných otázek, že?"
"Co chcete?" zeptal se Phillips netrpělivě. "Jestli chcete peníze, pak řekněte kolik. Ale nepřežeňte to - do té míry, jak si zřejmě myslíte, nemám co skrývat ani ztratit. Pokud s vámi vůbec mluvím, pak jen proto, že nemám čas se za těchto okolností celé dny a týdny otravovat s úřady. Kolik chcete?" Položil hůl na stůl, levou rukou sáhl do náprsní kapsy a vytáhl slušně nacpanou peněženku.
Avšak Bensen jen mávl rukou, když peněženku otevřel a chtěl začít sázet na stůl desetilibrové bankovky. "Nechtě si své peníze, pane Phillipsi," řekl. "Alespoň prozatím. Já ještě nevím, kolik budu chtít."
Phillipsovy oči se zúžily v tenké štěrbiny. Pomalu znovu peněženku zavřel, schoval a zvedl svoji špacírku. "Jak to myslíte?"
"Já nevím," opakoval Bensen. "To znamená, že už sice vím, co chci, ale nevím ještě, jak vysoká by měla být ta suma.

Kolikpak vás je? Tři, že ano?"
"Co to s tím má společného?" zeptal se Phillips.
"Vy sám," vypočítával Bensen, jako by nic neslyšel, "pak ten mladík, co už týden nevyšel z pokoje, a ještě ten hromotluk s prasečím ksichtem. Upozorněte mě, jestli jsem na někoho zapomněl."
"Jste dobře informován," řekl Phillips strojeně.
"Zajímal jsem se," přikývl Bensen. "Jen tak, pro jistotu. Vím taky, že vaše skutečné jméno není Phillips - ale to není důležité. Můj návrh je docela jednoduchý: rozdělíme se rovným dílem. Norris a já dostaneme stejný podíl jako vy a ti dva. Takže se bude dělit pěti, a ne třemi."
Phillips zavrtěl hlavou. Ústa se mu zúžila do tenké štěrbiny a Bensen zrovna viděl, jak mu to v hlavě pracuje. "Musel jste se docela zbláznit," řekl nakonec. "Na té lodi není ani zlato, ani žádný jiný poklad. Jen bedna s papíry."
"Ach, žijeme v podivných časech," odpověděl Bensen s úsměvem. "Papír je dnes mnohdy cennější než zlato a drahokamy. Takže, jak?"
"V pořádku," řekl Phillips. "Pokud mi vy a váš přítel pomůžete dostat z lodi tu bednu, zaplatím vám, kolik budete chtít. Vyznáte se na pobřeží dobře?"
"Já tam dolů už podruhé nepůjdu," řekl Norris, než měl Bensen příležitost odpovědět. "Ani deseti koňmi mě jen do blízkosti toho místa nikdo nepřitáhne."
"Je to naprosto bezpečné, pokud s vámi budu já," odpověděl Phillips chladně. "Váš přítel se utopil, protože neznal ono nebezpečí. Kdybych byl u toho, nikomu by se nic nestalo. A za tolik peněz, kolik žádáte, mohu snad očekávat jistou protislužbu. Tak co?"
Norris chtěl znovu odporovat, avšak Bensen ho rychlým varovným pohledem umlčel. Nebyl žádný velký znalec lidí, ale vycítil, že v tomto Phillips neustoupí. "Vy půjdete s námi dolů taky?" zeptal se.
Phillips přikývl. "Já a Rowlf - ten ‚prasečí ksicht', jak jste ho nazval. Mimochodem, neradil bych vám, abyste něco podobného opakoval i v jeho přítomnosti. Ale abych odpověděl na vaši otázku: Ano. Nechal jsem připravit člun, už před svým příjezdem. Kotví v přístavu a na jeho palubě se nachází nejmodernější a nejlepší výstroj, jaká je za peníze k dostání. Potápěčský zvon, přilby a vzduchové hadice - všechno. Nejsem žádný zkušený potápěč, ale říkali mi, že s takovou výstrojí se může potápět každý blbec. Pokud ta loď skutečně leží tam, kde tvrdíte, půjdu s vámi. Ale vy taky. Oba."
Tentokrát už Norris neodporoval a po chvíli i Bensen přikývl. "A kdy?" zeptal se.
"Co nejdřív," odpověděl Phillips. "Nejlíp ještě dnes, ale to jistě nebude možné kvůli bouřce. Takže zítra ráno. A co ten váš utopený přítel? Budou ho hledat?"
"Ne tak honem," odpověděl Bensen. "Často bývá pryč celé dny. Rozhodně do zítřka nikomu nebude nápadné, že je pryč."
Vstal, počkal, až se ze svého křesla zvedne i Norris, a zamířil kolem Phillipse ke dveřím. "Takže zítra ráno," řekl. "V kolik?"
"Za úsvitu," odpověděl Phillips. "V přístavu. Budu vás čekat."

Záchvat přišel naprosto nečekaně. Ležel jsem na posteli, kam jsem se vrátil, poté co jsem čtvrt hodiny marně lomcoval zavřenými dveřmi a z plna hrdla nadával Howardovi. Nyní jsem zíral vztekle do stropu, spřádal a hned zase zavrhoval veškeré myslitelné plány na útěk - jeden nesmyslnější a krkolomnější než druhý. V mém nitru kypěl vztek. Howard to jistě se mnou myslel dobře, pravděpodobně měl taky úplnou pravdu a já jsem se ještě neuzdravil ze svého zranění ani z poloviny tak, jak jsem tvrdil, ale to mu přece, k čertu, ještě nedávalo právo zacházet se mnou jako s malým dítětem. Jsem přece dost starý, abych se dozvěděl, co se se mnou děje.
Rozezleně jsem se posadil, odhodil jsem přikrývku a rozepnul si nejvyšší knoflíky na své noční košili.
Oheň v krbu vyhnal z místnosti chlad a plameny kolem sebe zase šířily příjemné teplo. Náhle jsem pocítil, jak je v místnosti horko; nesnesitelně horko. A vedro stále ještě narůstalo, rychle, neuvěřitelně rychle. Vzduch, který jsem vdechoval, mě pálil v hrdle jako roztavené olovo a kůži jako bych měl v jediném plameni.
Se zoufalým, bolestným zasténáním jsem se postavil, dopotácel se k oknu a vrhl se proti jeho tabulkám. Kolena se mi podlomila pod vahou těla. Prsty mi sklouzly po skle, bezmocně zatápaly po okenním rámu a ztratily oporu. Upadl jsem, bolestivě jsem se udeřil o podlahu a se sténáním jsem zůstal ležet. Nehty jsem škrábal po podlaze, ale v pažích jsem už neměl dost sil, abych se na nich dokázal vztyčit.
Ve spáncích mi explodovala prudká bolest, horká a pronikavá jako slunce, vysílala tenké paprsky tekutého ohně do nejvzdálenějších koutků mého nervového systému a současně ochromovala celé tělo. Chtěl jsem křičet, ale nešlo to. Hlasivky mě neposlouchaly, v krku jsem měl pocit, jako bych ho měl ze dřeva.
Navzdory strašným bolestem se mi tělem šířila vlna otupělosti a bezvládnosti. Cítil jsem, jak mi údy jeden po druhém odumírají, jak tuhnou, ztrácejí cit, když vtom vzápětí mi tělem projela strašlivě mučivá, jakoby nekonečná křeč, dosahující do posledního vlákna těla.
Nevím, jak dlouho to trvalo. - pravděpodobně jen okamžik, protože jsem v tu chvíli nebyl schopen ani dýchat, a jistě bych se zadusil, kdyby to trvalo déle, ale mně to připadalo, že jsem musel strnulý, ochromený a oněmělý ležet celé hodiny, koupaje se v moři nesnesitelných bolestí a utrpení.
Když bylo po všem, měl jsem sotva dost sil, abych dokázal dýchat. Náhle to všechno prudce polevilo. Ocelová péra utahující se mi kolem těla povolila, bolest zmizela a já se mohl znovu nadechnout.
S námahou jsem se posadil, opřel se o stěnu pod oknem a zhluboka, ba téměř žíznivě jsem se nadechl. Ruce i nohy se

mi chvěly, v hlavě jako by mi kypělo cosi šedivého bez těla i vůbec jakéhokoli tvaru. Zasténal jsem, zvedl jsem ruku a ucítil na čele čerstvou teplou krev. Jak jsem upadl, znovu jsem si rozrazil ránu na hlavě.
Trvalo dlouho, než jsem byl schopen první poměrně jasné myšlenky. Co se stalo? Ta bolest byla nepředstavitelná, ale nedala se přirovnat k ničemu, co jsem dosud zažil. Bylo to, jako... ano, jako by se nějaká neviditelná síla, pokoušela zevnitř rozervat mé tělo na jednotlivá vlákna a vnutit mu nový, jiný tvar. Na krátkou chvíli jsem měl pocit, jako bych byl doslova vyrván ze svého těla.
Znovu jsem zasténal. Ten zvuk mi zněl cize i ve vlastních uších. Byl to můj hlas, samozřejmě, a přesto mi na chvíli zněl tak cize, cize a téměř protivně. Zamrazilo mě. Najednou mi bylo chladno, jako by cosi uvnitř mě ztuhlo v led. Panika mnou šplhala vzhůru jako šedá vlna a hrozila zničením i té poslední špetky jasného myšlení, která mi ještě zbyla. Jen s největší námahou se mi podařilo potlačit ji.
Dunivé bušení srdce se pomalu uklidňovalo, ale zůstal jsem ještě dlouho sedět bez hnutí a se zavřenýma očima pod oknem, připraven kdykoli na nový záchvat i na boj proti němu. Když však nic nepřicházelo, odvážil jsem se po chvíli znovu otevřít oči a rozhlédnout se.
Pokoj se změnil.
Nedokázal bych říci, v čem ta změna spočívala; vlastně bylo všechno jako předtím, a přece to působilo jinak, tak jako předtím zvuk mého hlasu: současně cize a přece povědomě. Všechny věci a předměty byly na místě a beze změny, současně tak jaksi nepatřičně, jako by kouty stěn nebyly docela pravé, jako by barvy plamenů v krbu byly o něco ostřejší a pestřejší - současné taky teplejší - než předtím, linie nábytku jaksi posunuté, jako by se nesmyslně křivily a kroutily. Bylo to, jako by všechno, co jsem viděl, náhle už nepatřilo do mého známého světa, nýbrž do jiného, cizího vesmíru, jehož geometrie a přírodní zákony neodpovídaly tomu našemu. Viděl jsem neexistující barvy, úhly větší než tři sta šedesát stupňů, rovnoběžky, které se protínaly a zakřivovaly, předměty s jednou jedinou plochou... Bylo to právě takové, jako když se někdo pokusí představit si hranatý kruh - nešlo to. A pokud přece, pak to bylo k zešílení.
Rozkřičel jsem se, zavřel jsem oči, pěsti jsem si zoufale přitiskl proti víčkům a pokoušel jsem se ty obrazy vyhnat ze svého vědomí, ale nepodařilo se mi to. Co jsem viděl bylo nemožné. Nemožné!
A přesto jsem to viděl.
Potom jsem zaslechl ty zvuky. Nebyly to zvuky, jaké bych dokázal popsat, nýbrž tupé, nepochopitelné, cizí a trýznivé tóny, tupé, arytmické bušení, zachvacující mé tělo a rozechvívající mé nervy do posledního vlákna, dokonce i mé srdce jako by tlouklo v hypnotickém zajetí toho zvuku, škrabání a štrachání jakoby milionů, ba stamilionů obrovských rohovinových hmyzích noh, potom hlas, který křičel mé jméno, ale tak cize a falešně, že mě to slovo udeřilo jako rána bičem. Jakási ruka mi sáhla na rameno, hrubě mě zvedla na nohy a srazila mi pěsti z očí. Křičel jsem, svíjel jsem se bolestí a pokoušel se znovu zvednout ruce, abych se nemusel dívat, jenom už nevidět to hrůzostrašné cosi, v co se proměnil můj pokoj, ale zase tu byly ty ruce, chytily mě za zápěstí a bez milosti je stáhly dolů, současně mě jakási třetí ruka uchopila za rameno, přinutila mě zvednout hlavu a začala mnou třást. Instinktivně jsem otevřel oči.
Při pohledu, který se mi naskytl, jsem se opět, zachvácen slepou panikou, rozkřičel.
Přede mnou stála obluda. Nestvůra se čtyřmi pažemi a dvěma hlavami, ze kterých se na mě šklebily dvě potměšilé karikatury lidských obličejů. Zařval jsem, silou zoufalce jsem se vytrhl a naslepo udeřil pěstí do jednoho z těch obličejů. Plesklo to, jako bych udeřil do měkké kaše a projel mnou pocit nepopsatelného hnusu. Jeden z obličejů zmizel, potom proti mně vyletěl jakýsi stín a hlavou jsem prudce narazil do zdi.
Bolest rázem rozmetala iluzi a vrátila mě nazpět do skutečnosti. Z dvouhlavé nestvůry byli najednou Howard a Rowlf a ta démonská tlama, do které jsem udeřil, se proměnila v Rowlfův hněvem zrudlý obličej. Levé oko měl naběhlé a pomalu ho nedokázal otevřít. Ruka mě pekelně bolela. Zíral jsem na něho a chtěl jsem něco říci, ale všechno, co jsem ze sebe dostal, bylo zmučené, neartikulované sténání.
Howard mě hrubě chytil za rameno a přinutil mě, abych se na něho podíval. "Už je zase všechno v pořádku?" zeptal se.
Přikývl jsem. Náhle jsem se cítil slabý, ještě slabší než předtím. Zapotácel jsem se, pokusil jsem se opřít se o stěnu za mnou a upadl jsem. Rowlf mě v poslední chvíli zachytil a zvedl mě na rukou jako dítě.
"Odnes ho do postele," řekl Howard tiše. "Ale opatrně. Postupuje to rychleji, než jsem se obával."
Nechápal jsem, co tím myslí, ale beztak jsem nebyl téměř ani schopen myslet. Vše, co jsem cítil, byl strach, panický strach. Strach, že jsem se snad zbláznil, a současně i strach, že všechno, co jsem zažil, bylo skutečné. Nevěděl jsem, co by bylo horší.
Rowlf mě opatrně odnesl do postele, uložil mě a přikryl dekou, jako bych byl nemocné dítě. "Všechno v pořádku?" zabručel. Pokusil se usmát, ale s tím zamodralým okem se mu to moc nedařilo.
"Co... co to bylo, Howarde?" zašeptal jsem. "Bože můj. Co to bylo?"
Navzdory své slabosti jsem se ještě jednou zvedl a zíral jsem na něho široce vytřeštěnýma očima.
Howard se nade mnou sklonil, s jemným násilím mě zatlačil nazpět a vyměnil si s Rowlfem dlouhý, ustaraný pohled.
"Nic," řekl potom. "Nic, s čím by sis musel dělat starosti. Sen."
"To nebyl sen!" namítl jsem. "To bylo... Bože můj... to... najednou se pokoj změnil a..."
"Nebylo to skutečné," řekl Howard znovu a tentokrát měl v hlase nový, takřka poručnický tón. "Seber se, Roberte, prosím. Ať už jsi zažil cokoli, byla to jenom iluze. Nebylo to reálné. Alespoň... ještě ne."
"Ještě ne?" opakoval jsem zděšeně. "Co... co to znamená?"
"Nevím, Roberte," odpověděl Howard tiše. "Opravdu ne. Mám... podezření. Vlastně nic víc než tušení."
"Tak mi ho řekni!"
"Ne," řekl Howard. "Ještě je příliš brzy o tom mluvit. Zítra touto dobou snad už budeme vědět víc."
"Sakra, ve hře je přece můj život!" zařval jsem. "Mám snad přece právo dozvědět se, co..."
Někdo zaklepal na dveře. Howard vyskočil, prudkým gestem mi přikázal mlčet a rychle přešel pokojem ke dveřím.

Vyrušení mu přišlo právě vhod. Kdybych to lépe nevěděl, pak bych se domníval, že si to Howard objednal.
Byl to hotelový recepční. Hned jsem poznal toho malého mužíčka s liščím obličejem, třebaže jsem ho viděl krátce jen jednou onoho dne, kdy jsme sem přijeli. Rukou odstrčil dveře, které Howard jen lehce pootevřel, o něco dál a vypadal, jako by hodlal bez pozvání vstoupit dovnitř, ale Howard mu rychle zastavil cestu.
"Ano?" zeptal se.
"Já... slyšel jsem nějaký křik, pane Phillipsi," řekl recepční. "A hluk. Vypadalo to dokonce jako nějaká rvačka." Postavil se na špičky, aby mohl Howardovi přes rameno nahlédnout do pokoje. Na okamžik spočinul pohledem na Rowlfově obličeji a jeho stále ještě modrajícím oku.
"To nic nebylo," řekl Howard rychle. "Mnohokrát děkuji za vaši ostražitost, ale..."
"Nic," přerušil ho recepční jedovatě, "obyčejně nebývá tolik slyšet."
Howard si vzdychl. "Můj synovec měl záchvat," řekl. "Ale už je všechno v nejlepším pořádku."
"Záchvat?" Howardova výmluva zjevně nebyla právě nejlepší, neboť výraz v mužově tváři se stal ještě nedůvěřivějším.
"Nevykládejte si to špatně, pane Phillipsi," řekl, "ale náš hotel si zakládá na své dobré pověsti. Jestli je váš synovec nemocný, pak byste ho měl zavést k lékaři, nebo..."
Howard s povzdechem vytáhl peněženku, vylovil z ní jednu desetilibrovou bankovku a složenou ji zastrčil recepčnímu do kapsičky u vesty. Muž zmlkl, jako když utne.
"Ještě nějaké otázky?" zeptal se Howard tiše.
"Já... ne, pane," odpověděl muž. "Kdyby váš synovec potřeboval lékaře, tak..."
"Tak vás zavolám," slíbil Howard. "Docela určitě. A ještě jednou se omlouvám za to rušení klidu. Už se to nebude opakovat."
Aniž by ještě čekal na odpověď, přibouchl dveře, se vzdychnutím se o ně opřel zády a na několik vteřin zavřel oči.
"Co to bylo, Howarde?" zeptal jsem se tiše.
"To?" usmál se Howard. "Recepční. K našemu štěstí obyčejný hrabivec, ale..." Náhle se odmlčel, když se jeho pohled setkal s mým. Jeho úsměv zmizel a já náhle znovu viděl, jak je unavený a vyčerpaný. "No dobrá, Roberte," řekl. "Vysvětlím ti to - všechno. Ale ne hned. Rowlf a já teď ještě napřed musíme do přístavu, ale za půl hodiny budeme zpátky. Potom budeme mít čas. Můžeme tě tu nechat tak dlouho samotného?"
"Myslím, že ano," řekl jsem. Ve skutečnosti jsem se však uvnitř zachvěl při pomyšlení, že zůstanu sám v tomto začarovaném pokoji. Ale současně mi cosi říkalo, že tu jsem v bezpečí, alespoň v tuto chvíli.
Howard se na mě ještě na okamžik zkoumavě zadíval. "Opravdu?"
"Opravdu," přisvědčil jsem. "Cítím se už lépe. A taky ti slibuji, že už budu hodný chlapec a neuteču, strýčku."
Howard se ušklíbl. "No dobrá, pospíšíme si. Pojď, Rowlfe." Odešel tak rychle, že jsem už neměl nejmenší příležitost cokoli říci nebo se zeptat. Rychlost jeho odchodu mi připomínala útěk.
Zapudil jsem tu myšlenku, shodil jsem přikrývku a opatrně se posadil. Po pocitu slabosti, který jsem předtím měl, jsem se náhle cítil zase dobře a při síle a téměř jsem už zase litoval svého slibu, že neopustím hotel.
Nu, neslíbil jsem přece, že neopustím pokoj. Pořád ještě jsem mohl sejít dolů a vypít si v salonu skleničku něčeho dobrého; něco, co jsem už týden bolestivě postrádal. Najednou se ve mně znovu probudila touha něco dělat, naklonil jsem se pro kalhoty a... strnul jsem.
Pohled mi padl na protější zeď. Dvě nebo tři vteřiny jsem zíral na bílou tapetu, potom jsem se s napůl potlačeným výkřikem otočil. Ale pokoj za mnou byl prázdný. V krbu stále ještě hořel oheň a vydával dostatek tepla i světla. Pomalu, s prudce bušícím srdcem a roztřesenýma rukama, jsem se obrátil nazpět a znovu zíral na zeď. Nemohlo být pochyb - stín na ní byl můj vlastní, vyvolaný plameny, tančícími v krbu. Při okrajích jako by se rozpadal a byl nadživotně veliký. Ve hře plamenů poskakoval v ustavičném pohybu sem a tam, jako by byl plný vlastního života, naprosto jednoznačné to byl můj stín. Jenže - nebyl to stín člověka...

Bylo ještě příliš brzy a v hospodě Black Sheep ještě nebyl skoro nikdo. Většina stálých hostů přicházela až večer, když bylo po práci, když rybářské čluny už zase zakotvily v přístavu a sedláci se vrátili z polí. U dlouhého pultu se spoustou skvrn po spálení a koleček po sklenicích, seděli jen dva osamělí hosté, další dva seděli u stolku pod jediným zabláceným oknem a hráli šachy. Přesto však byl vzduch cítit vychladlým kouřem a pivem a hospodský před zrcadlovou stěnou a policemi s láhvemi vypadal už teď stejně přepracovaně a rozladěně jako pozdě večer.
"Počkej tady," řekl Bensen tiše. Pustil Norrisovu paži, došel k pultu a pokynul hostinskému. Muž s přehnanou ležérností odložil sklenici, kterou zrovna znechuceně umýval, odhodil hadru do dřezu a utřel si ruce do ušmudlané zástěry. Teprve pak se pomaličku hnul z místa.
"Bensene," zavrčel. "Co tě sem přivádí? Chceš zaplatit dluh?"
"Zítra," odpověděl Bensen automaticky. "Slibuji, Hale." S přehnanou gestikulací se rozhlédl kolem dokola. Oba šachisti byli zabráni do hry a zjevně si vůbec nevšímali, co se kolem nich děje, zato však oba ochmelkové u pultu přerušili hovor a s neskrývanou zvědavostí hleděli na něho a na Norrise. "Je vzadu volno?" zeptal se.
Hal automaticky přikývl. "Jistě. Ale ..."
"Tak nám tam dones dvě piva," přerušil ho Bensen. "A pohlídej, ať nás tam nikdo neruší."
"Jinak už nic?" zavrčel Hal nepřátelsky. "A ty dva škopky můžu jako vždycky zase napsat na futro, co?"
"Svoje prachy dostaneš, Hale," odpověděl Bensen netrpělivě. "Zítra večer. Nejpozději."
Zdálo se, že chtěl Hal ještě něco říci. Ale pak jen vzdychl, otočil se a beze slova vzal z regálu dva půllitry, otočil

kohoutkem pípy a nechal do sklenice téct černý pramínek piva. Bensen se krátce usmál a pokynul Norrisovi. Rychle, ale přesto tak, aby jejich kroky nebyly nápadně uspěchané, prošli výčepem, potom krátkou chodbičkou a vstoupili do zadní místnosti.
Byla tu tma. Závěsy byly zatažené a vzduch tak špatný, až se Norris rozkašlal. Bensen kývl hlavou směrem k zeleně potaženému hráčskému stolku; kromě čtyř židlí kolem něho, odrbaného kulečníkového stolu a nezbytných terčů na šipky na stěnách tu nebylo žádné jiné vybavení. Bensen rychlým krokem došel k oknu a rozhrnul závěsy. Jasné sluneční světlo vrazilo do místnosti a v něm se roztančil oblak prachu. Bensen se taky rozkašlal a otevřel okno. Dovnitř vnikl listopadový vzduch, tak ledový, až se Bensen zachvěl, ale aspoň se tu dalo zase dýchat, aniž by to nutilo ke kašlání.
Když se pak vrátil zpátky k Norrisovi, opíral se ten strnule o židli, předkloněný dopředu. Byl bledý. Oči měl zarudlé a o něco větší než jindy, zatímco z levého koutku úst mu vytékala slina. Bensen se polekal.
"Co je s tebou?" zeptal se. Přistoupil ke stolu a natáhl ruku k Norrisovi, ale ten jen prudce zavrtěl hlavou, posadil se a hlasitě se nadechl. Rty se mu třásly. Bensen si všiml, že z něho vychází nějaký hnusný zápach. Jakoby chorobný. "Co je ti?" zeptal se ještě jednou. "Jsi nemocný? Nebo sis jen nadělal do gatí?"
"Hovno," zamumlal Norris. "Je mi na blití, jestli to chceš vědět přesně." Polkl naprázdno, přitiskl si ruku k žaludku a znovu se zhluboka a hlasitě nadechl a vydechl, jako někdo, kdo ze všech sil zápasí s narůstající nevolností. "Možná jsem si trochu víc lokl slané vody."
"Možná." Bensen si ho pozorně prohlížel. "Jinak jsi úplně v pořádku?"
"Nic není v pořádku," zavrčel Norris. "Tobě muselo přeskočit. Lennarde - to si vážně myslíš, že ještě jednou do té vody vlezu?"
Bensen se posadil, položil si obě ruce na plocho před sebe a dlouhou chvíli hleděl mlčky v zamyšlení na Norrise, než - s přesně odměřeným důrazem - znovu promluvil: "Tak je to tedy. Máš strach."
"Ano, sakra!" vykřikl Norris. Bensen varovně zvedl ruku a instinktivně se ohlédl po dveřích, zatímco Norris, stále ještě rozrušeně, přesto však o něco tišeji, mluvil dál. "Sakra, mám strach. Mahoneyho to zabilo před našima očima a ty chceš, abychom tam dolů šli ještě jednou."
"Utopil se," začal Bensen, ale Norris ho nenechal pokračovat.
"To teda ne, a ty to víš stejně dobře jako já nebo ten Phillips. Něco ho dolů stáhlo, před našima očima, a to něco tam pořád ještě je."
"Snad," řekl Bensen tiše. "Ale možná to bylo taky úplně jinak. Přemýšlej přece trochu, Frede. Oba jsme byli nervózní, všechno se to seběhlo tak strašně rychle."
"A co to... ta věc" vyštěkl Norris. "Sakra, Lennarde, nedělej ze mě blbce. Viděl jsi to právě tak jako já. Bylo to... bylo to něco jako..."
"No?" zeptal se Bensen číhavě.
Norris se na něho uraženě zadíval, chvíli marně hledal správná slova a nakonec ve směsici hněvu a rezignace zaťal pěsti. "Nevím," řekl. "Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Snad nějaká chobotnice."
"Tady chobotnice nejsou," odpověděl Bensen klidně. "Alespoň ne tak velké. To přece víš."
"Tak co to tedy bylo?"
Bensen pokrčil lhostejně rameny, chystal se k odpovědi ale rázem zase zmlkl, když se otevřely dveře a vešel Hal se dvěma sklenicemi černého piva. Beze slova je postavil na stůl před Bensena a Norrise, ze zvyku si utřel ruce do zástěry a vyzývavě se podíval na Bensena. "Tímto to dělá patnáct," řekl. "Zaokrouhleno ve tvůj prospěch."
"Já vím, Hale," odpověděl Bensen. "Zítra je dostaneš. Večer přijdu a zaplatím všechno najednou."
"Kdo ví jestli," zavrčel Hal, otočil se a znovu odešel. Přesto Bensen počkal, až bude mít úplnou jistotu, že hostinský nemůže nic slyšet.
"Možná se zapletl do nějakého lana. Možná se z vraku uvolnil kus plachty a stáhl ho dolů," pokračoval. "V těchto lodních vracích přece plave vždycky všechno možné."
"Možná to ale bylo něco úplně jiného," odporoval Norris. "Kromě toho mě vůbec nezajímá, co ho zabilo. Je mrtev, Lennarde, a to stačí. Musíme... musíme na policii."
Bensen sáhl po své sklenici, mocně upil a hřbetem ruky si otřel pěnu ze rtů. "Ještě něco tě trápí?" zeptal se klidně.
"Viděl jsi přece, jak ten podvodník reagoval. Říkám ti, chlapče, z toho budeme mít spoustu peněz - víc než mizerných sto padesát liber."
Odložil sklenici a vzrušeně se naklonil dopředu. "Frede, přemýšlej přece! Mahoneymu to už život nevrátí, když teď půjdeme na policii a všechno nahlásíme, zato však nám ujde pod rukama hromada peněz. Byla to nehoda. Nemáme na tom žádnou vinu."
Norris stále ještě nebyl přesvědčený. "Zjistí si, že jsme byli poslední, kteří ho viděli," řekl. "A pak..."
"No a co?" přerušil ho Bensen a pohrdavě mávl rukou. "Když budeme držet pohromadě a oba vypovídat to samé, nic se nám nestane. Sakra, Frede, buď rozumný. Ten Phillips smrdí prachama, a když na to půjdeme šikovně, můžeme mu slušně pustit žilou. To chceš celý zbytek života strávit v tomhle hnízdě a sbírat na břehu dřevo? Jestli zachováš klid, budeme zítra touto dobou boháči! Pak můžeme odtud vypadnout, třeba dokonce i do Londýna. Chtěl jsi přece vždycky do Londýna, ne?"
Norris zasténal. Ruka, kterou zvedal sklenici s pivem, se mu třásla. A náhle poklesla, zvrtla se a upustila sklenici. Pivo se rozlilo po stole a kapalo přes hranu na podlahu. Z úst se Norrisovi dralo tiché sténání.
Bensen jedním skokem oběhl stůl a stačil ho právě ještě včas zachytit, aby nespadl ze židle. Norrisovo tělo se třáslo jako v zimnici, ale kůži měl horkou.
"Sakra, chlapče, co je ti?" zeptal se Bensen. "Co je to s tebou?"

Norris zasténal. Na rtech se mu objevily sliny a bílá, ošklivě zapáchající pěna. "Je mi... zle," sípal. "Lennarde, pomoz... mi. Je mi... strašně špatně."
Bensen ho opatrně posadil rovně, dřepl si před ním a dlaní mu přidržel bradu. Norris zasténal ještě hlasitěji. Oblečení mu šustilo, pohybovalo se, jako by se mu každý sval v těle škubal nekontrolované a na ostatních nezávisle.
"Lennarde...," sténal. "Pomoz ... mi. Je mi... strašná zima. Já... musím... k doktorovi. Pomoz mi..."
"Neboj, chlapče," řekl Bensen rychle. "Odvedu tě odtud. Můžeš jít po svých?"
Norris zavrtěl hlavou, potom přikývl a pokusil se vstát, ale podařilo se mu to až napotřetí. Zapotácel se. Bez Bensenovy pomoci by jít nemohl.
"Hal nesmí nic poznat, jasné?" řekl Bensen. Norris přikývl, ale Bensen si nebyl jistý, jestli jeho slovům skutečně rozuměl. Tvář měl bílou jako sníh. Z úst mu pořád tekly sliny a na kůži se mu perlil studený pot. Bensen potichu zaklel, vytáhl z kapsy kapesník a utřel mu obličej. S trochou štěstí si Hal ničeho nevšimne, v hospodě bude určitě temno a nakouřeno. A kdyby si všiml, pak může vždycky tvrdit, že je Norris prostě opilý. Po celém městě bylo známo, že moc nevydrží.
"Doveď mě... k doktorovi," sípal Norris, zatímco ho Bensen jednou paží chytil v podpaží a podepřel ho. "A potom na... policii. Musíme... ohlásit Mahoneyho... smrt."
"Buď zticha, sakra," řekl Bensen, ale pak o něco mírněji dodal: "Neboj, chlapče. Odvedu tě odtud. Všecko bude dobré."

Stín byl obrovský. Nebyl šedý, jak normálně stíny bývají, nýbrž černý, jako by se část stěny přede mnou znovu ponořila do hluboké noci, pohlcující světlo. Byl aspoň tři metry vysoký a v ustavičném, nezachytitelném pohybu; ta čerň byla plná jakéhosi překypujícího a převalujícího se přízračného života. Nebyl to stín lidský, nýbrž jakýsi bizarní obrys, stín obrovského, nepopsatelného... čehosi, co jako by sestávalo jen ze samých zmítajících se chapadel a tenkých, křivých paží; čehosi, podobajícího se hnízdu svíjejících se a propletených hadů, kteří...
A náhle mi všechno bylo jasné jak facka.
Takovéto stvoření jsem přece už jednou viděl, a vůbec ne tak dávno.
Přede mnou byl stín jednoho z VELKÝCH STARCŮ! A současně to byl stín můj, obrys mého těla, vrhány šlehajícími plameny v krbu proti stěně!
Ta potvora, o které jsem si myslel, že jsem ji zabil, pomyslel jsem si zděšeně. Ta obluda, které jsem zarazil do těla celý svůj kord a jejíž smrt jsem se domníval vidět na vlastní oči.
Ale nebylo to mrtvé!
Žilo to.
Dál to existovalo; jakýmsi nepřirozeným, přízračným způsobem to žilo dál a nadále se ubíralo za svými temnými plány - uvnitř mě! To byly ty noční můry, které mě mučily, ty strašlivé vize, obrazy, které jsem si nedokázal vysvětlit. Ta bestie byla mrtvá, ale něco z ní mi proniklo do těla, když mě poranila, jakási vražedná smrtící nákaza, která zakořenila hluboko v mém nitru a stále sílí. A Howard to věděl.
Vykřikl jsem, zapotácel jsem se, jako bych dostal ránu, narazil jsem na pelest postele a ztratil rovnováhu. Stín na stěně poslušně opakoval můj pohyb, ale udělal ještě víc, nejen že se převrátil na bok a spadl na zem, nýbrž současně se přibližoval ke mně, natahoval švihající chapadla mým směrem a stínovými pažemi, kroutícími se jako dým, mi sahal po nohou. Místnost byla náhle naplněná příšerným smradem, byl to mrtvolný puch, ale současně ještě něco jiného, cizího a nepopsatelně ošklivého.
Křičel jsem, ječel jako šílený a pozpátku se plazil po zemi pryč od toho, avšak stín mě pronásledoval jako vlna temnoty, absolutně tichá, a jeho škubající se paže se nemilosrdně přibližovaly stále víc a víc.
Zmocnila se mě panika. Kopal jsem nohama, šlapal jsem po stínu, pokoušel jsem se vrhnout se pryč od něj a odplazit se co nejdál. Ale stín šel za mnou, ať jsem dělal cokoli. Byl to můj stín. A vlastnímu stínu nikdo nedokáže utéci.
Švihající hadovité paže se přibližovaly, bezhlučně mi sklouzly na nohy, na okamžik strnuly, jako by přemýšlely, a teprve pak se plazily dál. Vykřikl jsem.
Najednou kdosi začal bušit na dveře. "Co je to tam uvnitř?" hulákal jakýsi hlas. "Otevřete! Takový rámus už přesahuje všechny meze!"
Znovu jsem vykřikl, vrhl se stranou a dokulil se až těsně ke dveřím, ale stín znovu provedl veškeré pohyby poslušně se mnou. O nic se nepřiblížil, avšak svíjející se chapadla strnula na šířku dlaně od mého těla, jako by se mi chtěla vysmívat.
Dveře se prudce otevřely. Na prahu se objevil liščí obličej recepčního, rudý vzteky.
A stín zmizel.
Najednou, v jediném okamžiku jsem měl vedle sebe opět svůj vlastní stín, stín naprosto normálního člověka a rovněž ten morový zápach bestie byl rázem pryč. Recepční otevřel dveře úplně, vyzývavě přistoupil ke mně a z očí mu sršela směsice oprávněného hněvu a nepatrné špetky strachu.
"Co se to tu k čertu děje?" zeptal se. "Co vám zase strašilo ve věži, že jste tak řval? Vždyť jste ječel, že vás muselo být slyšet až na pobřeží!"
Chtěl jsem odpovědět, ale nemohl jsem. Srdce mi bušilo a taky dech jsem měl tak rychlý, že jsem ze sebe vypravil sotva neartikulované sípání. S námahou jsem se vzepřel na roztřesených rukou, chvíli jsem zůstal stát na všech čtyřech a potom jsem vstal. Zapotácel jsem se. Na chvíli se mi pokoj divoce roztočil před očima, pak se mi však podařilo chytit se pelesti a sevřel jsem ji vší silou, která mi ještě zbývala.
"No?" zeptal se recepční příkře. Hlas měl vzrušený, ale současně jsem v něm zaznamenal i trochu zděšení, jež se v něm

zachvívalo. Pravděpodobně mě považoval za šílence.
"To... nic nebylo," řekl jsem s námahou. "Já... já jsem měl..."
"Zase jeden z těch záchvatů, co?" zeptal se ten lišák. Přikývl jsem. Takové vysvětlení bylo lepší než cokoli, co by mě v tu chvíli mohlo vůbec napadnout.
"A to vás váš strýček nechá prostě jen tak, co?" pokračoval, když mu mé mlčení zřejmě dodalo odvahy. Vztekle došel až ke mně, založil si ruce v bok a zíral na mě. "Mladý muži, jestli jste nemocný, tak jděte k lékaři. Tento hotel není nemocnice, už jsem to říkal vašemu strýci."
"Už... už se to... se to nestane," zamumlal jsem. Stále ještě se mi točila hlava. Ruce i nohy jsem měl jaksi podivně lehké a bezvládné. Ať už se právě přihodilo cokoli, naprosto mě to vyčerpalo.
"Na to se můžete spolehnout, že se to víckrát nestane," zavrčel ten lišák.
Kolik jen je takovýchto lidí, v hloubi srdce zbabělých, kteří však neví kdy přestat, jakmile narazí na odpor, který není podle jejich mínění těžké zlomit?
"Vy se totiž vystěhujete, a to hned. Máme tady ještě jiné hosty a tento dům není žádný..."
"Blázinec?" Zvedl jsem pohled a chvíli jsem mu upřeně hleděl do očí. Rozzlobený výraz v jeho tváři zvadl.
"To... to jsem nechtěl říct," řekl rychle. "Chtěl jsem jenom..."
"No dobrá." Mávl jsem rukou, pustil jsem se opatrně pelesti, abych zjistil, jestli se udržím na nohou, a pak jsem nejistě obešel postel. "Vždyť máte pravdu," zamumlal jsem. "Půjdu. Hned."
Sotva jsem měl dost sil, abych se sehnul pro své šaty, a když jsem se pak pokusil natáhnout si kalhoty, znovu se mi zatočila hlava. Ale tentokrát jsem ten pocit s vynaložením všech sil překonal. Musel jsem pryč z tohoto pokoje. Hned.
"Ale tak jsem to nemyslel," řekl recepční vystrašeně. "Klidně můžete zůstat, dokud..."
"Půjdu," trval jsem na svém. "Počkejte tady, prosím, než se obléknu. Nebudu... vám už dělat potíže." Třesoucími se prsty jsem si nacpal noční košili do kalhot, sáhl jsem po vestě a neobratně si ji navlékl. Pohled mi znovu padl na protější stěnu. Ale na ní byl jen docela obyčejný lidský stín.
"Snad bych měl zavolat lékaře," řekl recepční. Najednou se zdálo, že má strašně naspěch opustit pokoj. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Kdo by se rád zdržoval ve společnosti blázna?
"Zůstaňte, prosím, tady," řekl jsem. "Hned budu hotov."
"Ale já mám ještě nějakou práci, a vy opravdu můžete..."
"Sakra už, řekl jsem, že tu máte zůstat!" zařval jsem. Lišák polekaně uskočil, několikrát naprázdno polkl, ale poslušně zůstal stát. Pohledem těkal po pokoji, jako by si vyhlížel nějakou zbraň, kterou by se v případě nouze, kdybych začal opravdu běsnit, mohl bránit.
Co možná nejrychleji - moc rychle to nebylo, protože ruce se mi stále ještě třásly natolik, že jsem si sotva zavázal tkaničky na botách - jsem se oblékl, sebral jsem ze stolu klobouk a hůl a obrátil jsem se ke dveřím. Na okamžik ulpěl recepční pohledem na mém obličeji. Podle výrazu jeho očí jsme si mohl domyslet, že asi vypadám strašně. Beze slova mi ustoupil z cesty, abych mohl projít. Zamířil jsem ke dveřím, tam jsem se však ještě jednou zastavil a vyhlédl zkoumavě ven do chodby. Chodba byla dlouhá a tmavá, bylo na ní jediné okno, kterým nestačilo dovnitř proniknout dost světla, aby ji osvítilo až ke schodišti. Stín žádný, pomyslil jsem si. To je dobře. Dokud nevstoupím do přímého slunečního světla, před nějaký oheň nebo lampu, jsem v bezpečí.
Snad.
"Vy... vy chcete opravdu odejít?" otázal se recepční za mnou.
Neotočil jsem se, jenom jsem přikývl. "Ano. Až se vrátí můj... strýček, řekněte mu, že ho budu čekat v přístavu. Dnes večer, po západu slunce."
Pokud se toho ještě dožiju, dodal jsem v duchu. A pokud ještě budu sám sebou.

Poslední míle cesty byly čím dál horší a Bensen musel stále častěji vzít na pomoc bič, aby oba koně vůbec přiměl jít dál. Ale teď už ani bič nepomáhal. Povoz uvázl skoro až po osy v řídkém bahně. Bylo by zapotřebí alespoň půl tuctu volů, aby se hnul z místa.
Bensen se vzteklým zavrčením pustil otěže, vztyčil se na úzkém kozlíku a přešel dozadu k nákladní části vozu. Norris tam ležel zkroucený mezi prázdnými pytli a lýkovými koši, páchnoucími rybinou. Tiše sténal a během poslední půlhodiny nejméně šestkrát zvracel. Vůz pronikavě páchl zvratky a Norris ležel tváří v kaluži světle šedé, ohavně páchnoucí tekutiny. Bensen v sobě potlačil pocit hnusu a opatrně přiklekl vedle Norrise. Vůz si beztak "vypůjčil" bez majitelova dovolení, a Norris...
No, to vypadá na trochu víc než na loknutí slané vody, pomyslel si Bensen zachmuřeně. Norris přestal kňučet a žebrat o pomoc, avšak byl stále ještě při vědomí. Oči měl pootevřené a ruce ustavičně svíral v pěsti a zase povoloval; nehty přitom škrabal o trouchnivějící dřevo vozu, což vydávalo nepříjemné zvuky, při kterých Bensenovi běhal hrůzou mráz po zádech.
"Jak je ti, chlapče," zeptal se.
Norris se pokusil zvednout hlavu, ale neměl už k tomu dost sil. "Mám... bolesti. Kam... mě to... vezeš?"
Bensen vzdychl. "Však já se o tebe postarám, hochu," řekl. "Neboj. To bude dobrý!"
"Nic... nebude dobrý," zasténal Norris. "Ty... ty mě nevezeš... k doktorovi."
"Ne," řekl Bensen klidně. "Alespoň dnes ne. Však to vydržíš."
Norris zasténal, pak však obrátil hlavu a zíral na něho červenýma, zanícenýma očima. Bensen spatřil, že mu z očí téměř zmizelo bělmo. Zornice se mu nepřirozeně rozšířily, a taky kůže obličeje byla bílá s nádechem do žluta, tu a tam

popraskaná jako starý, vyschlý pergamen.
"Já... já umírám, Lennarde," zašeptal. "A ty... ty mě necháš chcípnout jak psa, ty... ty svině."
Bensen se tiše zasmál. "Mluvíš nesmysly, hochu," řekl. "Dovezu tě k doktorovi. Zítra. Jakmile budu hotov s Phillipsem. Do té doby musíš vydržet."
"Ty... ty hnusná svině," sípal Norris. "Necháš mě pojít, tak jako jsi nechal zemřít Mahoneyho."
"Ale nenechám," odporoval Bensen podrážděně. "Ale taky si nenechám ujít největší šanci svého života jen proto, že ty sis nadělal do gatí, hochu. Rozdělíme se půl na půl, přesně jak bylo dohodnuto, i když u toho nebudeš. Ale musíš vydržet do zítřka." Drsně se zasmál. "Podívej se na to z té lepší stránky: já udělám práci a ty budeš kasírovat."
"Ty..."
"Znám tady poblíž jednu chajdu," pokračoval Bensen nevzrušeně. "V tuto roční dobu sem nikdo ani nepáchne. Dovezu tě tam a zítra večer zase přijedu - s penězi. A jestli ti pořád ještě nebude líp, zavezu tě k doktorovi."
"Já nechci... nechci ty zasraný prachy," zasténal Norris. "Klidně si s Phillipsem dělejte, co chcete, ale..."
Vtom ho přepadl nový záchvat zvracení, zasténal zkroutil se jako v křeči a ruce si přitiskl k břichu. Na košili se mu počala vytvářet temná skvrna, náhle měl obě ruce vlhké. Bensen s odporem protáhl obličej, když uviděl, jak Norrisovi z rukávů vytéká a na zem kape šedá tekutina. Do nosu ho udeřil pronikavý nasládlý zápach.
Váhavě se předklonil, uvolnil Norrisovy křečovitě sevřené ruce a obrátil ho na záda. "Hergot, co je to s tebou?" šeptal.
Norris neodpověděl, avšak temná skvrna na jeho košili se stále zvětšovala a pak se objevily další skvrny na nohavicích a nad levým ramenem. Bensen se s odporem narovnal, pak ale krátce natáhl ruku a dotkl se Norisova těla. Působilo na dotek divným dojmem: jako nějaká měkká houba, vůbec ne jako lidské tělo.
Bensen ze všech sil potlačil nevolnost, která se v něm znovu a ještě silněji zvedala a stahovala mu hrdlo, vytáhl z kazajky kapesní nůž a rozřízl Norrisovi košili.
Kůže, která se objevila pod ní, byla šedá. A nebyla to už ani lidská kůže, nýbrž napůl rozteklá, vodnatá hmota, podobná shnilým chaluhám. Příšerně smrděla.
Bensen ztrnul. Náhle se mu vybavil tento obraz: jeho vlastní noha, mokrá a lesklá od slané vody, a na ní tenký, šedý provazec, který se mu omotal kolem kotníku...
Zapudil ten obraz, instinktivně ustoupil na krok od Norrise a zděšeně hleděl na jeho tělo. Temných skvrn stále přibývalo. Jeho dech byl stále chrčivější.
"Lennarde," žadonil Norris. "Pomoz... mi. Já... to už nevydržím. Dovez mě... k doktorovi."
Bensen mlčel skoro celou minutu. Norrisovy šaty byly teď už skoro celé tmavě zbarvené. Ten smrad se sotva dal vydržet. Ani nemusel košili rozřezávat dál, aby věděl, jak to pod ní vypadá.
"Je mi líto, hochu," řekl. "Ale to nemůžu."
Norris zasípal. "Ty..."
"Ty bys všechno prozradil, že jo?" pokračoval Bensen. Jeho ruka o něco pevněji sevřela nůž. "Ptali by se tě, odkud to máš, a ty bys jim všechno řekl. Úplně všechno."
"Lennarde!" žadonil Norris. "Já... já umírám! Prosím tě, pomoz mi."
"Rád bych," odpověděl Bensen tiše. "Ale nemůžu. Ty bys pak všechno na toho Phillipse práskl, já bych nedostal své peníze a celý zbytek života bych zůstal trčet v této díře. Nemůžu. Chci odtud, a nedovolím, aby mi to někdo překazil. To je ti snad jasný, ne?"
A pak se předklonil a zvedl nůž...

Durness nebyl v tuto hodinu příliš lidnatý. Sotva půl tuctu chodců, kteří se více či méně cílevědomě pohybovali po chodnících po levé i pravé straně hlavní ulice, občas ojedinělý povoz, tažený unaveným koněm. Snad bylo ještě příliš brzy - Durness sice na mapě vypadá jako obstojné město, ale ve skutečnosti je to jen zapadlá díra, která má náhodou malý přístav a z nějakého nepochopitelného důvodu sem byl nalákán i průmysl různého druhu, který poskytuje lidem široko daleko práci. Proto jen velmi málo obyvatel má přes den potřebu chodit na procházky, a nějaká plážová promenáda, jaká se vyskytuje v jiných (a známějších) přístavech Anglie, tady vůbec nebyla. Snad to bylo zapříčiněno také podzimním chladem, jenž se dnes zdál být obzvlášť vlezlý, že většina lidí byla zahnána do domů k teplým kamnům - já jsem každopádně pociťoval kousavou mrazivost větru už po pár okamžicích velice nepříjemně. Vzduch byl cítit slanou vodou a chaluhami, vítr foukal od moře; usilovná, nepříliš silná bríza, která však profoukla mé tenké oblečení a rozklepala mě zimou. Nahoře v pokoji jsem na sebe prostě navlékl, co mě první přišlo pod ruku, a byl to právě vycházkový svrchník, sice zrovna vysoce módní, nicméně před chladem skoro vůbec nechránící. To mělo za následek, že už po necelých pěti minutách jsem zimou drkotal zuby.
Stále ještě jsem se cítil jako omámený. Utekl jsem z hotelu a teprve teď - a navíc velmi pomalu - mi docházelo, že nemám ani nejmenší potuchy, kam jít. Věděl jsem, že Howard má v přístavu loď, a že až recepční vyřídí můj vzkaz, setkám se tam s ním po západu slunce.
Ale do té doby zbývalo dobrých pět hodin času...
Zastavil jsem se, bezděky jsem postoupil o krok blíž ke stěně a rozhlédl jsem se kolem dokola. Obloha byla zatažená, jak tomu v tuto roční dobu bývá často, a stín jsem neměl prakticky žádný. A dokonce i kdyby snad sluníčko vylezlo, na této straně ulice jsem byl v bezpečí, alespoň pro nejbližší hodiny. Ale nemohl jsem tady přece zůstat až do západu slunce, už kvůli té zimě ne.
Utíkat z hotelu byla chyba. Jednal jsem v panice, a jak tomu často bývá, když člověk poslouchá svůj strach a ne zdravý rozum, udělá hloupost. Měl jsem uhasit oheň, zatemnit okna a v klidu počkat na Howarda, namísto abych se bezhlavě

vyřítil z hotelu ven. Chvíli jsem zvažoval, jestli bych se neměl do hotelu vrátit, ale pak jsem tu myšlenku zase zavrhl. Raději si najdu nějaké místo, kde bych se mohl schovat, než zapadne slunce a Howard pak najde nějaké řešení. Teď jde jen o to, nějak přečkat zbývající dobu.
Klouzal jsem pohledem podél ulice. Bylo tu pár malých krámků, dvě, tři hospody a restaurace a řada obytných domů, nic z toho se mi však nejevilo jako vhodný úkryt. Byl jsem zde cizí, a proto jsem sotva mohl někde zaklepat a zeptat se, jestli by mě do setmění nemohli schovat ve sklepě. A ani hospody se mi nezdály dost bezpečné; ať už jakéhokoli druhu - drahé restaurace, či přístavní krčmy - bylo tam světlo, a kde je světlo, tam jsou i stíny. Situace byla takřka absurdní - kam se lze schovat před vlastním stínem?
Nevím, jestli to byla náhoda - poslední dobou jsem stále častěji dospíval k přesvědčení, že něco jako náhoda neexistuje - ale jediné místo, které se mi v tom okamžiku zdálo být poměrně nejbezpečnější, byl kostel.
Byl to malý kostelík, dokonce i na takové místo jako Dumess, ale v tuto dobu byl pravděpodobně tak jako tak prázdný. Byl temný a stinný, ten mi poskytne úkryt. Nebyl odtud ani daleko - snad jen sto kroků dolů po ulici a pak přejít na druhou stranu. Vyrazil jsem. Zatímco jsem se ploužil přes silnici, vítr byl stále chladnější, a rychlý pohled na oblohu mi prozradil, že se přibližuje bouřková fronta. Černá hora mračen byla stále ještě od Durnessu daleko, ale brzy se přiblíží, už teď se i nad městem počínaly stahovat první hnědošedé, převalující se mraky. Tlumené zadunění hromu bylo hlasitější než před chvílí. Zimomřivě jsem stáhl hlavu mezi ramena, opřel se proti větru a přidal do kroku.
Když jsem už napůl silnici přešel, náhle se mračný příkrov rozerval.
To nebyla náhoda. Kvílení větru se na několik vteřin vystupňovalo ve vzteklý jekot. Vítr mě jako ledová pěst udeřil do obličeje, až jsem zavrávoral. Současně se šedý příkrov nad městem jakoby v ohromné, bezhlučné explozi roztrhl a na mokré kamenné dlažbě se přede mnou objevil stín bestie.
Ten stín byl větší než poprvé. A reagoval mnohem rychleji a cílevědoměji než nahoře v hotelu. To černé klubko stínových hadů se přede mnou rozvinulo jako rozkvetlá květina a desítky chapadel prudce, avšak absolutně tiše šlehaly proti mně.
Tentokrát jsem zareagoval téměř pozdě. Věděl jsem, co se stane, či alespoň jsem se toho obával, a přesto mě ten pohled na okamžik ochromil. Teprve když se mi na půl tuctu těch stínových ramen vztáhlo po nohou, probral jsem se ze strnulosti a rozběhl se.
Ulice byla jen o málo širší než deset yardů, ale cesta přes ni byla snad nejdelší v mém životě. Stín se jako můj obrovský, nestvůrný, temný dvojník plížil přede mnou po dlažbě, přeskočil nízký okraj obrubníku a v groteskním pohybu se vymrštil stranou a pak nahoru, když jsem zamířil ke kostelním dveřím.
Zmítající se paže najednou mi nesahaly po nohou, nýbrž se škubaly přímo přede mnou na rozpraskaném hnědém dřevě. Vykřikl jsem hrůzou, zoufale jsem trhl jedním z křídel těžkých dveří a přikrčil se, když se proti mně vymrštilo jedno z chapadel. Bylo to absurdní: nebylo to nic než pouhý stín, nic tělesného, pevného, avšak cítil jsem ostrý závan vzduchu a současně vlnu morového zápachu.
Zoufalým skokem jsem se vrhl dopředu, ramenem jsem se zapřel do dveří a vklopýtal jsem dovnitř.
Stín zmizel v tutéž chvíli, kdy jsem vstoupil do kostela, avšak klopýtal jsem ještě několik kroků dál, hlouběji do bezpečné temnoty, která aspoň na okamžik zapudila tu strašnou věc ve mně.
Teprve, když jsem byl už dost daleko od otevřených dveří, odvážil jsem se zastavit.
Vyčerpání na mě dolehlo jako uspávající vlna. Těch pár kroků vysálo mé oslabené tělo téměř na samou hranici snesitelnosti; srdce mi bušilo a nohy bolely, jako bych uběhl spoustu mil, a ne jen těch pár kroků. Zapotácel jsem se, pevně jsem se přidržel prosté dřevěné lavice a s těžkým oddechováním jsem se rozhlédl kolem sebe.
Kostel vypadal zevnitř větší než zvenčí. Strop se klenul do lomeného oblouku ve výši pětadvaceti yardů nad podlahou a na neomítnutých stěnách z červených cihel, se jen tu a tam vyskytl nějaký ten obraz světce nebo dřevěná socha. Oken tu bylo málo, a ještě byla malá, takže uvnitř bylo, jistě i při jasném slunečním světle, stále přítmí. Alespoň mě uvnitř nemůže dostihnout ten stín.
Pomalu jsem se otočil. Nebyl jsem tu sám, jak jsem doufal. Na druhém konci kostelní lodi se nacházel prostý nízký oltář a před ním, napůl ještě vkleče, jako bych ho vyrušil z modlitby, byl jakýsi muž a hleděl na mě.
Chvíli jsem jeho pohled opětoval, ale pak jsem se rychle otočil, udělal jsem pár kroků a posadil se na jednu z nepohodlných lavic.
Bouře venku zesílila a dunivá akustika kostela činila hřmění ještě hlasitějším a hrozivějším, než skutečně bylo. Opřel jsem ruce o opěradlo lavice přede mnou, chvíli jsem zůstal sedět se zavřenýma očima a pokoušel se porazit bouři citů a myšlenek ve svém nitru.
Potom jsem sáhl - vlastně ani nevím, proč - po jedné z odřených modlitebních knížek, ležících na všech lavicích, namátkou jsem ji otevřel a začal v ní listovat. Po chvíli muž u oltáře vstal a vydal se k východu. Nevšímal jsem si ho, nýbrž jsem dál dělal, že čtu.
"Pan Craven?"
Podíval jsem se na něho. Ten muž nevyšel z kostela, nýbrž přišel blíž ke mně a zastavil se. To vše tak tiše, že jsem si ho vůbec nevšiml. Jeho tvář jsem v nedostatečném osvětlení neviděl moc dobře, ale tolik jsem dokázal rozeznat, že je velký a mocně stavěný, asi stejně starý jako já, snad o něco mladší.
"Vy... mě znáte?" zeptal jsem se.
Přikývl. "Proč jste sem přišel, pane Cravene?" zeptal se tiše. "Protože je to kostel?" Zasmál se. V tom velkém, tichém prostoru získal ten zvuk naprosto jinou Podobu. "Věřte mi, nebude vám to nic platné, pane Cravene. Mocnosti, před kterými prcháte, se nedají zastavit zdmi kostela nebo křížem."
Zíral jsem na něho. Byl jsem jistý, že jsem toho muže předtím nikdy v životě neviděl. O to lépe zřejmě znal on mě. Přesto jsem takřka instinktivně zavrtěl hlavou. "Obávám se, že vám nerozumím," řekl jsem, co jsem mohl nejklidněji.

"Domníváte se, pane..."
"Mahoney," odpověděl neznámý, "Floyd Mahoney. A věřte mi - zde nejste v bezpečí. Tento kostel a jeho symboly by vás snad ochránily před černou magií, snad i před ďáblem, pokud existuje. Avšak mocnosti, proti kterým bojujete, nejsou to, ani ono."
Usmál se, bez pozvání se posadil vedle mne a rukou udělal pohyb, zahrnující celý kostel. "Tohle všechno, Roberte, je víra. Slovo Boží, učiněné kamenem, jak kdysi řekl jeden moudrý muž. Ti, proti kterým bojujete vy a vaši přátelé, nemají nic společného s Bohem ani s ďáblem, ani s žádnými démony. Jsou to bytosti jako my, Roberte, živé bytosti. Ale pocházejí z časů, které zanikly před dvěma miliardami let, a jejich prostředky jsou nám tak cizí, že nám snad mohou připadat jako magie."
"Já nechápu, co..."
"Nedělejte se hloupějším, než jste, Roberte," přerušil mě Mahoney. Jeho hlas zněl rozzlobeně, ale ne moc. "Jsem na vaší straně. Ale nemohu vám pomoci, pokud si pomoci nenecháte."
Několik vteřin jsem na něho nerozhodně hleděl. Mé prsty si nervózně pohrávaly s tenkými stránkami modlitební knížky a trhaly je, avšak toho jsem si v tu chvíli ani nevšiml. Nyní jsem už Mahoneyho obličej rozeznával lépe. Hodil se k jeho celkovému zevnějšku - byl široký, nepříliš inteligentní, avšak upřímný a naplněný jakousi slovy těžko vylíčitelnou bodrostí. "Vy... vy znáte..."
"VELKÉ STARCE a vás, pana Lovecrafta a vašeho otce?" napovídal Mahoney. Usmál se. "Ano, a ještě mnohem víc. Ale teď není čas, abych vám tu všechno vysvětloval. Je to moc dlouhá historie, víte?" Usmál se ještě o něco víc. "Ale jsem váš přítel, Roberte. Mohu vám pomoci dostat se odtud."
Ukázal ke dveřím. "Bylo by mi lehčeji u srdce, kdybyste zůstal tam venku. Pár vteřin by stačilo."
Něco na jeho slovech mě mátlo - snad ta skutečnost, že tento podivný pan Mahoney byl zřejmě toho názoru, že jen fakt, že mi neuškodil, i když mohl, ho činí mým přítelem...
Přesto jsem po krátkém zaváhání vstal, knížku odložil zpátky na lavici a tázavě se na něho zadíval. "Cože?"
"Je tu tajná chodba," odpověděl a dupl. "Přímo pod našima nohama. Začíná v sakristii a končí až v přístavu. Pochází ještě z dob, kdy toto pobřeží trpělo nájezdy Vikingů, víte? Lidé se sem tehdy utíkali, tak jako teď vy, a stejně jako vám jim to taky nebylo nic platné. Vikingové taky neměli před křížem žádný respekt."
Zasmál se, otočil se a chtěl odejít, ale rychlým pohybem jsem ho zadržel.
"Kdo jste?" zeptal jsem se. "Co jste zač, Mahoney?"
"Floyd," řekl. "Přátelé mi říkají Floyd."
"Pro mě za mě," odpověděl jsem hrubě. "Ale to není odpověď na moji otázku."
Floyd si vzdychl. V obličeji se mu objevil téměř smutný výraz. Jemně vyprostil svoji paži z mého sevření, pohlédl nazpět ke dveřím a pak k malému okénku, zasklenému olovnatým sklem, a teprve potom se otočil znovu ke mně.
"Proč mi prostě nevěříte?" zeptal se tiše, ale nedopřál mi příležitost k odpovědi, nýbrž téměř melancholicky pokračoval. "Asi jste se už mockrát spálil, co? Jsem přesvědčen, že vám naprosto rozumím, Roberte. Ale já jsem váš přítel. Nenávidím VELKÉ STARCE právě tak jako vy."
"Vy?" zeptal jsem se, stále ještě nedůvěřivý. "Jste dost mladý na to, aby..."
"Je mi třiadvacet let, Roberte," přerušil mě. "Nejsem o moc mladší než vy."
"To je něco jinačího. Já jsem..."
"Něco zvláštního, já vím," přerušil mě Floyd posměšně. "O tom je přesvědčen každý, kdo má co do činění s těmito bestiemi. Ale vy snad máte i pravdu. Jste první člověk, kterého znám, jenž setkání s touto nestvůrou přežil."
Zvedl ruku a ukázal na bílý pramen vlasů nad mým levým okem. "To je od ní, že?"
Bezděky jsem přikývl. "Existuje něco, co... co taky nevíte?" zeptal jsem se.
"Spousta věcí," odpověděl Mahoney vážně. "Ale vím, co se s vámi, Roberte, teď děje a věřím, že vím taky, jak vám pomoci."
"Jak?"
"Tady ne," odpověděl Mahoney klidně. "Musíme odtud pryč. Nejlíp když půjdeme spodem, chodbou. Nemám sice tušení, jestli je po celé délce průchodná, ale tam dole není aspoň světlo. Až do západu slunce budeme v bezpečí."
"A pak?" zeptal jsem se.
"Pak?" Mahoney se usmál. "Pak vyjedeme ven na moře a vyzvedneme bednu s knihami vašeho otce. Doufám, že umíte plavat."

Během poslední půlhodiny byl kůň stále neklidnější. Bouřková fronta se přibližila, temné burácení a rachocení hromu se ozývalo takřka nepřetržitě, a třebaže byla fronta dešťových mraků stále ještě na míle daleko, byl vzduch už naplněn oním zvláštním pocitem napětí, jenž pramení z příliš velkého nečasu a který zvířata svými citlivými smysly vnímají mnohem dříve než lidé.
Ale to nebyla jediná příčina nervozity zvířete. Trpělivě čekalo, hodinu za hodinou, až se vrátí muž, který druhého koně vypráhl a odjel na něm. Jenže ten se nevracel, a proto stálo dál bez pohnutí pořád na stejném místě, nemilosrdně držené řemením postroje, připoutávajícím jej k vozu; a už se nevrátí.
A přece tu nebyl kůň sám. Někde za ním se cosi pohybovalo, ne člověk, ani žádný jiný tvor, jehož pach kůň znal, ale přesto cosi živého, dýchajícího. Kůň cítil jeho pohyby, jeho nezvyklý, nepříjemný zápach, podivné zvuky, které to vydávalo, vůbec tu propastnou cizost, která koně přiváděla až na pokraj splašení. Frkal, zoufale pohazoval hlavou a ze všech sil škubal koženými řemeny, které ho zadržovaly. Nárazy se po oji přenášely na vůz, až jeho rozhrkaná

konstrukce sténala, avšak vůz stál beznadějně bez hnutí v bahně a ani síla deseti koní by s ním nedokázala hnout z místa.
Zato se však pohnula ta věc na nákladové ploše.
Nebylo to zvíře, a ani rostlina či něco jiného, určitého, nýbrž v podstatě jen beztvará, šedá masa; převalující se hora šedozeleného smradlavého slizu, jakási obrovská améba bez zjevných smyslových orgánů nebo údů. Zatímco to během posledních hodin narůstalo, pomalu, ale neúnavně, strávilo to celé Norrisovo tělo, i jeho šaty, pak i prázdné pytle, kterými byl vůz vystlán, lýkové koše a dokonce i část dřevěných prken, ze kterých byl povoz udělán. Nyní to už spolykalo veškerý organický materiál ve svém okolí a jeho růst se zastavil.
A přece to bylo stále ještě hladové a cítilo to blízkost koně, třebaže to nemělo ani oči a ani čichová nebo sluchová čidla. Vůz se otřásal zoufalými záškuby, jak se kůň vrhal proti postrojům, a tyto nárazy se přenášely na beztvaré tělo té věci.
Pomalu se to pohnulo. Jen těžce, jako nějaký obrovský slimák se to posouvalo, zanechávalo za sebou lesklou slizkou stopu, sunulo se k hornímu kraji nákladní plošiny vozu a v dlouhých, hustých pramenech pak stékalo na rozměklou zem.
Celé to trvalo dlouho, deset, patnáct, snad dvacet minut, než všechno sklouzlo z vozu dolů a spočinulo na lesní cestě jako metrová hora šedivého pudinku.
Na okamžik to znehybnělo, jako by to potřebovalo načerpat sil, a pak se znovu pohnulo: Tenké nitky slizu se plížily vpřed jako tápající prsty, dotýkaly se stébel trávy a plevele, hledaly, vnímaly, tu se stáhly nazpět, tu se zvedly kousek nad zem, jako by větřily. A pak, pomaloučku, se celá ta masa pohnula vpřed, kolem kola, napůl utopeného v bahně, a prázdného pravého postroje, stále blíž k neklidnému koni.
Ten, když se mu to šedé cosi dostalo na dohled, se počal plašit. Se zoufalým řehtáním se vzpínal, řval svůj strach do snášejícího se soumraku a tloukl předními kopyty.
A ta šedá věc se přibližovala. Kudy se to proplazilo, zůstávala půda naprosto holá. Tráva a všechen ostatní organický materiál zmizely, zčásti se proměnily v součást oné plíživé, šedé hmoty, ale to vše bylo pořád málo, než aby to utišilo nenasytný hlad masy.
Když to dospělo až těsně ke koni, na okamžik to znehybnělo. Zvíře, jemuž čpavý puch amébovité masy pronikl do nozder, začalo doslova běsnit, vzepjalo se na zadní a předními kopyty udeřilo zoufale do toho bizarního útočníka.
Ale jen jedenkrát.
Jeho pohyby okamžitě ochably, jakmile se kopyta dotkla masy. Rychlé, křečovité zachvění projelo koni tělem, výraz jeho očí přešel z animálního děsu v tupou rezignaci, jeho úzkostný řev umlkl.
Bylo to velice rychlé. Šedá masa se mu po nohou vyšplhala vzhůru, dosáhla těla a počala ho požírat. Zvíře zemřelo rychle, bezbolestně. Buňky jeho těla byly absorbovány, proměněny v cosi cizího, nepřirozeného. Už po několika okamžicích nebylo po zvířeti ani stopy. Jenom šedá masa ještě víc narostla, teď už to nebyl jen trochu větší kravinec, nýbrž mohutná, třesoucí se hora s kalnou barvou roztaveného a znovu ztuhlého olova. Pak se to přestalo docela hýbat.
Dlouhou dobu se nedělo vůbec nic. Ta šedá věc tiše ležela, naprosto bez hnutí, jako mrtvá. Hodiny plynuly a světla ubývalo.
Teprve když se slunce pomalu dotklo obzoru, šedá hmota se pohnula. Začala se otřásat, klesla, jako by náhle byla zbavena své vnitřní soudržnosti a vytvořila plochou louži o průměru větším než deset metrů.
Potom se začala rozdělovat.
Jako jakási giganticky zvětšená buňka se celá hmota počala zužovat uprostřed, stále víc a víc, až se konečně zaškrtila a rozdělila na dvě části, spojené jediným tenkým vláknem. Nakonec se však i to přetrhlo. Jedna z obou částí - ta menší - se počala srážet. Šedý sliz zhroudovatěl, vytvořil paže, nohy, hlavu - všechno jen hrubě a v náznaku, jako by to měla být hliněná socha v hrubých obrysech, přesněji neurčitelná. Vypadalo to, jako by se hmota pokoušela znovu vytvořit postavu člověka, kterého pohltila.
Masa znovu znehybněla, jako by potřebovala čas k nahromadění nových sil. Uplynuly další hodiny. Potom se počaly dvě části, které vznikly z té obrovské buňky, pohybovat různými směry. Ta větší, stále ještě beztvará hrouda, se plížila dál k lesu a přitom pohlcovala vše, co jí přišlo do cesty.
Ta druhá, člověku podobná část, se nejistě zvedla na nohy a zamířila k severu, k moři. Směrem, odkud zaslechla hlas svého pána.
Pomalu, nemotornými, tápavými krůčky se dal shoggote do pohybu...

Chodba jako by nebrala konce. Strop byl tak nízký, že jsme mohli jít jen velmi sehnutí. Nejednou se Mahoney zastavil a s klením a se supěním odklízel kameny a zeminu, padající ze stropu, abychom vůbec mohli jít dál.
Nevěděl jsem, jak dlouho už tady dole jsme. Můj nový spolubojovník mě zavedl přes sakristii kostela do maličké sklepní místnosti, plné harampádí a odpadků, odkud vedly ošlapané kamenné schody dál dolů. Tam jsme čekali, hodinu za hodinou, jak se mi zdálo, až konečně Mahoney vytáhl z kapsy hodinky a pravil, že venku zašlo slunce a je čas vyrazit. Párkrát jsem se pokusil zavést s ním řeč, abych se o něm dozvěděl víc, ale stále mi odpovídal buď jen vyhýbavě anebo vůbec. Až jsem to nakonec vzdal. Ale moje situace se mi každým okamžikem líbila méně a méně. Nebylo právě povzbuzující být vydán na milost a nemilost muži, o kterém kromě jeho jména nevíte vůbec nic.
Od té doby jsme potmě tápali touto chodbou. Marně jsem se pokoušel vybavit si, jak je kostel daleko od přístavu - neviděl jsem z Durnessu mnoho, vlastně jen to, co bylo vidět z okna mého hotelového pokoje, ale podle mého odhadu to musely být nejméně dvě míle, ne-li víc. Pokud tunel skutečně pochází ještě z doby Vikingů, pak ti lidé museli tehdy

odvést pozoruhodný výkon.
Tato myšlenka vedla k druhé, méně příjemné: pokud je tunel skutečně tak starý, pak je to, co s Mahoneym podnikáme, víc než jen nebezpečné. Každou chvíli jsme procházeli kolem míst, kde se strop nebo část boční stěny zhroutily, a nejednou jsme si jen s největším vypětím prorazili cestu dál. Přitom by tu dole pravděpodobně stačilo jen pouhé zakašlání v nepravou chvíli a celá ta chodba, podobná liščí noře, by se sesypala...

AZATHOT sultán démonů, vládce VELKÝCH STARCŮ

Zahnal jsem tuto představu a plně se soustředil na zvuky, které jsem slyšel před sebou. Byla tu dole tma jak v pytli, a třebaže s sebou Mahoney vzal z kostelního sklepa lampu, neodvažovali jsme se rozsvítit. Avšak mohl jsem se přesto docela dobře orientovat podle zvuku jeho kroků a jeho dechu.
Náhle se Mahoney zastavil a dotkl se mého ramene. "Už jsme skoro na místě," řekl. "Zatím všechno v pořádku?"
Přikývl jsem a teprve pak mě napadlo, že to vlastně v té tmě nemůže vidět. "Ano," řekl jsem. "Pokud odtud vylezu co nejdřív, tak ano. Cítím se, jako bych byl pohřben zaživa."
Mahoney se tiše zasmál. "Hned to bude za námi. Před námi je schodiště." Na chvíli se odmlčel, a tu jsem uslyšel, jak se pohybuje sem a tam a odklízí z cesty kamení a zhroucené trámy. "Nejlíp, když půjdu napřed nahoru sám a podívám se, jestli jsou už Lovecraft a jeho sluha tady."
"Už tu bude," řekl jsem. Můj hlas zněl přitom skoro až moc přesvědčeně. Ve skutečnosti jsem neměl ani tušení, jestli recepční můj vzkaz skutečně vyřídil. Měl jsem prostě jen strach zůstat tady dole sám. Panický strach.
"Snad máte pravdu, Roberte," zamumlal Mahoney. "A pokud ne, pak musíme jednat sami. Pojďte."
Natáhl jsem ruku, ve tmě jsem nahmatal látku jeho kazajky a zbytečně prudkým trhnutím jsem ho zastavil. "A co když... když svítí měsíc?" zeptal jsem se.
"Nesvítí. Je novoluní," odpověděl Mahoney. "Kromě toho ten nečas ještě zdaleka neskončil. Neslyšíte hřmění?"
Usilovně jsem naslouchal, ale vše, co jsem slyšel, bylo jen tlumené bušení mého vlastního srdce. Mahoney musel mít sluch mnohem bystřejší než já. "Ne," řekl jsem.
"Ale je to tak," tvrdil. "A teď pojďte, nemáme čas." Vymanil se ze stisku mé ruky, povzbudivě mě šťouchl do žeber a rozběhl se. Slyšel jsem jeho kroky dunět na kamenných schodech, opatrně jsem špičkou nohy nahmatal první schod a vydal se nahoru, tápaje rukama, nataženýma před sebe, jako slepec.
Přesto jsem najednou zezadu do Mahoneyho narazil a pravděpodobně bych pozpátku spadl dolů ze schodů, kdyby mě bleskurychle nezachytil a nepřidržel. A tu jsem ho znovu uviděl, třebaže jen jako temný, nejasný stín na temněšedém pozadí. Šachta před námi stále ještě pokračovala, ale byla teď už jen sotva metr vysoká. Na jejím konci bylo světlo.
"Teď tiše," zasyčel Mahoney. "A pěkně se držet za mnou, jasné?"
Aniž by vyčkal odpovědi, spustil se na kolena a plazil se dál. Následoval jsem ho.
Chodba stoupala strmě vzhůru a podlaha tu už nebyla z kamene, nýbrž z rozmočené hlíny a bahna. Po chvíli Mahoney znovu zastavil a mlčky ukázal rukou dopředu. Za šedým půlkruhem východu bylo vidět jakési černé, navzájem propletené stíny.
"Křoví," vysvětloval Mahoney. "Maskuje východ. Dávejte pozor, ať se neporaníte." Plížil se dál, opatrně rozhrnul větve a napůl přikrčený zůstal stát, dokud jsem ho nedošel.
Noc nás přivítala ledovým chladem a vytím vichru. Tlumené ozvěny hřmění se nesly nad mořem, obloha se proměnila v kypící čarodějnický kotel. Od moře k nám přicházel zápach soli a temný řev valících se vln.
Zůstal jsem stát sehnutý vedle Mahoneyho, rozhlédl jsem se do všech stran a pak jsem automaticky sklopil pohled. Půda byla rozměklá deštěm; zapadl jsem do bahna skoro až po kotníky a nohama se mi počínal šířit pocit otupujícího chladu. Ale stín nikde žádný. Byla noc a příkrov mračen zakrýval dokonce i slabý svit hvězd.
Mahoney si všiml mého pohledu a usmál se. "Nemějte strach," řekl. "Prozatím jsme v bezpečí." Bezprostředně nato však opět zvážněl. "Ale bouře nebude trvat věčně a den taky jednou musí zase přijít. Jak se jmenuje člun, který Lovecraft najal?"
"Nemám tušení," přiznal jsem. "Nikdy jsem s ním o tom nemluvil. Nechtěl, abych šel s ním. Nechtěl ani, abych se přiblížil k přístavu."
Mahoney udělal grimasu a pokrčil rameny. "To nevadí," vzdychl si. "Tak veliký ten přístav zase není. Pojďte."
Vyrazili jsme. Mahoney se přikrčeně plížil přede mnou, tichý jako stín, a já jsem měl co dělat, abych s ním udržel krok. Ačkoli jsme byli znovu pod volnou oblohou, bylo tu sotva více světla než dole v chodbě - mraky pohlcovaly veškeré světlo a moře se přímo před námi šířilo jako obrovská černá díra. Dokonce i lodě, kotvící u černých mol, bylo vidět jen jako pouhé temné rozmazané obrysy. Nikde žádné světlo, a když jsem v běhu obrátil hlavu a pohlédl nazpět k městu, uviděl jsem, že také za okny většiny domů se nesvítí. Bylo to téměř zlověstné. Předtím, když jsem prchal před svým stínem, toužil jsem po tmě. A nyní jsem se jí téměř děsil.
Mahoney trochu zpomalil a počkal, až ho dohoním. "Ten člun vzadu," řekl. "To musí být on. Ten poslední v řadě."
Pohlédl jsem směrem, kterým ukazovala jeho natažená ruka, ale všechno, co jsem uviděl, byla jen tma a pár temných beztvarých obrysů. Přesto jsem přikývl a poslušně klusal vedle něho dál.
Zápach slané vody byl v přístavu ještě pronikavější. Naše kroky vytvářely na mokrém kameni zpevněného nábřeží podivně jasné, klapavé ozvěny, které jako by se navzdory řvoucímu vichru rozléhaly až nepřirozeně daleko. Pod námi vlny zuřivě narážely do hráze a už po několika krocích jsme byli promočeni na kůži. Čluny se se skřípáním vzpínaly v

rytmu příboje a škubaly lany, kterými byly uvázány. Zdálo se mi, jako bych slyšel zvuk lámání dřeva. A v takové bouři hodlal Mahoney vyjet na moře?
Mahoney zpomalil, zvedl ruku a ukázal na poslední v řadě temných, mohutných stínů. "To je on," řekl. "Teď rychle!"
Jakoby v odpověď na jeho slova zavyl náhle vichr s dvojnásobnou zuřivostí. Prudká, vzedmutá vlna udeřila do zdi hráze, zalila nás vodou a zpěněnou tříští a jen tak tak, že mě nesrazila na zem. Mahoney zaklel a z dlaní si udělal před ústy trychtýř.
"Lovecrafte!" vykřikl. "Jste tu?"
Vichr mu rval slova od rtů a odpovídal mečivým výsměchem. Jeho nový nápor nás šlehl vodou a chladem po tvářích.
"Lovecrafte!" zařval Mahoney ještě jednou. "Howarde! Jste tam? Vedu Roberta!"
A tentokrát se už dočkal odpovědi. Jakýsi hlas cosi vykřikl do řevu vichřice, pak se na palubě člunu objevil malý zmítající se bod lampy a její bílý paprsek se zakousl do tmy.
"Zhasněte!" zařval Mahoney. Hlas se mu zatřásl v panickém strachu. "Pro Boha živého, Howarde, zhasněte!"
Avšak Howard neměl v úmyslu zhasnout lucernu. Ba právě naopak sněhobílý paprsek namířil Mahoneymu do tváře a na chvíli na ní setrval. Rychlým skokem jsem se vrhl do úkrytu pro případ, že by mu náhodou přišlo na mysl, posvítit si karbidovou lampou také na mě.
"Kdo jste?" dolehl k nám skrze bouři jeho hlas. "A kde je Robert?"
"Pokud nezhasnete, nedozvíte se nic!" odpověděl Mahoney rozhněvaně. "Robert je tady, ale dlouho nebude, pokud si budete dál pohrávat s tím krámem!"
"Má pravdu, Howarde!" zvolal jsem. "Zhasni světlo! Půjdeme na palubu!"
Na chvíli se zdálo, že Howard ani teď nezareaguje, ale pak odtrhl světelný paprsek od Mahoneyho a namířil jej opačným směrem, ven na moře.
"Takhle?" zvolal Howard.
"V pořádku," odpověděl Mahoney. "Ale nechtě to proboha tak, dokud nebudeme na lodi. Jinak můžete stejně dobře na Cravena střílet." Obrátil se a pohlédl mým směrem. "Pojď!"
Rozběhli jsme se. Bouře, která - o tom jsem byl mezitím už přesvědčený - byla vším možným, jenom ne obyčejnou bouří, ještě jednou zdvojnásobila své síly a udeřila proti nám vší silou, zatímco jsme se přibližovali ke člunu. Viděl jsem, jak loď navzdory několika lanům, kterými byla upevněna, divoce poskakuje po vodě, a slyšel jsem, jak se bokem otírá o hráz. Lucerna v Howardových rukou se divoce kymácela sem, tam. Jistě musel vynaložit veškerou námahu, aby se na vzpínající se palubě vůbec udržel na nohou.
Mahoney dlouhými kroky doběhl ke člunu, vší silou se odrazil, a aniž by na zlomek vteřiny zaváhal, přeskočil na palubu. Okamžitě jsem ho následoval, avšak na mokrém dřevě jsem uklouzl a upadl. Ozval se vyděšený výkřik a světelný kužel lampy opsal malý kruh.
Kdosi vyjekl. Uviděl jsem, jak se na Howarda vrhá jakýsi stín, pak zaznělo něco jako úder; Howard zaklel, lampa mu upadla na palubu a zhasla.
"Přeskočilo vám?" supěl Mahoney. "Říkal jsem přece jasně: žádné světlo!" Vztekle zavrtěl hlavou, ustoupil půl kroku nazpět a přihlížel, jak se Howard s klením zvedá na všechny čtyři.
"Má pravdu, Howarde," řekl jsem rychle. "Všechno ti vysvětlím, ale..."
"Teď na to není čas," přerušil ho Mahoney hrubě. "Musíme do podpalubí, a to rychle. Bouře ještě zesílí." Obrátil se, pomohl mi vstát a stroze kývl hlavou směrem ke kajutě. "Jděte dolů a zatáhněte okna," přikázal. "A zhasněte všechna světla."
"Udělej to, Howarde," připojil jsem se. Howard chvíli hleděl zmateně střídavě na mě a na Mahoneyho, pak se obrátil, otevřel dveře a ohnutý zmizel v podpalubí. Zhaslou bouřkovou lampu vzal s sebou.
Člun se znovu otřásl pod nárazem další obrovské vlny a řev vichru se ještě víc vystupňoval, třebaže jsem to už ani nepovažoval za možné. Temné zaburácení hromu na okamžik přehlušilo i řev vln, potom jsem zaslechl jasné elektrické zapraskání a rázem modrobílé světlo blesku proměnilo moře v jediné zrcadlo.
Hrůzou jsem ani nestačil vykřiknout. Mahoney nevybíravě zaklel, chytil mě za ramena a strčil do mě, až jsem bezmocně proletěl otevřenými dveřmi do kajuty. Jakoby v bleskurychlé, děsivé vizi jsem ještě uviděl, jak se můj stín, nestvůrný stín VELKÉHO STARCE, pokouší po mně sáhnout švihajícími chapadly, zatímco jsem padal ze schůdků do dveří.
Poslepu jsem se pokusil něčeho chytit a taky se mi to podařilo, vykřikl jsem, když do mě Mahoney strčil podruhé - to jsem už docela spadl ze schůdků - a zoufale za sebou přibouchl dveře.
Někdo mě chytil za ramena, zvedl mě na nohy a odtáhl od vchodu. Rozeznal jsem Howardův temný obrys a vedle něho Rowlfa, nepřehlédnutelného ani ve tmě.
Venku další blesk rozťal tmu. Prudké světlo proniklo dokonce i závěsy, kterými Howard zakryl obě kulatá okénka, a zalilo kajutu studeným, modrým světlem a ostrými stíny. Zaslechl jsem výkřik, ucítil strašlivou ránu mezi lopatkami a několika tápavými kroky jsem proběhl mezi Howardem a Rowlfem. Znovu se po mně vztáhla stínová chapadla. Cosi se mi otřelo o tvář, ledově studené a palčivé současně, a vzduch v kajutě se okamžitě zhoršil. Ucítil jsem v sobě dech té věci, její chtivost, její triumf. Jak dlouho trval ten blesk? Klopýtl jsem, padl na zem a instinktivně se převalil stranou, pažemi jsem si zakryl obličej a vmáčkl se do mrtvého úhlu pod okny, do úkrytu černého stínu, kam za mnou ta věc nemohla.
Vzápětí to zmizelo. Strašlivé modré světlo zhaslo a kabina se opět pohroužila do milosrdné tmy. Člun se dál otřásal pod nárazy vln a vichru, ale to nejhorší bylo za námi. Alespoň pro tuto chvíli.
Užaslé vyheknutí mě přimělo zvednou oči. Neviděl jsem mnoho, ale přesto aspoň tolik, že se přede mnou rvou dva temné stíny, a nepotřeboval jsem ani moc fantazie, abych si zbytek domyslel.
"Pusť ho, Rowlfe," řekl jsem. "Prosím."

Rowlf zavrčel cosi, čemu jsem nerozuměl, pak se prudce vztyčil v celé své velikosti (přičemž hlasitě udeřil hlavou o strop kajuty) a zvedl Mahoneyho lehce jako panáčka ze země. Mahoney zdušeně vyhekl a začal kopat nohama.
"Pusť ho, Rowlfe," řekl jsem ještě jednou. "Nenapadl mě, nýbrž mi zachránil život. A vám pravděpodobně taky," dodal jsem.
"No dobrá," zavrčel Rowlf. Jeho ruce pustily krk své oběti a Mahoney se sípavě nadechl. Rowlf ho bleskurychle znovu popadl, teď ale jen jednou rukou a už ho neškrtli, držel si ho před sebou a obrovskou pěstí mu mával před obličejem.
"Poděkuj tadydle mladýmu, že sem ti hnedka tu palici neurazil," řval na něho. "Ale jeslí nebudeš mít ňáký sakra dobrý vysvětlení, tak tě..."
"Rowlfe!" řekl Howard příkře. "Pusť ho."
Rowlf pořád ještě váhal, potom pustil Mahoneyho límec a se skoro zklamaným povzdechem se stáhl nazpět. Mahoney hekl, zapotácel se proti stěně a chytil se rukama za hrdlo. Rozkašlal se.
"To je u vás zvykem," řekl s námahou, "takto zdravit přátele?"
Howard přešel jeho poznámku bez povšimnutí. "Snad byste mi laskavě vysvětlil, co má tento výstup znamenat?" zeptal se ostře.
"Stojí na naší straně, Howarde," řekl jsem. "Myslím, že mu můžeš důvěřovat."
Howard hněvivě otočil hlavu. Nemohl jsem sice ve tmě vidět jeho tvář, ale viděl jsem, jak se celá jeho postava napjala.
"Důvěřovat?" vyštěkl. "Sakra, co si vlastně myslíš? Napřed si zmizíš bez jediného slova vysvětlení, potom se najednou zase objevíš s tímhle cizincem a žádáš..."
"Dejte mi lampu," řekl Mahoney.
Howard se na něho na vteřinu mlčky zadíval. "Lampu. Na co?"
"Nejrychlejší bude, když vám ukážu, proč jsem tu," vysvětloval Mahoney. "Nemáme čas na dlouhá vysvětlování. Prosím."
Howard stále ještě váhal, ale potom se přece jen obrátil a zvedl ze země bouřkovou svítilnu. Mahoney mu ji mlčky vzal z ruky, odvrátil se ode mě a škrtl zápalkou, přičemž ovšemže dbal úzkostlivě, aby světlo plamínku zakrýval svým tělem.
"Váš plášť," pravil.
Howard zmateně zavrtěl hlavou, hlasitě si vzdychl a pak si pomalu sundal černý nepromokavý kabát, který měl na sobě. Mahoney pečlivě zakryl lampu kabátem, aby neunikl ani nejmenší paprsek světla, potom se otočil a ukázal na mě.
"A teď se podívejte, Lovecrafte," řekl. "Podívejte se přesně sem."
Nežli jsem skutečně pochopil, co má v úmyslu, prudce trhl kabátem stranou a stejně bleskurychle stáhl knot lampy, až plamen zhasl. Světlo nezářilo ani celou vteřinu. Avšak dost dlouho na to, aby se kajuta na zlomek okamžiku zalila pronikavým světlem.
A Howardovi se odkryl bizarně znetvořený stín, natahující se bezpočtem švihajících paží po mně.
"Tak je to tedy," zamumlal Howard. Trvalo dlouho, než porušil mlčení. Viděl stín stejně zřetelně jako Rowlf nebo Mahoney nebo já, přesto však celou minutu mlčel, zatímco Rowlf - prakticky, jak to dokázal jedině on - bez prodlení zvedl s Mahoneyho pomocí stůl a přitloukl ho hřebíky deskou k oknům. Venku stále ještě stíhal jeden blesk druhý, avšak v kabině byla teď taková tma, že jsem postavy Howarda a obou zbývajících mužů mohl spíš jen ve tmě tušit než skutečně vidět. Přesto jsem zůstal bez hnutí ležet tam, kde jsem byl.
"Takto tedy," zamumlal Howard znovu.
"Ano," řekl Mahoney tiše. "Jsem přesvědčen, že takto jste nejrychleji pochopil, jak je situace vážná."
Neviděl jsem sice, co Howard dělá, ale chvíli jsem ho slyšel ve tmě s něčím šramotit, potom zarachotila židle. "Myslím, že jsem vám dlužný omluvu," řekl Howard tiše. "Také Rowlfovým jménem. Je mi to líto, pane..."
"Mahoney," odpověděl Mahoney. " Floyd Mahoney. Nemusíte se omlouvat. Jsem rád, že má Robert tak věrné přátele."
"Mahoney?" V Howardově hlasu se objevil nový, téměř číhavý podtón. "Vaše jméno je mi povědomé," mumlal. "Já..."
Na chvíli se odmlčel, potom se napřímil jak svíce a pohlédl na Mahoneyho, který stál stále ještě vedle dveří a momentálně taky mlčel. "Vaše jméno jsem už slyšel," řekl.
Mahoney se tiše zasmál. "To je docela možné. Bydlím v Durnessu, víte? A vy jste přece tu už mluvil s každým, kdo tady trochu zná pobřeží."
Howard zavrtěl hlavou. "Tak ne," řekl. "Slyšel jsem ho dnes - od jistého Bensena."
"To je můj přítel," přisvědčil Mahoney.
"Tvrdil, že jste mrtev," pokračoval Howard. "Říkal, že viděl, jak jste se utopil, pane Mahoney. Pokoušel se mě tím vydírat."
Mahoney udělal pohrdavý zvuk. "Bensen na to nemá úroveň, aby někoho vydíral," řekl. "Není nic jiného, než malá, ziskuchtivá krysa."
"Mluvíte trochu divně o svých přátelích," řekl Rowlf klidně.
"To není odpověď na moji otázku," pokračoval Howard.
Mahoney zavrtěl hlavou, hlasitě si vzdychl a na nekonečně dlouhou chvíli se odmlčel. "No dobrá," řekl. "Asi bych vám měl říct pravdu. Třebaže vůbec nemáme čas zdržovat se dlouhým vysvětlováním. Robert je v nebezpečí. A nejen on. Ale prosím." Pohyboval se ve tmě, nervózně přecházel sem a tam a pak se zase zastavil.
"Ten muž, kterého znal Bensen jako Floyda Mahoneyho, se skutečně utopil před jeho očima," začal nakonec. "Nelhal vám, pane Lovecrafte."
"Vy ale," řekl Howard, "nevypadáte moc jako mrtvola."
Mahoney se zasmál. "To taky nejsem, mé slovo na to," řekl. "Ale taky nejsem Mahoney. Naléhavě jsem potřeboval tělo, a protože to jeho bylo právě po ruce, posloužil jsem si jím."

"A kdo tedy jste?" zeptal jsem se. Cítil jsem, jak mi můj vlastní hlas zní cize. Třásl se. A najednou jsem bez nejmenší pochybnosti znal odpověď na svoji otázku.
A pocítil jsem z ní panickou hrůzu.
Mahoney pomalu otočil hlavu a podíval se na mě. Navzdory absolutní tmě jsem cítil jeho pohled a posměšné jiskřičky, které v něm probleskovaly.
"Opravdu to nevíš, Roberte?" zeptal se.
Chtěl jsem odpovědět, ale nebyl jsem schopen. Hrdlo jsem měl docela stažené.
"Ty to už víš, že?" zeptal se.
"Co je to sakra za tyátr?" zeptal se Howard podrážděně. "Kdo jste?"
"Je to tvůj přítel, Howarde," řekl jsem tiše. "Tento muž je Roderick Andara. Můj otec."

Bouře se během posledních hodin ještě zhoršila, mnohem víc, než by Bensen vůbec považoval za možné. Začalo to jako úplně normální, nijak zvlášť divoká bouřka, ale pak to narostlo ve řvoucí orkán, jenž s přišernou silou bičoval pobřeží a na moři zvedal až tři metry vysoké zpěněné vlny, jež s řevem narážely proti břehu.
Bensen se zoufale držel na skále. Prsty už měl znecitlivělé přemírou chladu a bolesti, navíc cítil, jak mu každým okamžikem ubývá sil. Vichr ho jako neviditelná obrovská pěst tiskl ke stěně, ale vlny, jež v pravidelném rytmu dorážely na pobřežní skaliska a otřásaly obrovskou skalní masou jako údery titánského kladiva, se ho stejnou silou snažily setřást a strhnout do moře. Cítil, že to už dlouho nevydrží. Tentokrát se pustil do moc vysoké hry.
Ta myšlenka vzbudila v Bensenovi takřka dětinskou uraženost. Už byl tak blízko cíle! Jeho velká šance, ten jediný veliký obrat, který mohl změnit celý jeho život, aby se dostal pryč z této smradlavé díry a mohl si jako normální člověk žít v některém z těch velkých měst na jihu. Sakra, pomyslel si, skutečně to má být teď všechno na nic? Přihlížel, jak se jeden jeho přítel utopil, stal se vyděračem a spáchal vraždu - a teď trčel roztřesený a k smrti vyčerpaný na úzkém skalním výběžku, kde bezmocně vystaven běsnění živlů čekal na smrt. Předtím zašel ještě jednou do hotelu, aby si znovu promluvil s Phillipsem, ale Phillips tam už nebyl, zato mu však recepční prozradil, že se tento divný host odstěhoval a vyrovnal účet.
Bensen běsnil vzteky. Bylo jasné, co Phillips zamýšlí: poznal, že by ho mohl Bensen po libosti vydírat, a proto udělal jediné, co udělat mohl - totiž okamžitě jednat. Nějak se dozvěděl, kde vrak leží, a pravděpodobně se teď pokusí vyzvednout z něj poklad dřív, než se Bensen znovu objeví, aby předložil své požadavky.
Tak tomu alespoň Bensen věřil. Jako by do něho v tu chvíli vjel čert, sešplhal znovu na pláž a teď tu chtěl počkat na Phillipse a oba jeho společníky.
Ale Phillips se neobjevil.
Namísto toho vypukla bouře tak rychle, že neměl ani čas vyšplhat znovu nahoru a dostat se do bezpečí.
Přivalila se nová vlna, s řevem se rozbila o skálu a Bensen znovu pocítil, jak se přibližuje okamžik jeho pádu. Zalila ho ledová sprcha a mráz se mu zahryzl do rukou. Cítil, jak se mu svaly napínají k prasknutí, jak jej voda klouzající po skále zpět do moře stahuje s sebou. Pravá ruka mu sjela po skále, které se držela. Převážil se dozadu, na krátkou, strašlivou chvíli zůstal viset v této krkolomné pozici nad okrajem kamenné římsy a křičel, avšak vichr pohlcoval jeho řev a odpovídal mu jízlivým posměchem.
Bensen spadl. Mohutným skokem se bílý písek pláže vymrštil proti němu, ale než mohl dopadnout, přihnala se nová vlna, zachytila jej v pádu a hned jím mrštila proti skále.
Bensen otevřel ústa k výkřiku, ale byl pod vodou; drahocenný vzduch mu unikl z plic, hlava mu narazila do skály a na okamžik ztratil vědomí. Vlna jej obrátila, s téměř hravým pohybem znovu vyzvedla a strhla s sebou do moře. Bensenovi se zdálo, že mu prasknou plíce. Nesnesitelný tlak mu náhle sevřel hruď a puzení otevřít ústa a zhluboka se do sytosti nadechnout bylo téměř nesnesitelné. Věděl, že by to byla jeho smrt, kdyby se mu poddal.
Silou, o které neměl sám tušení, kde ji vzal, se obrátil, vzepřel se proti vlně a unikl jejímu tahu. Hlavou se dostal nad hladinu. Zoufale se nadechl, vrhl se stranou a rozpřáhl ruce, zatímco se na něho valila další vlna.
Najednou se k němu prudce přiblížila strmá stěna, ale Bensen zareagoval rychleji, než stačil přemýšlet. Ponořil se, pokusil se podřídit se vůli vlny, namísto aby proti ní marně bojoval, pod vodou se obrátil a nohama zachytil náraz. V kotnících pocítil ostrou bolest. Vlna ho neroztříštila, jak by se stalo, kdyby ho proti stěně mrštila vší silou, nicméně cítil, že třetí vlnu už nevydrží.
Ještě jednou se mu podařilo nějak dostat hlavu nad vodu a naplnit si plíce vzduchem. Vlna se rozběhla opět zpátky k moři, ale hned za ní se valila další vlna, třpytící se, smrtící stěna ocelové tvrdé vody, jež ho vrhne proti pobřeží a rozdrtí jej. Potom uviděl jeskyni.
Byla to jen úzká trojúhelníková díra ve skále, napůl už pod vodou a v slabém světle sotva viditelná, nic víc než pouhý stín. Ale strach a zoufalství mu dodaly nových sil. Reagoval čistě instinktivně, vyhrabal se na hladinu a s rozpaženýma rukama se vrhl dopředu a doprava.
Podařilo se.
Téměř.
Příboj ho odhodil proti skále jako kus naplaveného dřeva, škrábl jeho tělem o skálu a nacpal jej do průrvy jako korek do hrdla láhve. Bensen cítil, jak mu uvízla levá ruka. Jeho výkřik zdusil příval ledové, kypící vody, jež spolu s ním vhrkla do skalní průrvy a tlačila ho dál. Klouzal dál; tváří dřel o tvrdou skálu, cosi ho udeřilo do hrudníku, potom síla vlny konečně polevila a Bensen naposledy narazil do skály a zůstal ležet.
Nebyl už schopen vlastního myšlení, ale kdesi hluboko v něm stále ještě zbývala vůle po přežití. Či snad pouhý

instinkt, jakási síla, která ho přiměla vzepřít se a zalézt hlouběji do jeskyně, co nejdál od vchodu.
Když se přihnala další vlna, byl už v bezpečí. Voda se ještě jednou převalila přes něho a podrazila mu nohy, ale ne už s tak ničivou silou. Bensen se odplazil ještě o kus dál, s bolestně zkřiveným obličejem se vyškrábal na nízkou hromadu kamení a tam se konečně zhroutil.
Neztratil sice vědomí, ale dlouhou dobu setrval v jakémsi omámení, podobném tranzu, na úzkém rozhraní mezi bdělostí a agónií, v němž spolu těsně sousedily bolest a nevolnost s téměř opačným pocitem blaha, že zůstal naživu.
Najednou bouře přestala dorážet proti pobřeží a po chvíli zvedl Bensen unaveně hlavu a zadíval se napuchlýma, téměř zavřenýma očima k východu z jeskyně.
Vichřice pořád běsnila nad mořem a obloha nad oceánem byla rozervána nesčetnými, stále častěji se míhajícími blesky. Nebylo již slyšet jednotlivá zahřmění, nýbrž jen jediné, neustávající, vibrující burácení, zvuk připomínající vzdálenou dělostřeleckou palbu, otřásající zemí i mořem.
Něco tu nebylo v pořádku.
Chvíli trvalo, než tato myšlenka pronikla Bensenovým otupělým vědomím, a ještě déle trvalo, než pochopil, co to je.
Ta vichřice, pomyslel si. Ta vichřice zuřila dál, snad ještě vztekleji než předtím, avšak zde, v bezprostřední blízkosti jeskyně a pláže se navzdory zuřivému vichru moře uklidnilo.
Bensen se pokusil vstát. Při prvním pokusu se mu nohy pod tíhou těla podlomily. Upadl, zhroutil se z hromady kamení, kde hledal spásu, dolů - na několik vteřin zůstal ležet a sténal. Náhle cítil tu spoustu ran a odřenin, pokrývajících jeho tělo.
Přesto se znovu zvedl, znovu přinutil protestující svaly k poslušnosti a postavil se na zesláblé nohy. Jeskyně se mu točila před očima. Zapotácel se, natáhl paži před sebe a tápaje po stěně, zamířil k východu.
Nad mořem zuřil vichr s neustávající zběsilostí. Blesk za bleskem rval mračna a proměňoval oblohu v bizarní mříž z modrobílých, žhnoucích čar, zatímco země jako by se choulila před burácením hromu. Avšak před ním, po celé délce srpovitě tvarované pláže, bylo moře klidné jako za letního bezvětří.
Bensen zíral na ten bizarní výjev se směsicí zděšení a pochybnosti. Bouře zuřila dál, ale před ním. Padesát yardů daleko probíhala linie jakoby narýsovaná podle obrovského pravítka, za kterou vlny klidně a mírně olizovaly pláž...
Potom...
Začalo moře vřít.
Nebyla to bouře, ani běsnění příboje jako předtím. Na hladině se počaly tvořit bubliny, veliké, mastné, zářící duhovými barvami. Nad vodou se počala kroutit šedá mlha. A hluboko pod hladinou se pohnul gigantický šedý stín...
V první chvíli se Bensen domníval, že je to velryba, zahnaná bouří a rozmary mořských proudů do této malé zátoky, ale pak poznal, že ten stín je příliš obrovský. Ta věc byla větší než loď, byl to kolos, vyplňující zátoku téměř v celé její velikosti, jako by se samotné mořské dno náhle probudilo k životu.
Voda se vařila. Bubliny byly stále větší a v rychlém sledu za sebou praskaly, vítr přinášel k Bensenovi neznámý nasládlý puch, pak se voda počala odpařovat a nad zpěněnou hladinu se vynořilo cosi gigantického a temného.
Byla to loď. Vrak lodi, jen její zadní část s kabinami. Dva z původních čtyřech stěžňů, přesto však ještě dostatečně velké, se roztříštily silou, s jakou byly mrštěny proti bariéře útesů, a nyní byly celé pokryty řasami a mušlemi. Trup lodi svíralo cosi zeleného, lesklého.
V tu chvíli jako by v Bensenovi cosi ztuhlo v led, zatímco se vrak lodi před ním s třesením zvedal z pěnící se vody a objevoval se víc a víc.
Loď se nevynořovala vlastní silou, byla vyzdvihována! A to právě onou bestií, kterou předtím viděl pod vodou, čímsi obludným, šedozeleným, co jako by bylo tvořeno ze samých zmítajících se chapadel a zelených šupin. Byl to obr, jenž se svojí velikostí vysmíval všem přírodním zákonům a v jehož sevření dokonce i veliká loď vypadala malá a křehká jako hračka. Víc a víc se zvedal vrak LADY OF THE MIST z vařícího se moře, avšak konec oné obrovské, přerostlé zrůdy, která jej zvedala, byl stále v nedohlednu.
Potom náhle explodovala voda pod přídí lodního vraku v bezhlučné, pěnivé detonaci a Bensen uviděl oko.
Bylo větší než dospělý muž, jako jezero žlutého bahna, ztělesněné zlo, nemělo panenku a jeho pohled se zaměřil přímo na Bensena...
Neviditelný ocelový spár se Bensenovi zaťal do mozku a rázem zničil vše, co v něm bylo lidské. Bensen vykřikl, odpotácel se nazpět a prudce začal zvracet. Krátkou, docela kratičkou chvíli ještě cítil strach, ale i ten vyhasl, a nezbylo nic jiného než prázdná schránka, bezvládný nástroj moci, přesahující veškerou lidskou představivost.
Venku na moři se mezitím vrak LADY OF THE MIST pomalu naklonil na stranu, dotkl se mokrého písku pláže a rozlomil se. Stěžně a ráhna, po dvou měsících ve vodě už shnilé, praskaly pod svou vlastní tíhou. Loď se s praskáním hroutila, deformovala se jako míč, ze kterého ušel vzduch, a rozpadala se v pouhou změť rozlámaných desek a trámů.
A obrovské oko se hluboko pod hladinou opět zavřelo.
Obluda učinila, co bylo třeba. Nyní bude čekat. Věděla, že ještě musí uplynout celé hodiny, než se naplní její přání.
Ale jakou roli hrají hodiny v životě nestvůry, jež čekala dva tisíce milionů let?

"Roderick? Vy... ty jsi... ty opravdu jsi..." Howardovi se zlomil hlas. Zvedl ruce, jako by se chystal přistoupit k Mahoneymu a obejmout ho, ale v půli kroku se zastavil, jako by vrostl do země a zíral na temný stín svého protějšku.
"Jsem to já, Howarde," přisvědčil Mahoney. "Zeptej se Roberta, jestli mi nevěříš. Víš přece, že jeho nikdo neobelže, nebo ne?"
"Věřím ti," odpověděl Howard rychle. "Jen je to..."

"No, dobrá," přerušil ho Mahoney - Andara. "Snad budeme mít později příležitost o všem si promluvit. Teď na to není čas, Howarde. Musíme pryč odtud, dokud má Robert ještě vůbec nějakou šanci."
"Ale kam?"
"Tam, kam ses tak jako tak chystal. Tvá myšlenka byla správná, Howarde - potřebujeme mou lodní truhlu. Doufám jen, že ještě není pozdě." Obrátil se, přistoupil ke mně a pomohl mi vstát.
"Všechno v pořádku, chlapče?" zeptal se.
Přikývl jsem, třebaže jsem si ve skutečnosti nebyl vůbec jistý, jestli je skutečně všechno v pořádku. Stále ještě jsem se cítil jako omráčený, ochromený a neschopný jediné kloudné myšlenky. Ten muž přede mnou je můj otec! A to v těle mladého muže, mladšího než já sám, avšak duch, duše, jež tento kus mrtvé hmoty činí živým, vnímajícím člověkem, patří Rodericku Andarovi, mému otci.
Mému otci, kterého jsem osobně pohřbil...
"Dokážu si představit, jak se teď cítíš, Roberte," řekl tiše. "Ale musíš mi prostě důvěřovat. Pokud vyjde slunce a ta věc bude stále ještě v tobě, pak ti už ani já nedokážu pomoci." Povzbudivé se usmál, pustil mi ruku a znovu se obrátil k Howardovi. "Musíme vyrazit," řekl.
Navzdory tmě jsem poznal, jak se Howard zděsil. Také Rowlf za ním pochybovačně vyfoukl vzduch skrze zuby.
"Za této bouřky?" řekl Howard skepticky. "Ta loď nemůže..."
"Lodi se nic nestane," přerušil ho Mahoney. "Bude to těžké, ale dokážu vás bezpečně dopravit k tomu pobřeží. Pokud si však nepospíšíme, pak si můžeme cestu odpustit. Howarde, prosím!"
Howard na něho ještě zlomek vteřiny zíral, pak přikývl. "Oukej," řekl. "Ale až bude po všem, jsi mi dlužen vysvětlení."
"Samozřejmě," řekl Mahoney. "Ale teď si, prosím vás, pospěšte. Připravte loď k vyplutí. Půjdu s vámi na palubu a pomohu vám. A ohledně bouře si nedělejte starosti - o tu se postarám sám. Robert zůstane tady, dokud nebudeme v zátoce."
Bez jediného dalšího slova se otočil a vyběhl po schodech nahoru. Rowlf ho následoval, zatímco Howard ještě na okamžik zaváhal a ještě jednou se obrátil ke mně. "Slyšel jsi, co říkal. Zůstaneš zde, ať se děje, co se děje. A tentokrát, prosím, žádné vlastní akce, jasné?"
Věděl jsem, že je to chyba, ale po tom všem, co jsem zažil, jeho slova ve mně vzbudila zase jen vzdor. "Kdybys mi od samého začátku nalil čistého vína, pak by se vůbec nic nestalo," řekl jsem.
Kupodivu nereagoval Howard ani naštvaně, ani netrpělivě, nýbrž právě s onou mírností, na kterou jsem byl u něho nejmíň zvyklý. "Možná máš i pravdu," řekl tiše. "Já... celý den jsem si dělal výčitky, Roberte. Měl jsem ti to říct. Ale..."
"To je dobré," přerušil jsem ho. Teď už jsem zase litoval svých předešlých slov.
"Ne, máš pravdu," trval na svém Howard. "Měl jsem ti to říct. Tenkrát s tvým otcem to bylo stejné. Věděl to."
"A proč jsi to neudělal?"
Howard se smutně usmál. "Proč?" opakoval. "Já nevím. Snad... snad jsem měl prostě strach."
"Ale máme naději?" zeptal jsem se. Náhle se mi roztřásl hlas. Se zoufalým úsilím jsem se snažil namluvit si, že strach nemám, ale nebyla to pravda. Uvnitř jsem se třásl hrůzou víc než kdy jindy.
"Tvůj otec to dokázal," odpověděl Howard. "A před ním i jiní, třebaže ne mnozí."
"A jestli... ne?"
"Jestli ne?" opakoval Howard. "Nevím, Roberte. Jestli ne, tak..."
"Tak pak získá ta věc nade mnou moc a já sám se stanu jedním z VELKÝCH STARCŮ," dokončil jsem, když se odmlčel.
Howard se na mě na okamžik vážně zahleděl, pak sklopil oči a přikývl. "Musím nahoru," řekl náhle. "Rowlf beze mě sám v té bouři nedokáže uvolnit lana." Chtěl projít kolem mě ke schodům, ale ještě jsem ho zadržel.
"Chtěl bych, abys mi něco slíbil," řekl jsem.
"Co?"
"Kdyby se... vám to nepodařilo," řekl jsem zajíkavě. "Kdybys viděl, že ten boj prohrávám a... že už nejsem sám sebou, pak mě zabij. Raději chci zemřít než se stát takovým monstrem."
"Nemluv nesmysly. Ty..."
"To není nesmysl, Howarde. Myslím to vážně."
"Dokážeme to," pravil Howard přesvědčeně. "Teď, když je s námi Roderick, tak to dokážeme. A teď si už někam sedni a prostě počkej. A drž se dál od oken." Pomalu vymanil svoji paži z mého sevření, odstrčil mě z cesty a vyběhl nahoru po schůdcích.
Zůstal jsem v kabině sám. Nade mnou se na palubě rozléhaly kroky Howarda, Rowlfa a Mahoneyho, tu a tam přerušené tupým úderem, žuchnutím nebo zvolaným slovem. Cítil jsem, jak se člun otřásá stále víc, Jak se jedno po druhém uvolňují ukotvovací lana a vlny stále více loď zvedají a přitiskují ji proti molu, přesto jsem to však sotva vnímal. Seděl jsem tu jako omámený, zíral jsem do tmy a pokoušel se srovnat si chaos, který mi vládl v hlavě.
Můj otec se vrátil! Nebylo to poprvé od jeho smrti, že jsem ho viděl - zjevil se mi už víckrát, vždycky však jen jako pouhý hlas, obraz v zrcadle nebo stín, jenž zmizel dřív, než jsem si jej mohl opravdu pořádně prohlédnout - nyní se však doopravdy vrátil...
Měl bych z toho mít radost. Měl bych s úlevou jásat, vyběhnout za ním na palubu a vrhnout se mu kolem krku, ale nemohl jsem. Snad proto, že jsem navzdory všemu měl, když jsem ho poznal, pořád pocit, že stojím tváří v tvář mrtvému.
Podlaha pod mýma nohama se začala ještě silněji otřásat a najednou se člun naklonil natolik na bok, že jsem se co nejrychleji musel něčeho chytit a pevně se držet, abych znovu nespadl. Zvuk vln se změnil, jako by už nenarážely do lodi z boku, nýbrž zepředu.
Potom jsme vypluli.

Nevím, jak dlouho cesta trvala - snad hodinu, snad dvě nebo tři; bylo nemožné odhadovat čas uprostřed toho běsnícího chaosu, který loď obklopoval. Člun divoce poskakoval po hřebenech vzpěněných vln, aby se vzápětí propadal do hlubokých propastí mezi nimi, zatímco bouře vyla ještě vztekleji a hlasitěji. Útlý trup lodi se ustavičně otřásal údery vln a kolem dokola lodi šlehal nad rozvířenou hladinou jeden blesk za druhým, a to tak v tak rychlém sledu, že jsem mohl slyšet jasné elektrické syčení jejich výbojů.
Několikrát běsnění živlů polevilo, pokaždé však jen proto, aby se vzápětí nanovo a s dvojitou prudkostí opět rozpoutala.
Nakonec, po nekonečně dlouhé době, jsme se znovu přiblížili k pobřeží. Slyšel jsem tupé nárazy, se kterými vlny narážely do úpatí pobřežních skalisek, a ten zvuk ve mně probouzel vzpomínky, výjevy, kterými mé vědomí jen překypovalo, aniž bych se jim mohl bránit: Viděl jsem loď, starý, hrdý čtyřstěžník, plachty visící v cárech z ráhen, napůl už zpřelámaných pod nápory větru, loď letící jako šíp po rozbouřeném moři k pobřeží a předsunuté bariéře útesů, a jako tenkrát jsem měl znovu pocit, že slyším zděšené výkřiky posádky, která už pochopila, že plují příliš rychle a že se roztříští buď o útesy, nebo o skalní stěnu za nimi. Pokoušel jsem se zapudit ty obrazy, ale nešlo to, ba naopak. Vize byla stále naléhavější, reálnější a ...
Najednou jsem ucítil na rameni něčí ruku, a když jsem zvedl oči, hleděl jsem do obličeje Howardovi. "Všechno v pořádku?" zeptal se tiše.
Přikývl jsem. "Ujde to."
Chvíli jsem přemýšlel, jestli mu mám říci pravdu, ale pak jsem jen přikývl. Nehrálo žádnou roli, co to bylo za obrazy, které mě mučily, a neměli jsme čas na dlouhé řeči.
"Už jsme skoro na místě," řekl. "Maho... tvůj otec by chtěl, abys šel na palubu."
Cosi v jeho hlase zbystřilo moji pozornost. "Nedůvěřuješ mu," řekl jsem.
Howard vzdychl. "Ale ano," odpověděl. "Vím, že to je on, Roberte. Vím to stejně jistě jako ty. Ale..."
Nemluvil dál, ale ani to nebylo zapotřebí. Cítil totéž co já. Tento muž je můj otec, a přece je ještě něčím jiný, než jak jsme ho oba znali. Snad ho proměnil svět, jehož je nyní součástí.
Zahnal jsem tyto myšlenky, vstal jsem a chtěl jsem jít ke schodům, avšak Howard mě ještě jednou zadržel. "Počkej," řekl. Zůstal jsem stát a Howard kolem mě prošel do zadní části kajuty a po chvíli se vrátil se složenou dekou.
"Co já s tím?" zeptal jsem se.
"Přehoď ji přes sebe," odpověděl Howard netrpělivě. "Vím, že to zní směšně, ale mohlo by to vyjít. Venku stále ještě zuří bouře a nevypadá to, že by měla v nejbližších hodinách ustat. Tak honem."
Chvíli jsem na něho zoufale zíral, pak jsem váhavě sáhl po dece a hodil si ji přes hlavu. Howard mě obešel, tu a tam někde trochu popotáhl, až nakonec mi deku upravil tak, že jsem byl zakuklený, jako bych chtěl jít za strašidlo na maškarní ples. Jen oči mi úzkou štěrbinou vykukovaly, takže jsem viděl ven, třebaže nijak moc. Navzdory vážnosti situace jsem si připadal opravdu směšně.
"Dobré," řekl konečně. "Tak pojď."
Společně jsme vyšli po schodech nahoru. Teprve teď mě napadlo, že loď se už dávno tak nezmítá a neskáče jako předtím. Vlastně sotva bylo cítit víc, než klidný pohyb mořské hladiny. Howard otevřel dveře, vyšel ven a netrpělivým gestem mi pokynul, ať jdu za ním.
Pohled, který se nám nabídl, byl bizarní. Nad mořem za námi i vedle nás zuřila s neutuchající silou vichřice, ale kolem lodi, v okruhu sedmi či osmi set yardů bylo moře hladké jako zrcadlo. Dokonce i vítr docela utichl. Strmé skalní pobřeží leželo před námi, co by kamenem dohodil, a bouře, zalévající zemi vodou do výšky několika metrů, ponechávala v klidu asi sto padesát yardů dlouhý srpkovitě tvarovaný kus pláže.
A na té pláži ležela loď.
Byla zničená, a to víc než jakýkoli jiný vrak, který jsem dosud viděl, vlastně to nebylo nic víc než zborcená hromada rozlámaného dřeva, lanoví a cárů z plachet, ale přesto jsem loď poznal okamžitě.
"To je... LADY!" vydechl jsem. "Howarde, to... to je LADY OF THE MIST."
Howard přikývl, jako by ani nic jiného nečekal. Přesto se zeptal: "Jsi si jistý?"
"Ano. Tohle je ten... ten záliv, kde se loď potopila." Pohledem jsem zamířil k úpatí strmé skály, pátral jsem mezi stíny a trhlinami po jistém známém tvaru, až jsem nakonec spočinul na černém trojúhelníkovém stínu.
"Tam nahoře je ta jeskyně, ve které můj otec..." Zarazil jsem se, párkrát jsem křečovitě polkl a pohlédl jsme směrem k Mahoneymu, jenž stál v kamennou tváří u zábradlí a pozoroval mně a Howarda.
"Ve které zemřel," řekl. "Klidně to řekni, Roberte. Je to ono místo."
"A ta loď? Jak jsi dokázal, aby...?"
Mahoney zvedl ruku, a já jsem zmlkl. "Teď ne, Roberte. Všechno vám vysvětlím později. Naučil jsem se tam spoustu věcí, tam, kde jsem... byl. Ale musel jsem za to taky zaplatit vysokou cenu. Částí této ceny je i to, že si jisté věci musím ponechat pro sebe. Jsi připraven?"
Instinktivně jsem se podíval na podlahu. Obloha se už počínala jasnit a taky blesky ji křižovaly bez ustání, ale můj stín na mokrých deskách paluby nebyl stínem bestie, jejž jsem čekal, že spatřím, nýbrž jen jakéhosi kuželovitého špalku.
Zřejmě Howardův plán fungoval. Pokud jsem nevrhal svůj vlastní stín, nebyl jsem ohrožen.
"Ano," řekl jsem.
Mahoney přikývl. "Tak pojďte. Rowlf zůstane tady, aby dal pozor na loď. Nevím, jak dlouho se mi ještě podaří zadržovat bouři." Povzbudivě nám pokynul, pak přeskočil zábradlí a skočil do vody. Viděl jsem, že se ponořil jen po kolena; člun byl už téměř na pláži a voda tu nebyla hluboká. Ušel ještě pár kroků, pak se obrátil a netrpělivě na nás zamával. "Pojďte!"
S bušícím srdcem jsem sestoupil za ním z člunu dolů a těsně za mnou Howard. Voda byla ledová a instinktivně jsem si

deku přitiskl pevněji k ramenům, snad ze strachu, že by mi ji mohl proud strhnout. Počkal jsem, až mě Howard dožene, a potom jsem dlouhými kroky vyrazil za Mahoneym. Chlad mi pronikl do nohou, až jsem se roztřásl po celém těle.
Mahoney nás už očekával na pláži. "Pospěšte si," řekl a šermoval pažemi. Před zhrouceným vrakem LADY byla jeho postava jen drobným černým stínem. Bylo to absurdní, ale v tu chvíli mi připadal mnohem nebezpečnější, než cokoli jného.
Rozběhli jsme se k němu. Písek byl poset troskami a roztříštěným dřevem, za námi se bouře se stále zuřivějším řevem opírala proti neviditelné bariéře, chránící záliv. Blesky nyní šlehaly tak krátce jeden za druhým, že byla pláž osvětlená jako ve dne blikajícím, stroboskopickým modrobílým světlem. Kvílení vichru ještě zesílilo a vzápětí jsem ucítil, jak mě první poryv větru zatahal za deku. Na okamžik se můj improvizovaný plášť nadzvedl; rychle jsem rukou sáhl po cípu, který se větrem odchlípil, avšak na písku stejný pohyb zopakoval už stín odporného tvora se spoustou chapadel. Howard přiskočil vedle mě a ve spěchu mi deku upravil. Zabijácký stín opět zmizel.
"Tam vepředu!" překřičel Mahoney řev bouře. Rukou ukazoval na něco obdélníkovitého obrysu, ležícího o kus dál od vlastního vraku lodi na písku. Na první pohled to vypadalo jako jakákoli jiná troska, ale pak jsem to poznal.
"Bedna!" vydechl jsem. "To je ta tvá lodní truhla!"
Mahoney přikývl. "Ano. Už dopředu jsem ji vytáhl z vraku, protože jsem se obával, že na obyčejné hledání bychom neměli dost času." Rozběhl se k truhle, u ní se zastavil a počkal, až ho já s Howardem dohoníme. Dýchal rychle a přerývaně. Na čele se mu perlil pot. "Rychle," sípal. "Bariéra povoluje."
Instinktivně jsem se ohlédl přes rameno. Vichřice vystupňovala své běsnění až nevídaným způsobem, avšak poblíž pláže ještě pořád vládl ponurý klid. Jak dlouho ještě? Už teď začínal i tady vítr sílit a vlny stále vyšší a silnější narážely na neviditelnou zeď, chránící záliv a malý člun, který se v něm nacházel.
Howard poklekl vedle truhly a natáhl ruku, aby se dotkl víka, ale Mahoney mu prudkým pohybem srazil paži stranou.
"Ne!" řekl. "Zemřeš, když se jí dotkneš, Howarde."
Howard se na něho zmateně podíval. V koutku úst mu zacukalo.
"Nevíš všechno," vysvětloval Mahoney ve spěchu. "Víš sice, jaký poklad se v této bedně skrývá, Howarde, ale víš taky, jaké strašné nebezpečí by mohl její obsah představovat, kdyby se ocitl ve špatných rukou."
Howard přikývl. "No a?"
"Tu truhlu jsem magicky zabezpečil, než jsem... než jsem zemřel," vysvětloval Mahoney přerývaně. "Existuje na celém světě jen jediný člověk, který ji může otevřít. Všichni ostatní zemřou, jakmile se o to jen pokusí. Dokonce i já."
"Pak ale..."
"By tvůj plán nemohl vyjít, Howarde," pokračoval Mahoney klidně. "Chtěl jsi držet Roberta daleko od moře, protože jsi měl strach, že tu Yog-Sothoth ještě stále číhá a mohl by získat nad ním vládu. Jenže on je jediný člověk, který může zlomit magickou pečeť." Obrátil se ke mně. "Udělej to, Roberte. Rychle."
Poslušně jsem poklekl vedle Howarda, natáhl jsem ruku k víku a s prsty jen několik milimetrů nad dřevem bedny, nasáklým vodou, jsem ještě na okamžik zaváhal. Srdce se mi prudce rozbušilo.
"Co... co mám dělat?" zeptal jsem se.
"Nic," odpověděl Mahoney - Andara. "Prostě ji otevři, to je všechno. Tobě se nestane nic."
Přikývl jsem. Ale ruce se mi třásly tak, že jsem jen s největší námahou dokázal otevřít jednoduchý zámek truhly. Instinktivně jsem přitom zavřel oči. Nevím, co jsem očekával - smrtící blesk, démona, který vyskočí z bedny a začne mé škrtit, ohnivý sloup, který sjede z oblohy - měl jsem jistý pocit, že se musí stát něco strašného, něco otřesného, jakmile jen tu bednu otevřu.
Ale nestalo se nic. Zámky s kovovým cvaknutím povolily a šedé víko veliké bedny se samo nadzvedlo jakoby ovládáno nějakou neviditelnou rukou.
Mahoney ze sebe vyrazil hlasitý, sípavý zvuk, padl vedle mě do písku na kolena a naklonil se nad bednu. "Jsou nepoškozené!" vydechl. "Bože, Roberte, tys to dokázal!"
"Tys o tom pochyboval?" zeptal se Howard číhavě.
Mahoney ho však ignoroval, "Teď rychle," řekl. "Roberte, ustup!"
Poslechl jsem. Mahoney se naklonil nad bednu, chvíli se v ní přehraboval a pak vytáhl ven tenkou knížečku vázanou v prastaré, ztvrdlé kůži. Ale neotevřel ji, jak jsem očekával, nýbrž jen se znovu s triumfálním výkřikem napřímil a pohlédl na Howarda a na mě. Oči mu zářily.
"Mám je," mumlal. "Howarde, já je zase mám. Víš ty vůbec, jakou moc tyhle knihy představují?"
Howard pomalu vstal. Jeho pohyby byly jakoby nedobrovolně ztrnulé. "Já vím, Rodericku," řekl. "Co bude s Robertem?"
Mahoney - Andara se podíval nejprve na něho, potom na mě, a to velice zvláštním pohledem, a náhle se usmál.
"Jistě," řekl, jako by mluvil o něčem, na co skoro zapomněl. "To musíme taky ještě vyřídit." Zvedl ruku a za ním vystoupily z vraku jedna za druhou dvě postavy.
Howard a já jsme vykřikli téměř současně. Blesky zalévaly pláž jasně bílým světlem, světlem dostatečným na to, abychom až příliš dobře rozeznali obě postavy.
Jen jedna z nich byla lidská. Ta druhá...
Howard zasténal. "Rodericku," zamumlal. "To... to je..."
"Shoggote," řekl Mahoney klidně. "Ale neměj strach, Howarde, nic vám neudělá. Pojď sem, Roberte."
Nechtělo se mi. Všechno ve mně křičelo, abych se obrátil a utíkal co nejrychleji a co nejdál, ale obrovské vůli Mahoneyho - Andary jsem se nedokázal vzepřít. Pomalu, jako marioneta tahaná neviditelným loutkářem za nitky, jsem se narovnal a zamířil jsem k Mahoneymu a tomu šedivému kolosu za ním.
"Rodericku," zasténal Howard. "Co... co chceš dělat?"

"Jediné, co je možné," odpověděl Mahoney. "Důvěřuj mi, Howarde. Existuje jen jediná možnost, jak Roberta zachránit."
"Ale to je... přece... shoggote," zasípal Howard. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se pokouší pohnout, ale jak se zdálo, ani on nebyl už docela pánem svého těla. Mahoney znovu zvedl ruku. Shoggote se dal do klouzavého a třaslavého pohybu, v jakési absurdní parodii na lidský krok se přibližoval ke mně a natahoval po mně paže.
Jeho dotek mě zasáhl jako rána elektrickým proudem. Tenká, zářivá šedá vlákna se oddělila od těla onoho plazmatického tvora, takřka bez problému pronikla dekou, ve které jsem byl zamotaný, i oblečením, které jsem měl pod ní, až se nakonec dotkla mé kůže.
Ani mě to nijak zvlášť nebolelo. Bylo to jen krátké, mírné ožehnutí, následované pocitem svědivého, ledového chladu, jenž jako by ochromoval veškeré ostatní vjemy. Cítil jsem, jak se mi plazmatická hmota rozlévá po celém těle a tiše a rychle jej zahaluje jako druhá kůže. Bylo to skutečně rychlé. Neuvěřitelně.
"Deku," řekl Mahoney klidně. "Odlož tu deku, Roberte."
Ruce se mi pohnuly bez mého vlastního přičinění. V tu chvíli jsem necítil žádný strach. Pomalu jsem ze sebe shodil deku, odhodil ji na písek a čekal na další blesk.
Netrvalo to ani celou vteřinu. Oslnivě bílá ohnivá čára sjela z oblohy, vytvořila bláznivý klikyhák a udeřila kdesi daleko na širém moři. A přede mnou vyvstal černý stín VELKÉHO STARCE.
Tentokrát reagoval s nadlidskou rychlostí. Švihající stínové paže se rozpřáhly a sevřely mě ve smrtícím objetí ještě rychleji, než blesk pohasl. Zavřel jsem oči a čekal na ránu, která všemu učiní konec.
Ale nepřicházela.
Namísto toho se stalo něco jiného. Šedá plazmatická vrstva, pokrývající mě až do posledního čtverečního milimetru, se najednou začala cukat, počaly se v ní vytvářet záhyby a škvíry a svíjela se jako v bolestech. Shoggote se zapotácel, jako by dostal ránu, natáhl paže a svými obrovskými tlapami se dotkl mých ramen.
A plazmatická vrstva se přelila zpět do něho.
V jediné vteřině jsem byl opět volný. Stín přede mnou byl opět pouhý stín, lidský stín, můj stín, nikoli stín bestie, jenž se mě bezmála zmocnil celého. Shoggote přede mnou se s divokým šermováním pažemi svalil na písek a zůstal ležet, přičemž se jeho tělo nepřestávalo škubat. Svíjel se, pokoušel se vytvořit paže, chapadla a strašlivý papoušci zobák, které se však vzápětí vždycky znovu roztekly. Děsivý pohled.
Ale při tomto pohledu mi konečně všechno došlo. Rychle jsem zvedl oči a upřel je na Mahoneyho. Jeho pohled byl nezúčastněný, klidný, ale současně v něm byl i onen chlad, který mi naháněl husí kůži. To nebyl pohled člověka.
"Je mi to, Roberte, líto," řekl tiše. "Nemohl jsem ti to říci."
Ty…"
"Tenkrát," pokračoval, nevšímaje si mě, "když jsem se sám stal obětí jednoho z Mocných, jsem měl k dispozici všechnu svoji moc a měl jsem i dost času. Teď jsem však neměl ani jedno, ani druhé. Zbývalo ti už jen pár hodin, Roberte. Musel jsem mu poskytnout oběť. Byl už příliš silný, než aby ho bylo možné prostě zničit."
"Ten shoggote," zamumlal Howard.
Mahoney přikývl. "Ano. Ale nic se neboj, Howande. Tohle tělo je vypreparováno, aby zemřelo a Mocný zahyne s ním, aniž by mohl ještě být nebezpečný. Budete žít."
"Ty nás... nezabiješ?" zeptal se Howard.
Zíral jsem na něho. Ještě před vteřinou jsem věřil, že jsem konečně všechno pochopil, avšak tato Howardova slova rázem zase vše rozmetala. Bez ustání stále hleděl na Mahoneyho; zdálo se, jako by mě vůbec nevnímal. Jak to, že se ptá mého otce, jestli nás nezabije?
Mahoney se tiše zasmál. "Ne. Tentokrát ne, Howarde. Ti, kterým sloužím, jsou mocní a strašliví, alespoň ve vašich očích, ale nikdy nezabíjejí bezdůvodně. Pro tentokrát jste volní."
"Ti, kterým ty... sloužíš?" opakoval jsem nevěřícně.
Howard mě dál jednoduše ignoroval. Neustále upíral oči jen na Mahoneyho. "Kdo jsi?" zeptal se tiše. "Yog-Sothoth osobně?"
Mahoney zavrtěl hlavou. "Ne. Ale sloužím mu."
"Ale to... to není možné!" zasípal jsem. "Jsi přece..."
"Andara," přerušil mě Howard. Hlas měl jako kus ledu. "Ano, máš pravdu, Roberte. A přece současně taky ne. Yog-Sothoth nad ním získal vládu."
"Ruka Mocných sahá daleko," přisvědčil Mahoney - Andara klidně. "Dokonce i na onen svět."
"Ale on... on nám... on nám přece pomáhal a... a... zachránil mě a toho druhého..." Zakoktal jsem se, ztratil jsem nit a pohlédl jsem na Howarda s úpěnlivou prosbou o pomoc. "Zničil přece jednoho z VELKÝCH STARCŮ," zamumlal jsem bezradně.
"Jednoho z nižších tvorů," odpověděl mi namísto Howarda Mahoney. "Existuje spousta takových, kteří se nedokážou smířit se svým osudem a pokoušejí se zachránit útěkem v čase. Musejí být zničeni."
Pomalu jsem se obrátil a podíval jsem se na něho. Oči mi planuly vztekem. "A proč to všechno?" zeptal jsem se namáhavě.
Mahoney mlčky ukázal na bednu u svých nohou. "Pro tohle, Roberte. Ještě jsi ani přibližně nepochopil, jaká síla je skryta v těchto nenápadných knihách. Potřeboval jsem tě. V tom jsem ti nelhal, Roberte. Ten muž, kterým jsem byl tenkrát, si byl vědom nebezpečí a učinil proti němu opatření. Ani moc Yog-Sothotha nedokázala pečeť zlomit. To jsi mohl jen ty."
"Pak tedy máš vše, co jsi chtěl," zašeptal Howard.
Mahoney přikývl.
"Proč nás nezabiješ?" pokračoval Howard téměř nepřirozeně klidně. "Baví tě trápit nás?"

"Zabít?" odpověděl Mahoney s úsměvem. "Proč bych to dělal, Howarde? Jsem přece stále ještě Roderick Andara, jenom teď sloužím jinému pánu než předtím. Býval jsem tvůj přítel a Robert je stále ještě můj syn. Proč bych vás měl zabít?"
Zavrtěl hlavou, pomalu položil knihu zpět do bedny a pokynul muži, který se objevil současně s shoggotem a dosud tu stál mlčky a bez pohybu. "Odneste to, Bensene," řekl. Potom se obrátil znovu k Howardovi.
"Nemám zapotřebí vás zabít, Howarde," řekl klidně. "Nejste mi už nebezpeční. Mám, co jsem chtěl, a nikdo mě teď už nedokáže zastavit."
"Tebe - anebo tu bestii, které sloužíš?" zeptal se Howard. Hlas se mu třásl.
Mahoney se omluvně usmál. "Říkej si mu, jak chceš, Howarde, pro mě je to můj pán a já mu budu sloužit. Nemůžete mě už zastavit. Nikdo to nedokáže. Teď už ne." S těmi slovy se otočil, počkal, až jeho společník zvedne truhlu, a odcházel.
Howard a já jsme ještě dlouho hleděli za ním, dokonce i když jeho kroky už dávno pohltil řev bouře. Cítil jsem se prázdný, jakoby vyrabovaný a unavený, jak ještě nikdy v životě.
"Řekni mi, že to všechno není pravda, Howarde," zašeptal jsem. "Řekni mi, že je to jenom sen. Ten muž nebyl můj otec."
"Ale byl, Roberte," odpověděl Howard stejně tiše, ale docela jiným, ledově chladným tónem, jaký jsem u něho nikdy předtím neslyšel. "Byl to on - ale taky nebyl. Nesmíš ho nenávidět. On... nemůže za to, co udělal. To Yog-Sothoth řídí jeho konání. Ale ne tak docela, jak by si přál."
Pohlédl jsem na něho. Jako by ve mně vyklíčila slabá jiskřička naděje, když jsem se mu zadíval do očí. "Malá špetka lidskosti v něm ještě zbyla, Roberte," pokračoval. "Nechal nás naživu, to nezapomínej."
"Naživu?" Chtěl jsem se zasmát, ale všechno, co jsem ze sebe dostal, byl jen chraplavý zvuk, znějící jako nepovedený výkřik. "Prohráli jsme, Howarde. To je naše porážka. Má ty knihy."
Howard přikývl. "To je pravda. Bod pro protivníka. No a?"
Náhle se zasmál; chladně a bez nejmenší známky veselí. "Vyhrál bitvu, Roberte, ale ne válku. Ještě se s ním setkáme. A příště už budeme varováni."
Chtěl jsem něco odpovědět, ale Howard se beze slova otočil a rychlými kroky zamířil z pláže k čekajícímu člunu.

Světlo petrolejky vrhalo na stěny prchavé obrazce a vyvolávalo na nich neexistující život. Ve vzduchu visel zatuchlý puch a pod podrážkami oběma mužům skřípaly střepy rozdrcené na prášek a jiné svinstvo. V průvanu se jako záclona pohybovala pavučina, zatímco z hloubi domu se ozývaly zlověstné šramoty; zvuky, které předrážděná Tremaynova fantazie proměňovala v těžké, namáhavé dýchání. Zastavil se. Ruka s lampou se mu třásla, na okamžik musel vší silou bojovat se stále sílícím nutkáním otočit se a utíkat, co nejrychleji a co nejdál odsud, hlavně pryč; pryč z tohoto začarovaného, temného domu, kterým mu stále víc a víc připomínal obrovský, vlhký hrob.
"Co je s tebou?" zeptal se Gordon. "Strach?"
Tremayn se obrátil k druhému, o dvě hlavy většímu muži a chystal se k ostré odpovědi, ale nakonec se omezil jen na pouhý úšklebek a s lampou jako zbraní napřaženou před sebe šel dál. Chvění v Gordonově hlase mu neušlo; jeho výsměch nebyl nic než slabý pokus zakrýt svůj vlastní strach. Samozřejmě, že se bál, ale Gordon se bál právě tak, ne-li ještě víc. Byl to jen opilecký nápad jít sem, navíc ještě sami a beze zbraně, ale ani jeden z nich nebyl ochoten přiznat před druhým strach jako první, a proto šli navzdory zdravému rozumu dál.
V míhavém žlutém světle lampy se objevily jakési dveře a průvan, který spolu s nimi vnikl do domu, zvířil závoj jemného prachu. Tremayn vší silou potlačil záchvat kašle, který ho škrábal v hrdle. Srdce mu divoce bušilo. Bylo chladno, a teď, když zašlo slunce, a jeho ještě hřejivé paprsky zhasly, se teprve ochladilo. A přesto byl Tremayn zalit potem.
Gordon němým pohybem hlavy ukázal dopředu a Tremayn trochu zvedl lampu, aby bylo lépe vidět detaily. Plamínek na kratičkou dobu zablikal, skoro jako by chtělo světlo couvnout před stínem vpředu - anebo před něčím, co se v něm skrývalo. Zapudil tu myšlenku a napjatě mžoural do žlutošedého přítmí, aby uviděl, na co ho chtěl Gordon upozornit.
Dveře byly jen přivřené a na jejich spodním okraji se lesklo cosi šedého a vlhkého...
Tremayn potlačil nevolnost, která se mu drala do hrdla, dřepl si a naklonil se dopředu. Spodní okraj dveří byl pokryt jakousi tenkou, vlhkou vrstvou, a když se teď Tremayn podíval pozorně, uviděl téměř půl metru širokou vlečnou stopu, vedoucí prachem a špínou ke dveřím a bezpochyby i za ně. Bezděky si musel znovu vzpomenout na stopu, která je dovedla až sem - široká, jakoby hladce zařízntá pěšina, vedoucí přes les až k tomuto napůl rozpadlému domu. Po ní se sem Tremayn s Gordonem dostali. Už tam venku objevovali tu a tam malé kalužiny této šedavé hmoty, podobné slizu, jako by se lesem plazil nějaký obrovský hlemýžď a přitom sežral všechno, co mu přišlo do cesty. Nepříjemný pocit v žaludku Tremaynovi ještě zesílil.
Prudce se napřímil a vzhlédl nahoru ke Gordonovi. Vypadněme odtud," řekl. "Ta věc se mi nelíbí."
Gordon se znovu pokusil o smích, ale tentokrát se mu hlas třásl tolik, že to po několika vteřinách radši vzdal. Ruku vsunul do kapsy, chvíli se v ní přehraboval a pak ji zase se zbytečnou prudkostí vytrhl ven. V prstech svíral zavírací nůž.
"Máš strach?" zeptal se. "Třeba tam nahoře na nás čeká nějaká obluda, že?" Bojovně vystrčil bradu, vtiskl Tremaynovi nůž do ruky a nohou odsunul dveře. Chodba se za nimi táhla ještě pár dalších kroků a končila na úpatí ztrouchnivělého dřevěného schodiště, ztrácejícího se nahoře v neurčitém šeru.
"Tak pojď už, zbabělce," zavrčel Gordon. "Tam nahoře nic není. Nanejvýš pár pavouků a netopýrů."
Tremayn polkl odpověď, kterou už měl na jazyku, pak se ještě jednou podíval zpátky, odkud přišli, a vydal se za svým společníkem. Schody hlasitě skřípěly pod jejich vahou, když bok po boku stoupali nahoru. Dům byl plný zvuků, jak už staré, opuštěné domy bývají, a hnilobný zápach, kterého si Tremayn všiml už dole, ještě zesílil.

Gordon se zastavil u dalších dveří. Také ty byly jen přivřené a také zde byly všude stopy čehosi vlhkého, lesklého. Tremayn demonstrativně pokrčil nos, když Gordon rozrazil dveře a proti nim se vyvalil nával smradu, který až vyrážel dech.
Nacházeli se na půdě domu. Před nimi se rozkládala dlouhá, bezútěšná místnost s napůl prohnilými trámy a spoustou zaprášených pavučin. Tu a tam byla střecha propadlá, takže mezi trčícími zbytky trámů bylo vidět sametově modročernou noční oblohu. Zvuky lesa pronikaly až dovnitř a mísily se se skřípáním a sténáním domu.
Gordon sáhl Tremaynovi na rameno a ukázal vlevo. Půda nebyla prázdná. Uprostřed místnosti byl mohutný, špinavý a zaprášený psací stůl, na kterém stály dvě starodávné petrolejové lampy, vydávající neklidné rudožluté světlo. A za psacím stolem seděl muž.
Tremayn namáhavě polkl, aby se zbavil hořkého knedlíku, který mu náhle uvázl v krku. Na zlomek vteřiny byl přesvědčen, že stojí tváří v tvář mrtvole, ale pak si všiml, že to není jen tak obyčejný mrtvý. Muž seděl na vyřezávané židli s vysokým opěradlem v nepřirozeně strnulé pozici, oči měl doširoka rozevřené a nehybné a na propadlém, bledém obličeji měl šedý prach. Vůbec nemrkal. Před ním ležela veliká kniha, vázaná v temně šedé, na kámen ztvrdlé kůži. Byla rozevřená a Tremayn navzdory nedostatku světla a velké vzdálenosti rozpoznal, že její stránky jsou posety neznámými, bizarními písmeny.
"Bože můj," zamumlal. "Co..." Ztěžka vydechl, zastavil se uprostřed kroku a sevřel Gordonovi paži tak pevně, až jeho společník bolestí zaúpěl.
"Je mrtvý!" zasípal Tremayn. "Bože můj, on..." Gordon se vzteklým gestem vymanil z jeho stisku a ustoupil na půl kroku stranou.
"Ten... ten chlap je mrtvý!" zablekotal Tremayn ještě jednou. Hlas se mu třásl a jako by se měl každou chvíli zlomit.
"To vidím taky," vyštěkl Gordon podrážděně. "A to už slušně dlouho." Silácky se zasmál, aby zakryl vlastní nervozitu. "Ten ti už nic neudělá, zbabělče, tak už pojď." Udělal krok a čekal, že ho bude Tremayn následovat, ale ten se nehýbal z místa. Na čele se mu perlil pot.
"Co je s tebou?" zeptal se Gordon. "To máš strach z mrtvého?"
Tremayn zavrtěl hlavou, na chvíli nejistě pohlédl na Gordona a náhle přikývl. "Nelíbí se mi to," řekl. ..Vypadněme odtud. Tady... tady tak jako tak není co odnést."
Gordon nadzvedl o kus levé obočí. "Jak to můžeš vědět?" zeptal se. "Každopádně se tu můžeme trochu porozhlédnout, ne?" Zavrtěl hlavou, energickým gestem usekl Tremaynovi, který chtěl znovu odporovat, slovo, otočil se a šel - mnohem méně pevně a sebejistě, než by si přál, směrem k psacímu stolu a mrtvému.
Tremayn nervózně polkl a nerozhodně ještě chvíli přešlapoval na místě. Najednou si vzpomněl, že pořád ještě drží v ruce Gordonův nůž. Rozpačitě a uspěchaně nůž zavřel, schoval do kapsy a udělal váhavý krok, ale jen aby se hned vzápětí zase zastavil.
"Zmizme odsud," řekl ještě jednou. "Prosím tě."
Gordon ho ignoroval.
Ale také on zpomalil krok a cítil, jak se nepříjemný pocit, který se ho zmocnil už dříve, pomalu začal měnit v čirý strach. Tma na půdě jako by se probudila k šramotivému, šeptavému životu, jako by se psací stůl a mrtvola za ním počaly přibližovat. Gordon si všiml, že světlo obou petrolejek, stojících na levé i pravé straně stolu, dosahuje jen na několik kroků daleko; mnohem méně, než by normálně mělo. Stůl stál uprostřed ostrůvku blikavého, kalného světla, obklopeného temným valem tmy a neurčitých, přelévajících se stínů. A v tváři mrtvého bylo cosi, co Gordonovi připadalo až téměř děsivým způsobem povědomé, stejnou mírou důvěrně známé jako i odpudivé, avšak nevěděl, co to je. V krku měl pořád hořký knedlík a žaludek se mu taky pomalu svíral bolestivou křečí. Na kratičký okamžik mu mozkem bleskla otázka, kdo asi zapálil obě ty lampy, ale zapomněl ji rychleji, než ji mohl doopravdy zformulovat.
Přibližovali se k psacímu stolu a zastavili se až na vzdálenost dvou kroků od něho. Gordon se pokusil pohledem dosáhnout ke stránce otevřené knihy, ale nepodařilo se mu to. Stalo se něco zvláštního: všiml si sice, že znaky rukopisu na stránkách vypadají bizarně a zvláštně, skoro ani ne jako lidské písmo, spíš jako dětská čmáranice, přesto však byly jakýmsi slovy nevyjádřitelným způsobem pravidelné. A přece nebyl schopen prohlédnout si znaky pozorněji - pokaždé, když se pokusil na některý z těch hieroglyfů soustředit, okamžitě mu jakýmsi tajuplným způsobem unikl.
S námahou odtrhl pohled od knihy a zadíval se na mrtvolu. Tremayn v posledním okamžiku potlačil výkřik.
Oči neznámého byly doširoka otevřené. Pořád nemrkal, ale teď když byl Tremayn dost blízko, všiml si, že i ten šedavý třpyt v jeho rysech není znamením choroby, ani projevem špatného světla, nýbrž prach. Prach mu dokonce spočíval i na zornicích...
"Co...," vydechl Gordon.
Dál se nedostal. Neznámý se pohnul. Prach mu opadával z oblečení a Gordon si všiml i toho, jak se trhá jemná pavučina, natažená mezi jeho prsty. Pomalu, pomaloučku, se horní část mužova těla překlopila dopředu, na krátký, strašlivý okamžik strnula uprostřed pohybu, jako by visela na neviditelných, nitkách, až nakonec dopadla na psací stůl. Ozval se zvuk, jako by se někde zřítil trám.
"Bože... bože můj," vykoktal Tremayn. "Co... co to znamená? Co se tu děje? Já... já chci odtud!"
"Ještě počkej," řekl Gordon. Rychle zvedl ruku a chytil Tremayna za paži. "Pomoz mi."
Tremayn těžce vydechl. Oči měl rozšířené hrůzou. "Co... co chceš dělat?" zeptal se.
Gordon ukázal na knihu, která ležela rozevřená před mrtvým. Muž při svém pádu knihu napůl pohřbil pod sebou; jeho pravá ruka, zkřivená jako dravčí spár, ležela přímo na rozevřené stránce. "Chci to vzít s sebou," řekl. "Pomoz mi."
Tremayn polekaně uskočil nazpět. "Ty ses zbláznil," vyjel na Gordona. "Ani se toho chlapa nedotknu!"
Gordon ho chvíli vztekle pozoroval. "Máš strach, že tě kousne?" zeptal se jízlivě. Ale jeho posměchu si Tremayn tentokrát už nevšímal a dál vrtěl umíněně hlavou.

"Toho chlapa se nedotknu," řekl rozhodně. "Můžeš si o mně myslet, co chceš, ale já na něho ani nesáhnu."
Gordon spolkl nadávku, potlačil pocit odporu a hnusu, který v něm narůstal, a pokusil se mrtvému nadzvednout hlavu. Muž byl strašně těžký a jeho kůže byla studená a tvrdá jako ze dřeva. Ale šlo to.
Tak vezmi aspoň tu knihu," řekl. "Já ho zatím přidržím."
Tremayn poslušně natáhl po knize ruku, ale pohyb nedokončil. "Co s ní vlastně chceš dělat?" zeptal se.
"Sakra, ta věc je přece zatraceně stará," vyštěkl Gordon podrážděně. "Ta může stát celé jmění. Tak dělej už!"
Tremayn nervózně několikrát za sebou polkl, pak se ale překonal a prudkým trhnutím knihu vytáhl zpod mrtvoly. Její ztuhlá ruka na okamžik na knize spočinula, jako by se ji ještě pokoušela bránit. Prsty sklouzly po stránce se zvukem, jako když ocel škrábne po skle. Gordona zamrazilo. Rychle pustil mrtvého a uskočil krok nazpět.
"A teď pryč," řekl. "Rychle."
Gordon vzal knihu, zastrčil si ji pod paži a rozběhl se ke dveřím, aniž by řekl jediné další slovo. Taky Tremayn se rozběhl k východu, pak se ale ještě jednou zastavil a pohlédl na mrtvého. Věděl, že toho muže už někde viděl. Jeho rysy byly strnulé a jaksi strašlivě zkřivené, přesto však v nich bylo cosi známého a důvěrného...
Zapudil tu myšlenku, otočil se a vrhl se za Gordonem na schodiště.
Kdyby zůstal o chvíli déle, viděl by snad ještě, jak se mrtvý pomalu, s loutkovitě ztuhlými pohyby znovu posadil. A kdyby předtím obešel psací stůl, pak by snad uviděl, že to vůbec není mrtvola, ba že to vlastně není ani člověk. Alespoň ne od pasu dolů.
Od pupku nahoru vypadalo jeho tělo naprosto lidsky. Avšak pod tím byla na židli jen jakási šedá, pulzující hmota, cosi jako hora šedého, třaslavého slizu, splývajícího ze židle dolů a tvořícího tenké, třpytivé provazce, přidržující se noh stolu...

"Mně je naprosto jedno, jak to nazýváš," řekl jsem rozrušeně. "Byla to porážka, a jestli jsou ty knihy jenom z poloviny tak nebezpečné, jak jsi vždycky tvrdil, tak..."
Nemluvil jsem dál. Howard mě už poslouchal déle než hodinu, a jediná jeho reakce na má slova spočívala v tom, že si zapaloval pořád další a další tenká černá cigára a zamořoval vzduch v malé kabině oblaky smradlavého modrého kouře. Pomalu jsem se začínal cítit nejen bezmocný, ale i uražený. Sotva může něco frustrovat víc, než když máte jeden záchvat vzteku za druhým, a přitom cítíte, jak se s železnou pravidelností vaše zlost od svého objektu odráží.
Bezmocně jsem zaťal pěsti, ještě chvíli jsem na Howarda upřeně hleděl s veškerým pohrdáním, kterého jsem byl v tu chvíli schopen, a pak jsem se demonstrativně odvrátil. Nejraději bych vyskočil a vztekle někam utekl, ale na člunu dlouhém patnáct yardů není mnoho místa, kam se dá uprchnout, navíc dramatický odchod působí naprosto komicky, když jste za dvě minuty zase zpátky a drkotáte zuby. Takže jsem zůstal.
Howard mě několik vteřin mlčky pozoroval přes mračna modrého dýmu, která vystavěl mezi nás jako zeď, pak si hlasitě vzdychl a udusil doutník v přeplněném popelníku.
"Už se cítíš líp?" zeptal se klidně. "Myslím, už jsi řekl všechno, cos chtěl - ulevilo se ti?"
Nepodařilo se mu zcela skrýt trochu posměšný podtón svých slov a tentokrát jsem zase pro změnu já odpověděl jen ponurým pohledem. Samozřejmě jsem řekl, co jsem chtěl - nejméně pětačtyřicetkrát. Jen odpověď jsem nedostal žádnou.
"Děláš, jako by to byla nejsamozřejmější věc na světě, že jsme..."
"Samozřejmě, že není," přerušil mě Howard s povzdechem a zase si zapálil nové cigáro. "Jenomže určitě nedosáhneme ničeho tím, když budeme pobíhat kolem dokola po kraji jako poplašené slepice. Nemůžeme dělat nic jiného než čekat."
"Čekat?" vyštěkl jsem. "A na co?"
"Na to, až protistrana udělá chybu," odpověděl Howard. Náhle se zasmál. "Víš, že když zuříš, jsi hrozně podobný svému otci? Když byl v tvém věku, byl úplně stejně výbušný."
"Neodváděj řeč," zavrčel jsem. "Sakra, Howarde, škoda času, který prodřepíme na tomto člunu, zatímco budeme čekat, až se rozevře země a pohltí nás."
"To už spíš moře," odpověděl Howard jakoby mimochodem. "Pokud vůbec. Ale to se nestane, neboj se. Yog-Sothoth dostal, co chtěl. Nevěřím, že je ještě někde poblíž. Kdyby byl, už bychom byli pravděpodobně dávno mrtví," dodal o něco tišeji tónem, který jsem u něho už celý den postrádal.
V posledním okamžiku jsem se kousl do jazyka a jen jsem na něho mlčky zíral, namísto abych řval, jak se mi chtělo. Nejhorší na tom bylo, že jsem v podstatě věděl, že má pravdu. Všechno záviselo na tom, aby se nám podařilo vytáhnout z vraku bednu s magickými knihami mého otce. Ale nedostali jsme je, a knihy byly - což bylo ještě horší - v rukou nepřítele.
Nepřítele... Ta myšlenka ve mně probouzela celé množství nepříjemných vzpomínek, obrazů, na které jsem se během posledních tří dní ze všech sil pokoušel zapomenout.
S námahou jsem je od sebe odehnal a pokusil jsem se rozeznat Howardův obličej skrz modrou mlhu, naplňující kajutu. Navzdory chladu jsem demonstrativně otevřel jedno z kulatých okýnek, avšak Howard produkoval nový kouř rychleji, než stačil starý unikat. Za celou dobu, co jsem ho znal, bylo jen velice málo okamžiků, kdy nekouřil. Občas jsem měl podezření, že si to svoje smradlavé kuřivo bere i do vany. Jeho plíce už musely být stejně černé jako Yog-Sothothova duše.
Náhle mě ze zamyšlení vyrušil zvuk těžkých kroků na palubě nad námi. Vzhlédl jsem, ale to už se otevřely dveře a na schody padl úzký proužek matného světla. Krátce nato se ve vchodu objevila Rowlfova ramenatá postava.
Howard vstal, vyhodil sotva rozkouřený doutník z okna a vykročil Rowlfovi naproti. "Nu?"
"Nic novýho," zabručel Rowlf. "Bensen nebyl už dva dny doma. A žádnej ho neviděl." Obličej měl zrudlý, což bylo

zřetelné znamení chladu, který se usadil na skotském pobřeží a stále důrazněji upozorňoval, že zima je za dveřmi. "Ale ve městě je všecko vzhůru nohama," dodal Rowlf po chvíli. "Bylo by lepčí, dybysme tam teď radči ani nestrčili nos."
Howard nevypadal moc překvapeně. Nebylo ani zapotřebí moc fantazie k tomu, aby si člověk dokázal představit, co se po našem náhlém odjezdu v Durnessu děje - ostatně zmizeli tři lidé, navíc za opravdu záhadných okolností a ke všemu byl právě Howard poslední, který je viděl živé a se kterým mluvili. A ani já sám jsem svým dramatickým odchodem z hotelu jistě nijak zvlášť nepřispěl k rozptýlení nedůvěry.
Howard si hlasitě vzdychl, vylovil z náprsní tašky další cigáro, ale k mé úlevě si ho nezapálil, nýbrž chvíli zamyšleně žvýkal jeho konec, než ho ukousl a vyplivl z okna. "Jinak sis nevšiml ničeho?" zeptal se.
Rowlf zaváhal. Bylo těžké hledat v jeho buldočím obličeji jakékoli jasné hnutí mysli, navíc při tomto mizerném světle v přítmí kabiny, ale přesto se mi zdálo, jako by ho něco tížilo na srdci.
"No?" zeptal se Howard.
"Já nevím," zamumlal Rowlf. "Třeba to není důležitý, ale..."
"Ale?" Howard škrtl sirkou a zamrkal.
"Za poslední dny se stalo pár divnejch věcí," řekl Rowlf a nejistě se usmál. "Šel sem na pivo do jedny putyky dole v přístavu a trochu sem špizoval uši."
"A co," zeptal se Howard a já jsem cítil naprosto zřetelně, kolik ho to stojí úsilí vypadat alespoň navenek vyrovnaně a trpělivě, "jsi slyšel, Rowlfe?"
"Nic určitýho," odpověděl Rowlf vyhýbavě. "Takový divný povídačky. Pivní kecy."
"Tak, pivní kecy?" Howard zhluboka potáhl ze svého cigára, rozkašlal se a zpražil mě nerudným pohledem, když si všiml mého škodolibého úšklebku.
"Měl by sis najít zdravější zlozvyk," řekl jsem laskavě.
Howard má slova ignoroval, znovu zakašlal a hned nato si opět naplnil plíce kouřem. "Najednou jsem dostal žízeň," řekl. "Co byste na to řekli, kdybychom si zašli do hospody a dali si nějaké to pověstné anglické pivo? Já platím."
"Nic moc," odpověděl Rowlf.
"Taky si myslím," přidal jsem se. Howardův návrh mě překvapil. Napřed jsme dva dny doslova zalezlí na této lodi, sotva vyjdeme z kajuty - a najednou chce jít do města, jen proto, že Rowlf slyšel nějaké povídačky!
"Nemyslím si, že by bylo chytré nechat se teď vidět ve městě," pokračoval jsem. "Lidé by nám mohli začít klást hloupé otázky."
"Stejnou pozornost vzbuzujeme, když jsme zalezlí tady na tomto člunu," odporoval Howard. "Durness není Londýn, chlapče. Tady se už o nás začalo mluvit, na to vem jed, a..."
"A proč tedy tady ještě trčíme?" zeptal jsem se, třebaže jsem naprosto jistě věděl, že se odpovědi nedočkám.
"Ba právě," zašklebil se Howard. "Teď jsi na to kápl, Roberte. Jdeme do hospody a dáme si tam pivo, nebo dvě. Chtěl bych už zase jednou konečně cítit pevnou půdu pod nohama."
Vzdal jsem to. Nebylo to poprvé, co jsem pocítil, jak dokáže být Howard tvrdohlavý, když si vezme do hlavy, že o něčem mluvit nebude. Zavrtěl jsem hlavou a sáhl po své pláštěnce, zmačkané v úzké kóji vedle schodů, oblékl jsem si ji a vyšel jsem ven z kajuty.
Už se začínalo stmívat. Město leželo nad přístavem jako mohutný černý půlkruh stínů a jen tu a tam se objevila první světla. Obloha byla zatažená, stejně jako už několik dní, ale aspoň nepršelo a vítr byl míň studený, než jsem se obával. Všude bylo ticho. Moře bylo už několik dní neklidné a těch pár rybářských člunů, které ráno vypluly i přes špatné počasí, bylo teď zase dávno zpátky a opuštěně kotvily u mola. Naše loď byla poslední v celé řadě různě velkých lodí a člunů, uvázaných k zídce mola, dosahující do výše kolen, a tak jsme byli stranou od veškerého běžného každodenního života. Přístav byl teď opuštěný a temný, až na slabé světlo, blikající za oknem prkenné boudy, ve které chrápal přístavní hlídač.
A přece mi právě tento zdánlivě tak poklidný pohled připomínal, v jak trapném postavem tu jsme. Lidé z Durnessu by už museli být víc než jen slepí, kdyby si nevšimli tří podivných cizinců, bydlících v pronajatém člunu na samém konci přístavu, kteří vystrčí nos nanejvýš až po setmění. Pravděpodobně se o nás vykládalo po všech hospodách a krčmách dost a dost.
Počkal jsem, až Howard s Rowlfem za mnou vyjdou po schůdcích nahoru, pak jsem si přitáhl plášť těsněji k ramenům a pružným skokem jsem vyskočil na břeh.
Skoro jsem upadl. Během dvou dnů na palubě malého člunu jsem skoro zapomněl na příboj; tak jsem si zvykl na ustavičné zvedání a klesání desek pod svýma nohama, že jsem ho už skoro vůbec nevnímal. Proto se mi teď zdálo, jako by mi pevná země ujížděla pod nohama.
Rowlf se ušklíbl, když si všiml mé nejistoty, ale zdržel se všech poznámek a ukázal ledabylým gestem dopředu, k městu. "Raději dyž pudem někam, kde nás neznaj," zabručel. "Ty dobráci sou ňáký podrážděný."
Howard přikývl na souhlas, stáhl si klobouk hlouběji do čela a sklonil hlavu, když mu náhle foukla do obličeje od moře ledová bríza. Kdesi daleko zaduněl hrom. Bouřka začala už před třemi dny a ve více či méně pravidelných intervalech se znovu ohlašovala čas od času nějakým tím ojedinělým bleskem nebo vzdálenou ozvěnou hromu. Nedalo se už upřít, že se zima hlásí o vládu.
Mlčky jsme šli po úzké, kočičími hlavami dlážděné ulici nahoru do města. V hnědočerných stínech domů se rozsvěcelo stále víc a víc světel a rychle se stmívalo. Když jsem pohlédl nazpět, změnilo se moře v jedinou černou propast, ztrácející se kdesi daleko na severu.
Když se před námi vynořily první domy, Howard se zastavil. Podíval jsem se na něho a chystal se k otázce, ale hned jsem zase zmlkl, když zvedl varovně ruku.
Nebyli jsme tu sami. Aniž bych si pořádně všiml, najednou padla mlha, světle šedá mlha, visící nad ulicí v těžkých

mračnech a jakoby lehce pulzující ve slábnoucím světle večera.
Za mlhou se rýsovaly obrysy čtyř nebo pěti lidí.
Lidí...?
Nebyl jsem si jistý. Bylo na nich něco zvláštního, divného, aniž bych dokázal říci, co. Stáli bez hnutí a jako by na nás zírali, ale současně se jakýmsi bizarním, přeludným způsobem pohybovali jako stíny nebo zrcadlové odrazy sem a tam... Přejel jsem si hřbetem ruky přes oči, pokoušel jsem se mrkáním zbavit toho pohledu a současně si namluvit, že si se mnou pohrávají mé nervy, během posledních dní silně přetažené, ale rychlý pohled do Howardovy tváře mi pověděl, že nemám mámení, že on to vidí také.
Vzápětí další poryv větru rozerval mlhu a s ní zmizely i černé stínové postavy. Ulice byla zase prázdná.
"Co... co to bylo?" zamumlal jsem. Aniž bych dokázal říci přesně proč, cítil jsem strach.
"Já nevím," řekl Howard. "Já... nemám tušení."
Lhal, ale cosi mě odrazovalo, abych na něho dále naléhal. Náhle jsem raději ani nechtěl přesně vědět, co jsem to v mlze viděl.
"Pojďme dál," řekl. "Je zima."

Slunce ještě nezašlo, ale od východu se po zemi plazily šedé výběžky soumraku a moře, bušící proti skále pod hranou pobřežního útesu, vypadalo jako šedá plocha z roztaveného olova. Pršelo a vítr s sebou přinášel zimní chlad, avšak muž, stojící bez pohnutí vzpřímeně na kraji propasti, jako by si nevšímal ani jednoho, ani druhého. Stál tu už dlouho - hodinu, snad i dvě. Nehnutě, strnule, aniž by se mu ve tváři hnul jediný sval, ba téměř bez dechu. Oči měl napolo zavřené, jeho obličej vypadal ochable, jako by všechny jeho svaly a šlachy ztratily sílu. Ruce měl lehce natažené před sebe a rozpažené nad propast a nad moře, jako by se natahoval po něčem neviditelném tam venku. Čas od času mu ze rtů unikaly podivně znějící, atonální zvuky, aniž by se rty jen pohnuly. Déšť mu promočil šaty a vlasy se mu slepily v těsně přiléhající černou kuklu, na které vypadal klikatý pramen bílých vlasů nad pravým obočím jako jizva. Nohama stál až po kotníky v bahně. Ale ničeho z toho si nevšímal. Jeho stav se podobal tranzu, avšak ve skutečnosti byl jeho duch při plném vědomí a rozum v jeho hlavě pracoval na plné obrátky. Jeho myšlenky sahaly vpřed, tápaly po cestách, normálnímu lidskému vnímání navždy uzavřených, vedoucích k oné gigantické bytosti, čekající pár mil severně od pobřeží na mořském dně. Rozhovor byl bezzvučný a přece to muži připadalo, jako by se jeho vlastní přirozenost svíjela pod údery neviditelných titánských pěstí pokaždé, když ten telepatický hlas zazněl v jeho hlavě.
Neslyšel slova, žádné pojmy lidské či jinak artikulované řeči. Dokonce zvuky, které čas od času ze sebe vyrážel, neměly nic společného se skutečnou řečí. To, co vnímal, byla směsice obrazů a vizí, pocitů, příkazů, vysílaných příšernou hypnotickou silou, a ještě jakéhosi jiného druhu komunikace, který byl právě tak cizí jako jeho uživatel, příslušník rasy zaniklé před dvěma miliardami let.
Mužovy představy, jeho vlastní lidská fantazie, mu pomáhaly toto bizarní cizí ‚cosi' převádět ve slova a pojmy, ale byly to jen úlomky skutečného poselství, mdlý stín skutečné mentální moci titána v hadí kůži. Kdyby byl jeho duch konfrontován skutečně s celou jeho silou, pak by se rozletěl jako tenké sklo pod úderem obří pěsti.
Muž se sice naučil mnohému o té bytosti v moři i o rodu, ze kterého pocházela, a mnohé z toho, co se dozvěděl, jej překvapilo. Její hlas (ne hlas, nýbrž to, co vnímal jeho duch z bizarního poselství) byl - jakkoli bezzvučný - naplněn bezpočtem navzájem se překřikujících emocí: nenávistí, hněvem, netrpělivostí, chtivostí, pohrdáním - ano, pohrdáním především.
Ano, naučil se o VELKÝCH STARCÍCH mnohému během tří dnů, kdy rozmlouval s Yog-Sothothem, jedním ze sedmi Mocných. Snad to bylo vůbec poprvé, co někdo z VELKÝCH STARCŮ hovořil s člověkem přímo; a bylo to bezpochyby poprvé, kdy některý z nich od člověka potřeboval pomoc.
Muže několikrát napadlo, jaké to asi musí být pro tuto bytost, být odkázaná na spolupráci s tvorem, který v ní dosud vzbuzoval jen pohrdání, jistý druh vědecké zvědavosti a především odpor. Nedospěl však k žádnému závěru. Věděl jen, že Yog-Sothoth už vře netrpělivostí. Po milionech a milionech let, co trpělivě čekal, se mu poslední dny musely zdát celou věčností.
A přece byly ty neslyšné příkazy, které mužův duch přijímal, naplněny příšerným klidem a vyrovnaností. Studené byly dokonce i ty telepatické kleště, svírající jeho myšlení a činící z něho pouhou loutku. Yog-Sothoth byl strašný, bůh zla a zkázy, ale jeho strašlivost byla spíš zrůdností vědce, který bez výčitek svědomí zabíjí a bolest působí, jen aby dosáhl cíle své práce.
Dlouho, velice dlouho stál ten muž bez pohnutí na vysokém břehu a naslouchal neslyšným příkazům svého pána. Když pak konečně procitl z onoho podivného tranzu, byl jiný, a nejen vnitřně. Muž, jenž sem před několika dny přišel, byl Floyd Mahoney, obyvatel Durnessu, platící za pohřešovaného.
Muž, který odměřeným krokem nyní odcházel od pobřeží a zamířil k východu, byl Roderick Andara.
Čaroděj se vrátil.

Hospoda byla malá a přeplněná, vzduch tu byl tak špatný, že se z toho musel Howard zaradovat; dokonce si samým nadšením zapomněl sám zapálit, zatímco nám Rowlf svými širokými rameny a několika nepříliš jemnými údery loktů razil uličku k barovému pultu.
Po mrazivém večerním chladu se nám zdálo, že je tu horko až k zadušení. Navíc sklenice, které před nás hostinský bez

vyzvání postavil na poškrabaný pult, byly naplněné jen z poloviny. Ale pivo bylo dobré, což mě poněkud usmířilo, a z kuchyně, jejíž dveře byly jen přivřené, vycházela kromě rachocení nádobí a změti hlasů také lákavá vůně, při které se mi sbíhaly sliny v ústech.
"Máš hlad?" zeptal se Howard, když si všiml mého toužebného pohledu. Přikývl jsem a Howard se okamžitě naklonil nad pult a zamával na hospodského. Muž si jeho gesta všiml okamžitě, to jsem viděl. A přece musel Howard gestikulovat a volat hodnou chvíli, než se konečně uráčil obrátit se a - velmi rozvážně - dojít k nám.
"Co je?"
Howard ukázal ke dveřím do kuchyně. "Máme hlad," řekl. "Bylo by možné, dobrý muži, dostat něco z toho, co tady tak báječně voní z kuchyně?"
"Jestli se tím blbým žvaněním ptáte na něco k snědku, tak jo," zavrčel hospodský.
Jeho prasečí očka pozorovala Howarda se směsicí odporu a chtivosti. Nebylo to poprvé, co jsem si všiml, jak jsou obyvatelé Durnessu k cizincům odmítaví; brali sice od nás peníze, ale nijak se netajili s tím, jak námi z hloubi duše pohrdají. A tento hostinský od Bílého draka nebyl zřejmě žádnou výjimkou, Proti své vůli jsem se skoro musel usmát, když jsem si znovu vzpomněl na jméno hospody a současně se podíval na jejího majitele. Název U Špinavého skřeta by jí slušel bezpochyby líp.
"Přesně to mám na mysli," řekl Howard, stále ještě stejným, přátelským tónem. "A co nabízí vaše kuchyně, dobrý muži?"
"Můžete si vybrat mezi rybou, rybou a rybou," zavrčel hostinský a potutelně se ušklíbl. "Ale jestli nemáte rádi ryby, tak můžete dostat rybu."
Howard chvíli přemýšlel. "Tak si dáme třeba rybu," řekl vážně. "Ještě...," zaváhal, vytáhl se na špičky, aby viděl přes hlavy pijáků, a ukázal k malému stolu v zadní části lokálu, kde byly ještě tři židle volné, "byl byste tak laskav a naservíroval nám to tam dozadu?"
Hospodský jen naprázdno polkl. "Rybu?" ujistil se.
"Richtik," odpověděl Rowlf namísto Howarda. "Štyry porce. A pohni kejtou, jasný?"
V poslední chvíli jsem potlačil škodolibý smích, rychle jsem dopil sklenici a ukázal hospodskému gestem, aby ji znovu naplnil. Pak jsem se obrátil a vydal se za Howardem a Rowlfem, kteří se už prodírali ke stolu.
Jedna ze čtyř židlí u stolu byla obsazená. Seděl na ní jakýsi velice ramenatý muž, přinejmenším stejně veliký jako Rowlf, pokud se dalo usuzovat vsedě, nakláněl se lehce nad stůl a oči měl napůl zavřené. Bradu si podpíral pravou pěstí, ale přesto mu hlava pořád padala stranou; zjevně se vší silou snažil, aby neusnul. Možná byl taky opilý.
"Můžeme přisednout, že ano?" zeptal se Howard a ukázal svojí špacírkou na tři volné židle. Muž vzhlédl, zamrkal a vyloudil chrochtavý zvuk, který si Howard zřejmě přeložil jako souhlas a posadil se. Také Rowlf se posadil a po krátkém zaváhání jsem se i já usadil na třetí nepohodlné židli. Howard se zhluboka nadechl, položil klobouk a hůl před sebe na stůl a lovil z náprsní tašky cigáro, zatímco Rowlf dopil pivo, které si přinesl od pultu, a s nadbytečnou hlučností uhodil sklenicí do stolu. Náš spolusedící sebou trhl, zamžoural a pak s novým zachrochtáním zase zavřel oči.
Všiml jsem si však, že jen dělá, že podřimuje. Víčka měl na nepatrnou škvírečku pootevřená a tmavé oči za nimi hleděly jasně a ostražitě. Nebyl ani opilý, ani unavený. Pokusil jsem se Howarda kopnout pod stolem, abych ho na to upozornil, ale trefil jsem omylem Rowlfa.
Howard se ušklíbl, potáhl z doutníku a schoval obličej za oblak pekelně páchnoucího dýmu.
Bavili jsme se o tom i o onom, dokud mi hospodský nepřinesl pivo, které jsem si objednal. Sklenice byla plná jen z poloviny.
"Báječné," řekl Howard. "Doneste mému příteli a mě ještě dvě sklenice. A tomuto pánovi taky." A ukázal na muže proti nám a usmál se. "Jako malou náplast za to, že ho obtěžujeme."
Muž líně pootevřel jedno oko, chvíli si Howarda zkoumavě prohlížel a pak znovu víčko spustil. Reakce, které chtěl Howard zřejmě dosáhnout, se nedostavila. Ale Howard se dál usmíval, pohodlně se opřel a dál se bavil s Rowlfem, jako by se nic nestalo. Obdivoval jsem bezstarostnost, jakou dával najevo.
Po chvíli se hostinský vrátil, donesl dvě poloviční a jedno celé pivo a složil svůj náklad na stůl tak prudce, až pár kapek tmavohnědé tekutiny vystříklo Howardovi na klobouk a zanechalo na něm ošklivé skvrny. Plnou sklenici poslal přes stůl k našemu hostu, zatímco zbývající dvě nechal stát.
Rowlf zavrčel, napůl se na židli obrátil a chytil hospodského za ruku. Ten sebou trhl. V koutku úst mu zacukalo bolestí a překvapením a na chvíli mi ho přišlo docela líto. Věděl jsem, jak pevně umí Rowlf zmáčknout.
"Nevíš, co je to plnej krigl?" zeptal se Rowlf rozmrzele. "Nebo máš málo piva?"
Hospodský vztekle vytrhl ruku z jeho sevření, či lépe řečeno, pokusil se. Ale Rowlfova obrovská tlapa držela jeho ruku pevně, jako by k ní přirostla.
"Poslyšte!" zasyčel hospodský, aniž by se mu podařilo docela potlačit vystrašené chvění v hlase. Přes jeho rameno jsem viděl, jak se naším směrem začíná otáčet spousta tváří. Tu a tam se někdo začínal zvedat. "Jestli jste sem přišli dělat problémy, tak..."
"Přestaň, Wille."
Překvapeně jsem vzhlédl a taky Howard otočil pohled a svraštil čelo. Muž, který dosud dělal, že spí, se narovnal, pohlédl na hospodského a zavrtěl hlavou.
"Seber se a dones těm pánům plné sklenice," řekl tiše. "Konečně, však si ho zaplatí, ne? A vy," obrátil se na Rowlfa, "mu pusťte tu ruku. Není třeba hned všechno řešit ručně."
Rowlf si ho krátce přeměřil zlým pohledem, pak však pustil - třebaže teprve pod tlakem naléhavého Howardova pohledu - hospodskému ruku a znovu se usadil. Jeho buldočí obličej byl stejně bezvýrazný jako vždy, ale poznal jsem ten třpyt v jeho očích. Rowlf rozhodně nebyl někdo, kdo by si nechal poroučet od cizího, co má nebo nemá dělat.

Ale k mé úlevě i Howard jeho pohled registroval a rychle se obrátil k neznámému dřív, než mohl Rowlf provést nějakou hloupost. "Mockrát děkujeme za pomoc," řekl s přehnanou uctivostí.
Ten druhý jen mávl rukou, sáhl po sklenici a mohutně upil. "To je dobrý," řekl, zatímco si rukávem kazajky utíral pěnu ze rtů. "Will je šizuňk, musí se mu pořád hledět na prsty. Kromě toho jsem vám to byl dlužný." ukázal kývnutím na své pivo, ušklíbl se a bez přechodu zase zvážněl. "Měl byste být trochu opatrnější," řekl, obrácen sice na Howarda, jednoznačně však měl na mysli Rowlfa. "Je tady pár mizernejch chlapů, kteří jenom čekají na příležitost, aby mohli někomu napráskat. Vy jste tady cizí, že?"
Howard přikývl. "Ano. Jmenuji se Phillips. Howard Phillips. A tohle jsou -" ukázal postupně na mě a na Rowlfa - "můj synovec Robert a Rowlf, můj majordomus."
"Já jsem Sean," řekl náš společník. "A vy byste měl tomu svému magorrozumusovi poradit, ať se drží zpátky. Teď zrovna tady není pro cizince doba moc příhodná."
Otevřenost jeho slov mě trochu překvapila, ale pro jistotu jsem se nepletl do hovoru, nýbrž jsem dál nechal na Howardovi, aby vedl rozhovor.
"Jsme v tom nevinně," řekl s úsměvem. "Vlastně! jsme sem přišli jen proto, abychom si v klidu vypili pivo a dali si dobrou večeři."
"Pak to udělejte a zmizte co možná nejrychleji," řekl Sean vážně.
Howard svraštil čelo. "Proč?"
"Jste přece ti tři, co bydlí v přístavu v tom člunu ne?" zeptal se Sean.
Howard přikývl, tentokrát opravdu překvapeně. "To... je pravda," řekl. "Jak to víte?"
"Nevím sice, odkud jste," odpověděl Sean, "ale Durness není Londýn nebo Birmingham. Tady se novinky rychle roznesou. A po tom všem, co se tady během posledních dní děje, začali lidi o spoustě věcí přemýšlet."
"Co se děje?" opakoval Howard. "Co tím myslíte?"
Sean si vzdychl, vyprázdnil sklenici a mávl na hospodského, ať mu přinese další. Teprve pak odpověděl: "Teď mě dobře poslouchejte, pane Phillipsi, nebo jak se to vlastně jmenujete. Možná tak vypadám, ale nejsem blbý. Ten váš minidomus se celý den plouží po městě, kde může, tam poslouchá lidi, ale dělá to tak průhledně, že by pravděpodobně už po prvních deseti minutách dostal přes držku, kdyby nebyl velký jak vůl. A pak se tady najednou objeví tři muži a tvrdí, že jsou v tom nevinně. Vy měšťáci nás všechny považujete za padlé na hlavu, že?"
Toto byl jeden z mála okamžiků, kdy jsem Howarda viděl opravdu v rozpacích. Chvíli snášel Seanův pohled, potom sklopil provinile pohled a chvíli se bezradně rozhlížel kolem.
Sean se ušklíbl. "No dobrá," řekl. "Chtěl jsem jenom, aby bylo jasno. A když už jsme u toho, tak vám ještě dám dobrou radu: Zmizte z města, co nejrychleji to půjde."
"A proč?" zeptal jsem se. Můj hlas zněl příkřeji, než jsem zamýšlel, ale Sean zůstal i nadále klidný a jen se usmíval.
"Od té doby, co jste se tu objevili, se tu děje spousta divných věcí, hoši," řekl. "A zdejší lidi si už začínají dělat starosti."
"Jaké divné věci?" zeptal jsem se.
Sean si vzdychl, zavrtěl hlavou a podíval se na mě, jako bych se ho ptal, proč ráno vychází slunce. "Tak začněme třeba u tebe," řekl.
Pomalu mi začínal způsob, jak se mnou mluvil, lézt na nervy. Byl starý nanejvýš tak jako já, ale choval se, jako kdyby mluvil se školákem v krátkých kalhotách. I když je skoro dvakrát tak velký než kdokoli ze zbytku lidstva, nemusí se snad...
"Napřed k tvé vizáži," řekl a zvedl prst. "Co to máš ve vlasech? To je poslední výkřik londýnské módy, nebo nějaké zranění? Nehoda?"
Instinktivně jsem zvedl ruku, abych si sáhl na pramen bílých vlasů nad mým pravým okem, ale pohyb jsem nedokončil. Pořád ještě tu byla spousta tváří, které hleděly naším směrem, a jistě ne náhodou. Najednou mi bylo nepříjemné vědět, že se tu v hospodě pravděpodobně o nás každý baví, nebo alespoň na nás myslí. A pokud jsem mohl věřit Seanovi, pak to nebyly myšlenky nijak přátelské.
"Něco... podobného," odpověděl jsem vyhýbavě. "Ano, zranění."
"Tak si ty vlasy nabarvi," odpověděl Sean hrubě "Možná, že ve velkém městě s tím nebudeš tak nápadný, ale tady jsi. A navíc ten tvůj výstup v hotelu. Myslíš, že něco takového se tu utají?" Zavrtěl hlavou, zvedl druhý prst, pak se obrátil k Howardovi a zvedli třetí prst. "A vy jste si taky nepočínal zrovna moc inteligentně."
"Jak to myslíte?" zeptal se Howard poněkud prkenně.
"Ach, to nebylo právě moc nenápadné vystěhovati se z hotelu a bydlet na člunu, víte? Zvláště pak při takovém počasí, kdy i my jsme rádi, že nemusíme na moře."
"Třeba nám došly peníze," řekl Howard.
Sean se tiše zasmál. "Jistě. Proto taky platí váš sluha za nákupy jenom stolibrovými bankovkami, že?" Opřel se, zkoumavě si postupně prohlédl Howarda, Rowlfa a mě a ještě jednou zavrtěl hlavou. "Nevykládejte si to špatně," řekl. "Mně osobně je jedno, kdo jste a co tu chcete. Jenže od doby, co jste se tu vy tři objevili, se tady stalo pár záhadných věcí."
Howard přikývl a chystal se odpovědět, ale zmlkl, protože se přiblížil hospodský se čtyřmi čerstvými - a tentokrát až po okraj plnými - sklenicemi piva. Teprve když byl zase mimo doslech, obrátil se Howard k Seanovi.
"Co je to za záhadné věci, Seane?" zeptal se. "Předpokládejte, že skutečně nic nevíme."
Sean chvíli mlčel. Pak pokrčil rameny. "Pro mě, za mě," řekl. "Je to váš čas, který marníte, ne můj. Kromě toho, tak jako tak to všecko neberu příliš vážně."
"Přesto povídejte," řekl Howard. "Prosím."

Sean usrkl piva, položil obě ruce napravo i nalevo od sklenice a sevřel je do pěstí. "Nic určitého," začal. "Člověk holt slyší jednou to, pak zas tohle, víte?" Usmál se a náhle se mi zdálo, že znervózněl. Cítil jsem, že už lituje, že si s námi vůbec začínal. Zjevně mu bylo nepříjemné hovořit o tomto tématu. "Staly se nějaké dost divné věci." Nervózně se zasmál. "Včera například jeden rybář naprosto vážně tvrdil, že zahlédl svoji ženu."
"A co je na tom divného?" zeptal jsem se.
Sean se na mě zašklebil. "Nic," řekl. "Jen to, že ona zemřela už před třemi léty."
Howardovi se nepodařilo docela skrýt svůj úlek a také já jsem pocítil okamžité zamrazení v zádech. Ale vynasnažil jsem se, abych na sobě nedal nic znát a dokonce jsem se přinutil k čemusi, co mělo vypadat jako nedůvěřivý úsměv. "A to je všechno?"
Sean zavrtěl hlavou. "Mnozí tvrdí, že viděli v noci nějaké postavy plížit se po ulicích," řekl.
Tentokrát jsem se ale doopravdy polekal. Vzpomněl jsem si na tu mlhu a vlnící se stíny, skrývající se za ní a také se s ní rozplývající.
"Občas," pokračoval Sean, "je od moře slyšet nějaké zvuky, a pár chlapců, kteří byli kousek dál, tvrdilo, že viděli jakousi obrovskou rybu. A včera ráno tu zvonily kostelní zvony."
"No a?" zeptal se Rowlf.
"Žádné no a," odpověděl Sean suše. "Ve zdejším kostele žádné zvony nejsou, to je vše. A. ještě pár lidí je nemocných."
"Nemocných?" Howard se narovnal jako svíce a skoro přitom převrátil pivo.
Sean přikývl. Pokud si všiml Howardova leknutí, pak hrál mistrovsky pravý opak. "Z ničeho nic," řekl. "Ne moc - tři nebo čtyři, pokud vím. Ale doktor je naprosto bezradný. A ještě pár dalších divných věcí." Náhle se znovu usmál. "Ale pravděpodobně polovina z toho není vůbec pravda a zbytek je nadmíru přehnaný."
"I tak je toho dost," zamumlal Howard. Jeho slova nebyla určena Seanovi, avšak řekl je příliš nahlas, aby mu vesničan nerozuměl a pohlédl na něho s nově probuzenou nedůvěrou.
"Jak to myslíte?" zeptal se.
Howard rychle mávl rukou. "Ach, to nic," řekl. "Jenom jsem... nahlas přemýšlel, to je všechno. Každopádně jste nám svými informacemi velice pomohl."
"A navíc ještě pár lidí zmizelo," dodal Sean. Na způsobu, jakým to řekl, mi něco vadilo. Ale nevěděl jsem, co.
"Ano?" zeptal se Howard. "A kdo?"
"Ach, nikdo zvláštní. Pár městských pobudů, kteří už předtím bývali často pár dní pryč, na dlouhém flámu, nebo tak nějak. Jenomže mezi lidmi se vykládá, že vy jste byl poslední, se kterým Bensena viděli."
"Bensen? To je ten muž, který zmizel?"
Sean přikývl. "On a ještě jeho dva kumpáni. Jak jsem říkal, už předtím několikrát byli nějaký čas pryč, ale při tak napjaté atmosféře, jako je tady v Durnessu, bych se vůbec nedivil, kdyby vás s jejich zmizením někdo spojoval. Pokud vím, už se o vás zajímá i policie."
"O nás?" Nemohl jsem si pomoci, ale tu nestydatost, s jakou Howard předstíral úžas, jsem prostě musel obdivovat. Skoro by se mu podařilo přesvědčit i mě.
"Co myslíte?" odpověděl Sean a přikývl. "Tři cizinci, kteří se chovají tak nápadně jako vy... Durness je vesnice, na to nezapomínejte. Tohle hnízdo se jen tak tváří, že je městem."
Howard chvíli mlčel. "Možná máte pravdu," zamumlal nakonec. "Nechovali jsme se zrovna moc nenápadně. Ale máme své důvody, abychom tak jednali."
"To je možné," odpověděl Sean. "Ale přesto byste měli být opatrnější."
Howard si ho zkoumavě změřil. "Proč to děláte, Seane?" zeptal se náhle.
Sean zamrkal. "Co?"
"Že nám pomáháte," řekl Howard. "Máte pravdu, musel bych být slepý, kdybych sám nevycítil, že nás tu nemají právě v lásce. Ale vy nám pomáháte."
"To vám jenom tak připadá," usmál se Sean. "Jenom jsem vám odpověděl na pár otázek, to je všechno. Kromě toho, já nejsem z Durnessu, pokud je vám toto vysvětlení milejší. Jsem tady teprve pár týdnů, a jak jsem dosud tuhle díru poznal, asi tady nebudu chtít zestárnout. Stačí vám taková odpověď?"
Jistě nestačila ani Howardovi, ani mně, přesto však Howard přikývl. "Víte... měl jsem k té otázce jistý důvod, pane..."
"Moore," doplnil Sean.
"Pane Moore," pokračoval Howard. "Já... tedy my," dodal s rychlým, téměř spikleneckým pohledem směrem ke mně, "bychom vás rádi požádali o laskavost."
"A jakou?"
Howard znovu neodpověděl hned, nýbrž chvíli zíral mimo Seana do prázdna a přitom si nervózně pohrával se stříbrnou hlavicí své hůlky. "Předtím jste se zmínil, že několik lidí ve městě onemocnělo."
Sean přikývl. "Jistě. Dceru mé bytné to taky postihlo." Jeho tvář se zachmuřila. "Ubožačka. Není jí ještě ani šestnáct."
"A nikdo neví, co jí je?"
"Zdejší doktor je starý tatrman, který nerozezná hemeroidy od neštovic," odpověděl Sean neuctivě. "Ta dívka má horečky a blouzní, to je všechno, co vím."
"Mohl byste... nás k ní dovést, pane Moore?" zeptal se Howard náhle. Překvapeně jsem zvedl hlavu, ale ignoroval můj tázavý pohled a hleděl dál na Seana.
Sean chvíli přemýšlel, potom přikývl. "Proč ne? Slečna Windenová je už úplně zoufalá. Dokonce by zavolala i šamana, kdyby věřila, že to pomůže."
"Pak pojďme," řekl Howard.

"Teď? A vaše jídlo?"
"Ryba nám neuteče," řekl Howard a vstal. "Pojďte, Seane."

"Nech toho," řekl Gordon. "Prosím tě."
Tremayn krátce zvedl hlavu a svraštil čelo, aby dal najevo, jak je mu obtížné vyrušení, pak ale zase pohled sklonil zpět k zažloutlým stránkám obrovské knihy, která před ním ležela rozevřená na stole. "Proč?" zeptal se.
"To... není dobré," odpověděl Gordon. "Ta věc mi nahání hrůzu." Hlavou kývl směrem ke knize a neklidně přešlápl z nohy na nohu. V této malé podkrovní světnici bylo chladno; třebaže venku - alespoň po západu slunce - panovaly už zimní teploty, vyhasl oheň v malých bubínkových kamínkách v rohu už před dvěma dny, což bylo od doby, co se oba muži vrátili ze svého nočního výletu. Gordon sám odešel hned druhého dne do malé kovárny dole v přístavu, v níž oba pracovali, ale Tremayn celou tu dobu téměř bez přestávky strávil tady nahoře. Nejedl a spal jenom tehdy, když už únavou prostě odpadl. Tvář měl bílou jako vápno, oči zarudlé a zanícené. Měl v nich jakýsi horečný lesk.
"Není dobré?" napodobil teď způsob Gordonovy mluvy způsobem, který jasně prozrazoval, co si o tom myslí. Otočil stránku a hřbetem ruky si přejel přes oči. "A co by na tom, prosím tě, nemělo být dobré?" otázal se. "Není to nic víc než stará kniha, ne?"
Gordon nervózně polkl. Dávno vycítil, že ten foliant, který s sebou donesli domů, je vším možným, jenom ne obyčejnou starou knihou. Ne, nedokázal ten pocit nijak podložit. Ta věc mu prostě naháněla strach. Nervózně postoupil o krok blíž ke stolu, u kterého Tremayn seděl, prudce se zastavil a nejistě hleděl střídavě na rozevřené stránky a Tremaynův nemocně vyhlížející obličej. To, čím Tremayna zjevně kniha magicky přitahovala, jeho naopak odpuzovalo. Byla to od něho chyba, že tu knihu chtěl vzít s sebou, ten podivný pocit v něm neustále sílil. Nyní, po dvou dnech, se ke knize nemohl ani přiblížit.
"Musíš pryč odtud," řekl nejistě. "Brincs se po tobě pořád ptá. Sotva jsem ho dnes odradil od toho, aby nepřišel sem."
Tremaynovy oči se zúžily v tenké štěrbiny. "Copak jsi mu neřekl, že jsem nemocný?"
"Ale ano," přikývl rychle Gordon. "Samozřejmě. Ale znáš starýho. Prý prostě přijme někoho nového, jestli se už brzy neobjevíš v práci. Však víš, jaký je."
Tremayn ze sebe vyloudil pohrdavý zvuk. "Tak ať," řekl. "Stejně mně ta práce už lezla krkem. Vyřiď mu, že ještě potřebuji být dva dny v posteli. Něco si vymysli."
"Dva dny?"
"Tak nějak," odpověděl Tremayn lhostejně. "S trochou štěstí dokonce i míň. Myslím, že víc nebudu k rozluštění potřebovat." Triumfálně se usmál, ale jeho vpadlý, bledý obličej a rudě podlité oči z toho udělaly spíš grimasu. Gordona zamrazilo.
"Rozluštění?" opakoval nevěřícně. "Ty myslíš, že dokážeš ty čmáranice přečíst?"
Na chvíli se Tremaynovi hněvivě zablesklo v očích, potom se zase usmál, takovým podivně povýšeným, skoro zlým způsobem, který u něho Gordon nikdy předtím nezaznamenal. Ano, pomyslel si s mrazením v zádech, to až od doby, co se Tremayn dotkl té knihy.
Tremayn se posadil, třesoucími se prsty sáhl po sklenici s vodou, která stála před ním na stole a navlhčil si napuchlé rty.
"Přečíst ne," řekl. "Ale porozumět."
"V čem je rozdíl?"
"Ó, ten je obrovský," vysvětloval Tremayn. "Nedokážu ti to vysvětlit, Gordone, ale jestli se mi podaří vyluštit tu knihu, pak máme vystaráno. Už jsem tomu začal rozumět, ale není to žádné čtení, rozumíš? Je to... je to, jako by ty stránky ke mně mluvily."
Gordon se naklonil trochu dopředu a pokusil se pohledem zachytit na zažloutlém pergamenovém papíru aspoň něco ze zdánlivě nesmyslně uspořádaných znaků. Pro něho to však nebylo nic víc než naprosto nesmyslné čmáranice. A v podstatě vlastně ani nechtěl vědět, co znamenají. Ani nechtěl vědět, co měl Tremayn na mysli, když říkal, že pokud knize porozumí, mají vystaráno.
"Ale ty musíš odtud," řekl v posledním pokusu Tremayna přesvědčit. "Vždyť se zabíjíš. Podíval ses za poslední dva dny aspoň jednou na sebe do zrcadla?"
Tremayn se pohrdavě usmál. "Jsou důležitější věci než tělesné zdraví, Gordone," řekl. "Však ty to taky pochopíš."
Ušklíbl se, znovu se naklonil dopředu a znovu klouzal ukazovákem po řádcích. "Máš ještě něco?" zeptal se, když se Gordon nikterak nechystal k odchodu.
Gordon zaváhal. "Já... já nevím," zamumlal. "Mně se ta věc nelíbí, Tremayne. Tato kniha a ..."
Tremayn zvedl oči. "A co?"
"Nic," řekl Gordon vyhýbavě. "V posledních dnech se ve městě děje spousta divných věcí."
"A ty myslíš, že to má s tímto něco společného?" Tremayn udeřil dlaní do stránky a pisklavě se zasmál. Když otevřel ústa, uviděl Gordon, že má zuby černé a zkažené, jako letitý stařec. "Ty ses zbláznil, jestli tomu věříš."
"To... vůbec ne," namítl Gordon prudce. "To jenom..."
"Co?" Najednou bylo v Tremaynově hlase cosi číhavého.
Gordon sklopil oči. "Nic," řekl tiše. "To nic není. Zapomeň na to."
Tremayn ho ještě chvíli probodával pohledem, ale potom taky sklopil zrak, jako by se hodlal plně soustředit jen na knihu. "Tak to je v pořádku," řekl. "Nech mě o samotě. Mám práci."
Gordon se váhavě obrátil ke dveřím, ale pak se zastavil, když ho Tremayn zavolal zpět.

"Nepovíš o tom nikomu, že ne, Gordone?" zeptal se číhavě.
"O té knize?" Gordon prudce zavrtěl hlavou. "Jistěže ne. Jak jsme se domluvili: Jsi nemocný a musíš ležet v posteli. Neměj strach, neprozradím tě."
Tremayn neodpověděl a Gordon rychle vyběhl z místnosti a zavřel za sebou dveře. Teprve když byl zase sám, porušil Tremayn znovu mlčení.
"To bych ti, příteli, ani neradil," řekl tiše.

Dům se nacházel v nejsešlejší části Durnessu, v jednom z oněch "špinavých koutů", které má každé město, ale normálně se je pokouší před každým cizincem schovat. Nebyly tu na ulicích plynové lampy a ve většině oken už ani nesvítilo světlo, třebaže nebylo ještě ani devět. Byly to ulice plné zchátralých nájemních baráků a malých, jakoby ustrašeně se k sobě krčících domečků, jejichž okna byla zčásti zatlučená prkny. Špína a odpadky se válely na chodnících i děravé kamenné dlažbě silnic a jediný život, na který jsme tu narazili, zatímco jsme následovali svého průvodce, představovaly jedna kočka a pár krys, které nás pozorovaly maličkýma zákeřnýma očima a utekly, když Rowlf zvedl kámen a hodil ho po nich; samozřejmě netrefil.
Zima zde byla ještě intenzivnější a jaksi kousavější než dole v přístavu a tma, která nás obklopovala, byla docela jiná, než ta ve městě; nebyl to prostě jen nedostatek světla, nýbrž neproniknutelná černá opona, za kterou se skrývaly jakési neurčité pohyby a zlověstný život stínů. Nemohl jsem se zbavit tísnivého pocitu úzkosti, třebaže jsme šli těsně za Seanem. Rychlý pohled do tváří Rowlfa a Howarda mi prozradil, že cítí to samé. Přitom to bylo takřka absurdní - tohle byl přesně ten typ prostředí, ve kterém jsem vyrůstal a strávil největší část svého dosavadního života, než se objevil Roderick Andara a nevytáhl mě z newyorských slumů. Vlastně mi to mělo být povědomé.
Ale tohle bylo něco jiného. Dokonce i v těch nejhorších částech Bronxu jsem znal nebezpečí, které mi hrozilo. Tady jsem ho ale neznal. Zato však cítil. Naprosto jasně.
Po nějakém čase, který mi připadal jako celá věčnost, se Sean konečně zastavil před úzkým dvoupatrovým domem a gesty nám naznačil, abychom trochu ustoupili. "Počkejte zde," řekl šeptem. "Bude lepší, když půjdu napřed sám. Promluvím se slečnou Windenovou."
Howard se demonstrativně rozhlédl na obě strany a teprve potom přikývl. "Dobrá," řekl. "Ale pospěšte si, prosím."
Sean se ušklíbl, bez jakéhokoli dalšího slova otevřel dveře a zmizel v domě. Jeho kroky uvnitř zaduněly na dřevěné podlaze a pak se ztratily. Cítil jsem, jak mi běhá mráz po zádech. Náhle jsem se cítil opuštěně, třebaže tu stále ještě se mnou byli Howard s Rowlfem. Štípání chladu bylo stále bolestivější a tma jako by potichoučku kolem nás zatahovala smyčku.
"Doufejme, že si pospíší," zavrčel Rowlf a zimomřivě si přitáhl kazajku pevněji k ramenům. "Je tady zima. A že by se mi tady zrovna ňák moc líbilo..."
Howard přikývl, vytáhl z náprsní kapsy cigáro a po krátkém zaváhání ho zase schoval zpátky. "Co si o něm myslíš?" zeptal se.
Chvíli trvalo, než mi došlo, že otázka je určena mně. Byl jsem docela zaujat zíráním do husté, neproniknutelné tmy kolem nás a vymýšlením všech možných (a taky několika nemožných) příšer, které v ní mohly na mě a mé přátele číhat. S téměř rozpačitým úsměvem jsem se otočil k Howardovi a pokrčil rameny. "O Seanovi? Nevím. Asi není..."
"Rozhodně žádný normální rybář nebo rolník, co?" Howard se usmál. "Ale konečně, vůbec nám přece netvrdil, že něčím z toho je."
Zmateně jsem se na něho podíval a potom jsem přikývl. Howard měl naprostou pravdu. Jaksi automaticky jsme všichni z prostředí a okolností, za kterých jsme Seana poznali, usoudili, že to musí být nějaký námořník nebo dělník z Durnessu. Ale on přece vůbec netvrdil, že je něčím takovým. Vlastně jsme toho o něm věděli málo, pomyslel jsem si. Dokonce zatraceně málo na to, abychom se pod jeho vedením vydali do takovéhoto prostředí.
"Nemluví jako místní," řekl jsem váhavě. "Ale to nic nedokazuje. Koneckonců, není povinen se nám zpovídat."
"To ne." Howard se obrátil a zahleděl se na dům, ve kterém Sean zmizel, dlouhým, zamyšleným pohledem. "Jenom se ptám, proč nám pomáhá. Jestli je nálada tady v Durnessu opravdu tak napjatá, jak tvrdí, pak si tím může způsobit spoustu starostí."
"Když někdo vypadá jako on, tak si to zřejmě může dovolit," řekl jsem.
"Blbost," zavrčel Rowlf. "H. P. má recht. S tím chlapem je to ňák na levačku. Ale já přijdu na to, jak."
"Hlavně žádné hlouposti, Rowlfe," řekl Howard varovně. "Sean není náš nepřítel."
Rowlf zachrochtal a ukázal zaťatou pěstí směrem k domu. "A co dyž to je ňáká past?" zeptal se.
"Před tím by nás Robert varoval," pravil Howard. "Nebo ne?"
Rychle jsem přikývl, třebaže jsem si najednou sám sebou nebyl tak jistý. Samozřejmě, že bych poznal, kdyby nás Sean obelhal - ale to, že není naším nepřítelem, z něho ještě nedělalo automaticky našeho přítele.
Diskusi ukončil Seanův návrat. Za úzkým prasklým okýnkem ve dveřích se objevilo blikavé světlo. Potom se dveře otevřely a objevila se v nich Seanova ramenatá postava. V ruce držel svíčku a plamen chránil rukou před větrem. Červenožluté světlo mu zespodu osvěcovalo obličej, což mu dodávalo takřka přízračné podoby.
"Všechno v pořádku?" zeptal se Howard.
Sean přikývl. "Mluvil jsem se slečnou Windenovou," řekl, ale tak tiše, jako by se obával, aby někdo v domě jeho slova nezaslechl. "Můžete se podívat na její dceru. Vyprávěl jsem jí, že jste vědec z Londýna, který náhodou projíždí městem, takže zůstaňte při tom."
Howard přikývl a chtěl rychle kolem něho vejít do domu, ale Sean ho chytil za paži a zastavil. "Ještě něco, Phillipsi,"

řekl. "Nevzbuzujte v ní žádné falešné naděje, jen abyste ji utěšil."
Howard setřásl jeho ruku a chtěl odpovědět, ale Sean se už zase otočil a bez dalšího slova zmizel v domě. Řekl, co říci chtěl, a zřejmě se stoprocentně spoléhal, že Howard pochopil varování, jež bylo v jeho slovech přítomno, ač nevysloveno. Můj respekt před tím tmavovlasým obrem ještě narostl. I má nedůvěra. Tento muž byl všechno možné, ale určitě ne přístavní dělník.
Jeden za druhým jsme Seana následovali do domu. Chodba byla temná a vlhká a ve vzduchu visel pach zatuchliny, smíšený s chladem, který pronikl tenkými stěnami a pevně se ve zdivu usadil. Schody do prvního patra byly tak úzké, že jsme museli jít jeden za druhým, a tak shnilé, že jsem se zábradlí, držícího snad jen dlouholetou špínou, raději ani nedotýkal. Světlo svíčky v Beanových rukou vrhalo na stěny a na strop míhavé stíny a podivně dutá akustika schodiště proměňovala zvuk našich kroků i skřípání ošlapaných schodů v šelesty a šepoty, které mi naháněly husí kůži.
A ještě něco bylo zvláštní: S každým krokem, který jsem udělal, se mi šlo o něco tíž. Nebyl to žádný opravdový odpor, žádná neviditelná síla, která by mi bránila, nýbrž pocit, jako by se cosi v mém nitru vzpíralo jít dál. Ten dům byl zlověstný. On - anebo něco v něm. Nebyl prázdný. A nebyla to ani stavba obývaná jen lidmi. Měl jsem pocit, jaký jsem už jednou zažil, ale nevěděl jsem kde a kdy...
Sean otevřel úzké dveře na horním konci schodiště a mlčky nám pokynul, abychom ho následovali. Stálo mě to nekonečné přemáhání, abych vstoupil za ním a za Howardem do místnosti za dveřmi.

SHOGGOTE, nižší bytost sloužící VELKÝM STARCŮM, stvořená z protoplazmy zla

Petrolejová lampa po pokoji šířila kalné žluté světlo a naše postavy vrhaly na stěny bizarní stíny. Pokoj byl malý a stejně sešlý jako celý dům. Na druhý pohled jsem pak zjistil, že to je nejen pokoj, nýbrž celý byt. Hned za dveřmi stál začouzený uhelný sporák, vedle otevřený regál, ve kterém se kupila hromádka otlučených hrnců, pár šálků a talířů. Skříň, stůl se čtyřmi , rozviklanými nohami a dvě nízké postele - to bylo veškeré zařízení.
A přece jsem sotva dokázal vnímat tento výjev. Pocit odporu, který jsem cítil už na schodech, se vystupňoval téměř nesnesitelně. Dech jsem měl zrychlený a přerývaný, musel jsem ruce sevřít v pěsti, abych zakryl, jak se třesou. V tomto pokoji něco je. Něco cizího, zlého, číhajícího. To nebyla halucinace. Naprosto jasně jsem cítil, že kromě nás, slečny Windenové a její dcery je v pokoji ještě něco.
"Doktor Phillips." Sean vrhl směrem k Howardovi rychlý, téměř zapřísahající pohled, potom přemrštěně kývl hlavou a ukázal rukou na štíhlou ženu, asi čtyřicetiletou, která dosud seděla na kraji jedné z postelí a při našem příchodu vstala. "Slečna Windenová, moje bytná."
Obrátil se, a tu jsem si všiml, jak se vážný výraz jeho obličeje proměnil ve skutečně srdečný úsměv. Zřejmě měl tu ženu velice rád. "Slečno Windenová, to je doktor Phillips. Rád by se podíval na Sally."
"Doktor?" Slabý záblesk naděje se zatřpytil v ženiných tmavých očích. "Vy jste lékař?"
Howard rychle zavrtěl hlavou. "Ne," řekl. "Jsem vědec, slečno Windenová. Tito dva pánové jsou můj tělesný strážce a můj synovec." Ukázal na postel. "Vaše dcera, předpokládám."

Teprve teď jsem si všiml útlé postavy za slečnou Windenovou. I přes zchátralý stav bytu byla postel povlečená čistým, bílým prostěradlem, na kterém nebylo úzký dívčin obličej takřka ani vidět. Navzdory špatnému světlu jsem se zděsil, když jsem uviděl, jak je její pleť bledá.
Když slečna Windenová neodpovídala, obešel Howard bez dalšího slova postel, posadil se na její kraj a natáhl ruku k dívčině tváři. Oči měla otevřené, což dokazovalo, že nespí, ani není v bezvědomí, a přece nijak nereagovala na dotek Howardových prstů, když ji pohladil po tváři.
"Roberte." Howard zvedl oči a pokynul mi, abych přistoupil blíž. Přikývl jsem, udělal jeden krok a zastavil se. Howard na mě překvapeně hleděl, avšak díky-bohu si zachoval dost duchapřítomnosti, aby nic neřekl, nýbrž se rychle znovu naklonil nad děvče.
Roztřásla se mi kolena. Pocit ohrožení se ve mně vystupňoval až k nesnesitelnosti; musel jsem vynaložit veškerou sílu vůle, abych se na místě neobrátil a nevyřítil se z pokoje pryč, co nejrychleji by to jen šlo.
A náhle jsem už věděl, odkud ten pocit přichází, kde je pramen tohoto neznámého, nevýslovně zlého vyzařování. Bylo to to děvče.
Oči měla doširoka rozevřené a strnule zírala do mých. A četl jsem v jejím pohledu nenávist tak bezmeznou, až jsem v duchu zasténal, nepopsatelnou zuřivost vůči všemu živému a vnímavému. Nenávist, překračující veškeré hranice představivosti, takřka fyzicky hmatatelnou.
A byla to nenávist vůči mně.
Se vší silou, již jsem byl s to vynaložit, jsem udělal k posteli další krok. Dívčina tvář sebou trhla. Na rtech se objevila řídká pěna a z prsou se jí vydral hluboký, sténavý zvuk. Její ruce se na pokrývce zkřivily jako dravci spáry, nehty zaryla do tkaniny.
"Jdi," zasípala. "Jdi... ode mě... pryč."
Při zvuku jejího hlasu mě zamrazilo.
To nebyl hlas mladé dívky, ba ani ženy. To, co jsme slyšeli, bylo neladné, děsivé skřehotání, jehož jednotlivým slovům bylo sotva rozumět, znělo to, jako když se pokouší mluvit zvíře, jehož hlasové ústrojí k tomu není uzpůsobeno.
Udělal jsem další krok, pak ještě jeden a ještě, zastavil jsem se u postele a pomalu se spustil do dřepu. Sallyiny oči se rozšířily; ze rtů se jí vydral chrčivý, strašlivý zvuk a ruce se zaškubaly, jako by se po mně chtěly ohnat. Howard zmateně hleděl střídavě na mě a na dívku. Němý souboj mezi námi neunikl jeho pozornosti.
"Jdi... pryč," zachrčela Sally. "Jdi ode mě... pryč."
"Blouzní," řekl Howard rychle, když se Sallyina matka postavila vedle mě. Na chvíli jsem odtrhl pohled od dívčina a podíval jsem se na slečnu Windenovou. Tvář měla napjatou, rty sevřené v tenkou, bezkrevnou čárku. V jejích očích jsem viděl strach.
Howard vstal a rychlým, skrytým gestem mi naznačil, abych taky odstoupil od Sallyiny postele. Rychle jsem se narovnal, otočil se a stěží potlačil úlevný výdech. V mém nitru zuřila úplná bouře pocitů. A především hrůza. Tato dívka už v sobě neměla nic lidského. Ve své podstatě. Nebyla už nic než schránka, ve které se skrývalo něco neznámého a zlého.
Howard ustoupil několik kroků od postele, počkal, až k němu dojdu a pak se obrátil ke slečně Windenové. "Jak dlouho je už v tomto stavu?" zeptal se. "Má vysokou horečku, víte to?"
Žena přikývla. Její obličej byl pořád naprosto prázdný, ale viděl jsem, že ze všech sil bojuje o zachování sebevlády. Za maskou, ve kterou se změnila její tvář, to vřelo.
"Už dva dny," odpověděla. "Začalo to naprosto nečekaně. Dostala horečku, od té doby nic nesnědla a..."
Zarazila se a nemohla dál. Jediná, lesknoucí se slza jí vyklouzla z koutku oka a nakreslila mokrou stopu na tváři. Ucítil jsem v hrudi bolestivé píchnutí. Najednou jsem strašně nenáviděl tu věc, která se zmocnila tohoto nevinného dítěte.
"Zavolala jste lékaře?" zeptal se Howard.
"Ano. Byl tady, včera. Ale nemohl nic dělat."
Howard se na chvíli odmlčel. Tušil jsem, co se mu honí v hlavě. Slečna Windenová to nevyslovila, ale jak jemu, tak i mně bylo jasné, proč nemohl lékař nic pro to děvče udělat. Příčinou nebylo jen to, že matka neměla pravděpodobně vůbec peníze na léky a ošetření.
"Můžete... Sally pomoci?" zeptala se slečna Windenová. Hlas se jí třásl. Byla v něm úpěnlivá prosba, až mě z toho mrazilo.
Howard ještě chvíli mlčel, pokrčil rameny a pak přikývl, třebaže stále ještě dosti váhavě. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Sean napnul.
"Snad," odpověděl Howard konečně. "Nemohu vám to slíbit, slečno Windenová. Nechci, abyste si dělala předčasné naděje."
"Ale to ne," odpověděla rychle. Náhle se její sebeovládání zhroutilo, spadlo jako maska a v jejím obličeji bylo možno číst jen čiré zoufalství. "Pomozte jí," zavzlykala. "Na kolenou vás prosím, doktore Phillipsi. Já... já vám nemůžu zaplatit moc, ale dám vám všechno, co mám, a..."
"Nejde o peníze," přerušil ji Howard.
"Tak o co?"
Howard se hlasitě nadechl. Pohled mu znejistěl. Viděl jsem, jak stěží se mu odpovídá. "Vaše dcera není nemocná, slečno Windenová. Alespoň ne tělesně."
"Je tedy..."
"Jejímu tělu nic neschází," pokračoval Howard. Sean rychlým krokem došel až k němu a upřeně na něho zíral, avšak Howard si ho nevšímal. "Nevím, jestli jí dokážeme pomoci. Zkusíme to. Ale potřebuji k tomu vaši pomoc."
"K čemu, Phillipsi?" zeptal se Sean nedůvěřivě. Viděl jsem, jak se jeho veliká ramena napnula. Howard na něho zběžně

pohlédl, zavrtěl hlavou a ukázal na postel za sebou.
"Mohu tomu dítěti pomoci, Moore," začal, ale Sean ho hned zase přerušil a výhružně zaťal pěsti.
"Já jsem vás varoval, Phillipsi," řekl vzrušeně. Vv "
"Seane, prosím!" přerušila ho slečna Windenová. "Nechte ho. Je mi jedno, co udělá, jen když to pomůže Sally. Vy... vy jí pomůžete, že, doktore?"
Howard se na ni na okamžik vážně zadíval. "Pokusíme se," řekl. "Ale nemohu nic slíbit."
"O co se pokusíte?" zeptal se Sean. "Co je tomu dítěti, Phillipsi?"
"Je posedlá," odpověděl Howard.
Z postele se ozval chrčivý řev. Howard, Sean, Rowlf i já jsme se otočili skoro současně. Slečna Windenová ze sebe vydala zděšený výkřik, udělala krok k posteli, náhle si však přitiskla ruku k ústům a odskočila zpět, jako by dostala ránu.
Její dcera se vztyčila v posteli jako svíce. Nevstala, nýbrž tak, jak ležela, natažená, jako by její tělo ztuhlo v sochu, se najednou celá zvedla, natáhla paže a prsty zkřivila jak drápy, to vše v jediném, děsivém, naprosto nemožném pohybu. Ze rtů se jí dral chraplavý zvuk. Sliny jí stékaly po bradě a oči planuly vražedným ohněm.
"Rowlfe!" zařval Howard.
Rowlf se pohnul rychlostí, která mě samotného překvapila. Bleskurychle přiskočil k dívce, srazil jí ruce, kterými se pokoušela jej udeřit do obličeje, a sevřel její tělo oběma pažemi.
Nebo se o to alespoň pokusil.
Sály jeho sevření rozrazila jediným zuřivým pohybem. Rowlf vykřikl, když ho hřbetem ruky strašlivou silou udeřila do obličeje, zapotácel se a ztratil rovnováhu. Upadl, převalil se na břicho a pokusil se vstát, ale Sally se vrhla za ním s široce rozpaženými pažemi a začala do něho bušit pěstmi. Viděl jsem, jak se Rowlfovo tělo otřásá pod strašlivou silou úderů.
"Seane! Držte ji pevně!" zařval Howard. "Rychle!"
Uplynulo několik nekonečných, trýznivých vteřin, než se Sean, jenž dosud sledoval celé dění s nevěřícně rozšířenýma očima, konečně vzpamatoval ze své strnulosti a jedním skokem se ocitl u Sally a Rowlfa. Chytil dívku za ramena, strhl ji z Rowlfa a pokusil se jí přidržet paže u těla, ale stejně jako předtím Rowlfovi i nyní Seanovi jeho sevření rozrazila a nehty se mu sápala po očích.
Sean se před jejím dotírajícím pařátem přikrčil a současně jí trhl druhou paží. Sally se zapotácela dopředu, prudkost vlastního výpadu ji vyvedla z rovnováhy, Sean bleskurychle uhnul stranou, dalším úderem jejímu pohybu ještě napomohl a nastavil jí nohu. Sally zaskřehotala vztekem i překvapením, padla břichem na postel a zuřivě kopala nohama, zatímco se Sean na ni vrhl a přimáčkl ji k posteli celou vahou svého těla. Ale zdálo se, že dokonce ani jeho obrovská síla nedokáže dívku zastavit.
"Rowlfe, pomoz mu!" zavelel Howard.
Rowlf se namáhavě postavil, konečky prstů si přejel po napuchlém obličeji a tiše zasténal. Krev mu stékala z rozraženého rtu.
"Rychle," řekl Howard. "Dlouho ji neudrží."
Rowlf znovu zasténal, nejistě se dopotácel k posteli a pokusil se chytit Sallyiny kopající nohy. Sally zaječela, prudkým pohybem se obrátila a kopla ho do břicha. Rowlf se s heknutím podlomil v kolenou, zkřivil obličej a bleskurychle uchopil dívku oběma rukama za kotníky, zatímco se Sean současně snažil, udržet dole Sallyiny paže.
Chtěl jsem jim pomoci, ale Howard mě zadržel. "Ne," řekl. "Musíme být opatrní."
"Co... Bože můj, co... co...," kvílela slečna Windenová.
Howard se po ní ohlédl takřka zapřísahájícím pohledem. "Prosím vás, slečno Windenová, věřte nám," řekl rychle. "Tohle stvoření už není vaše dcera. Ale můžeme jí pomoci. Seane, Rowlfe - držte ji pevně!"
Sean v odpověď zafuněl, tiskl Sallyina zápěstí ještě pevněji k posteli a současně se snažil zaklonit hlavu co možná nejdál, když se ho dívka snažila kousnout. Čelo se mu lesklo potem, viděl jsem, jak se mu svaly na krku napínají vynaloženým úsilím jako uzlovitá lana.
Také Rowlf funěl námahou. On a Sean byli zřejmě dva nejsilnější muži, jaké jsem kdy potkal. A přece se jim sotva dařilo posedlou udržet.
Howard mě chytil za paži, vážně se na mě zadíval a mlčky kývl hlavou. Nechápal jsem, co má v úmyslu. Snad jsem ani nechtěl.
"Jdi," řekl tiše.
Sally začala znovu běsnit. Její tělo se prohýbalo jako ocelová pružina, napjatá k prasknutí. Cítil jsem její nenávist jako rány palicí.
Pomalu jsem se přibližoval k posteli, a čím víc jsem se blížil, tím byl Sallyin řev pronikavější. Oči jí planuly.
A náhle se přestala bránit. V jediné vteřině její odpor ochabl a já cítil, jak i její nenávist, která až dosud do mě bušila jako neviditelná pěst, se v téže vteřině proměnila v nepopsatelný úděs.
"Mami!" zakvílela. "Pomoz mi. Pošli ho pryč! Pomoz mi. Chce mi ublížit!"
Za mými zády její matka ze sebe vyrazila naříkavý, napůl zdušený výkřik. Slyšel jsem kroky, pak zvuky, jakoby pocházející ze rvačky, vzápětí přervaný výkřik a Howardův uklidňující hlas, aniž bych rozuměl jedinému slovu. Udělal jsem poslední krok, zastavil se těsně před Sally a natáhl ruku. Jako by ten pohyb udělala ruka sama od sebe. Nevěděl jsem, proč jsem to udělal; skoro proti své vůli jsem se dotkl dívčina čela, na okamžik jsem zaváhal a potom jsem jí celou ruku přitiskl na obličej; dlaň na ústa, ukazovák a prsteníček na víčka.
Bylo to, jako bych se dotýkal rozžhavené plotny. Vražedná bolest se mi zahryzla do celé paže a rozpálila mi každý jednotlivý nerv, ale pak ustala dřív, než jsem si ji dokázal skutečně uvědomit.

A pak...
Švihající chapadla
Nenávist
Černá temnota, rovina, táhnoucí se až na konec světa a ještě dál
Neforemné ohavy, převalující se v černém moři vařícího se asfaltu
Temné šachty bez nejmenšího světýlka, vedoucí do samého srdce pekla a snad ještě hlouběji
Morové jámy plné nepředstavitelných hrůz, vydechující pekelný smrad
Ale taky:
Pocit ztráty, hlubší a bolestivější než vše, co jsem kdy předtím zažil
A bezedná, zničující nenávist ke všemu živému, vnímavému, myslícímu. Nenávist, která rostla po dva tisíce milionů let, která překonala i propasti času a hranice reality
Nebyly to obrazy, co jsem viděl. Ani myšlenky, které bych přijímal. Nebyla to žádná z forem komunikace, jaké jsem dosud poznal, nýbrž něco naprosto cizího, bizarního. Na chvíli, naprosto nepatrnou, mimočasovou a přece nekonečnou chvíli, jako by můj duch splynul s tou věcí v Sally, byli jsme jedna bytost, která jen čirou náhodou sídlí ještě ve dvou různých tělech. Cítil jsem boj, který se odehrával v hloubi mého nitra, nikoli zápas protikladných sil, nýbrž bleskovou, příšernou srážku dvou protilehlých pólů nestvůrné moci. Pocit, jako by hluboko v mém nitru explodovalo obrovské, planoucí slunce, v celé mé duši, normálně uzavřené mému vědomí, ale současně jsem nebyl ničím víc, než pasivním divákem, bezmocným a bezradným.
Pak bylo po všem. Boj skončil tak prudce, jako začal, a já cítil, jak ono neforemné černé cosi ustupuje s nehlasným smrtelným řevem. Zapotácel jsem se. Slabost a nevolnost mi zastřely pohled. Ruka mi sklouzla ze Sallyina obličeje. Zapotácel jsem se, bezvládně jsem padl na kolena a svalil se na zem. Pokoj se mi začal rozplývat před očima, ale ještě jsem viděl, jak se Sallyino tělo v Seanově a Rowlfově stisku uvolnilo.
A jak se od něho oddělilo cosi temného, beztvarého. Cosi jako vlna čisté tmy, černá, chobotnicovitá, roztékající se věc, jako by z těla prýštila mlha a vzápětí se rozplývala, jakmile se ocitla v dosahu světla petrolejky.
Pak jsem ztratil vědomí.

Tremayn sebou škubl, jako by dostal ránu. Ostrá, bodavá bolest mu projela hlavou, křeč mu otřásla tělem, před očima se mu roztančily plameny a vlnící se stíny, vidiny až nepředstavitelně cizí. Vykřikl, ztratil na úzké židli rovnováhu a spadl na podlahu. Pokoj se s ním začal točit, jako by se stěny, podlaha i strop pokoušely zbavit svého tvaru a nově se přeskupit. Jasné, nazelenalé světlo přesvítilo neklidný plamínek petrolejky a náhle se vzduch naplnil pronikavým, neznámým zápachem, který mu vyrážel dech.
Po chvíli bolesti i křeče ustaly a Tremaynův dech se zklidnil. Namáhavě se zvedl, na chvíli zůstal na rukou a na kolenou a s obavami se zaposlouchal sám do sebe. Srdce mu bušilo a navzdory chladu se mu propocené šaty lepily na tělo. Marně se pokoušel vyzkoumat, co to bylo, co právě cítil. Bylo to jako úder, bleskurychlá, zuřivá rána čehosi neviditelného, téže síly, jejíž přítomnost pociťoval už po celé dva dny jako jakýsi vnitřní šepot, který ho přivedl k jeho studiu a řídil ho. Bylo to stále silnější, tím víc to nad ním získávalo moc, čím hlouběji pronikal do tajemství oné knihy, čím víc rozuměl tomu tajuplnému písmu a symbolům. A teď poznal také druhou, temnou stránku, pěst, do které se dokázala neviditelná ruka jeho vůdce sevřít.
Zasténal. Stále ještě v jeho nitru hlodala vzpomínka, ale současně se cítil volný; poprvé od chvíle, kdy se začetl do té knihy, byl znovu pánem své vlastní vůle.
Náhle vnikl do Tremaynových myšlenek jasný, praskavý zvuk a přiměl ho vstát. Najednou si uvědomil, že to zelené, přízračné světlo, naplňující vzduch, nepochází z žádného určitého zdroje, nýbrž jen jemně pulzuje jako světélkující, průhledná mlha. Tremayn se těžkopádně postavil na nohy, udělal půl kroku ke stolu a prudce se zastavil.
Kniha se pohybovala...
Tenké, zažloutlé stránky se před jeho očima obracely, jakoby vedeny neviditelnou rukou a jasné šustění a praskání vyschlého pergamenu naplňovalo místnost tajuplným, hrozivě posměšným šepotem, při kterém Tremaynovi běhal hrůzou mráz po zádech.
A náhle, jako by se prudce probudil z hlubokého, bezesného spánku, uvědomil si Tremayn skutečné prostředí, ve kterém se nachází: Chlad, ze kterého drkotá zuby a ze kterého mu křehnou prsty, pocit mučivého hladu, který mu už po dva dny svírá vnitřnosti, aniž by si toho byl dosud sebemíň vědom, slabost, kterou tělo odpovídá na dva dny nevyspání. A náhle si plně uvědomil, že četl knihu, která je v jazyce, který neovládá, ba který dosud nikdy v životě ani neslyšel, že dělal věci, které nikdy dělat nechtěl, a že se stal pozvolným otrokem této knihy.
A pak náhle přišel strach.
Tenké pergamenové stránky se obracely se šustěním a praskáním dál a zelené světlo ve vzduchu pulzovalo rychleji. Tremayn se zapotácel nazpět, když ucítil, jak ty neviditelné síly opět sahají po jeho vůli. Chtěl křičet, ale hlasivky mu vypověděly službu. Potom projela jeho tělem neviditelná vlna a ochromila mu veškeré údy. Jeho vůle zmizela. Tremayn pomalu přistoupil znovu ke stolu, usedl na úzkou židli a natáhl ruku směrem ke knize. Stránky se dál obracely, jako by do nich vál nepostřehnutelný průvan, pak náhle vše ustalo, jen zelené pulzující světlo zazářilo silněji.
Tremaynův pohled se zastřel. Oči se mu zakalily jako mrtvému a ruka se pohybovala nad stolem jako malý, živý tvor, přejela po rozevřené stránce té pekelné knihy a utkvěla na jistém řádku. Jeho rty počaly utvářet slova, bez zvuku a v jazyce, který zanikl před dvěma tisíci miliony let společně s bytostmi, které jím mluvily.

Byl jsem v bezvědomí zřejmě jen chvíli, neboť když jsem otevřel oči, první, co jsem uviděl, byla slečna Windenová, která se nakláněla se vzlykáním nad svojí dcerou, zatímco Howard ležící Sally opatrně přikrýval. Hlava mě bolela, ale nebyl to už ten vražedný tlak, který předtím tíživě spočíval na mém vědomí, nýbrž docela normální, běžná bolest, pocházející od obrovské boule, kterou jsem si udělal při pádu.
Jakási obrovská tlapa mě chytila za rameno a postavila na nohy. Zvedl jsem oči a hleděl do Rowlfova obličeje. Šklebil se, ale byl to trochu bolestný smích, z rozraženého rtu mu pořád ještě tekla trochu krev.
"Šecko v pohodě?" zeptal se.
Instinktivně jsem přikývl, vyklouzl jsem zpod jeho tlapy a se zasténáním jsem se chytil za zátylek. Jako by mě bolel každý sval v těle. "A ty?"
Rowlf se zašklebil ještě zmučeněji. "Jo, dobrý," zamumlal. "Ale ta maličká měla slušný pecky. Ještě chvíli a..." Pokýval hlavou, hlasitě nasál vzduch skrz zuby a obrátil se k Seanovi. "Mockrát děkuju za pomoc."
Sean mávl rukou. "Nemluv o tom," řekl. "Sám jsem měl co dělat, abych ji udržel." Zavrtěl hlavou, vzdychl si, ustoupil o krok nazpět, když Howard odstoupil od postele a rychle si přitiskl prst varovně na rty. Potichu jsme se odtáhli, co nejdál to pokoj umožňoval.
Howard se znepokojeně a jaksi zkoumavě podíval na mě. "Jsi v pořádku?"
Přikývl jsem, třebaže jsem si nebyl právě jistý. Fyzicky jsem se cítil - téměř - bez problémů, ale uvnitř jsem měl pocit, jako bych byl docela vyprázdněný. "Co... co to bylo?" zamumlal jsem.
Howard mi prudce naznačil, abych se ztišil, a ukázal na slečnu Windenovou. Ale věděl jsem, že jeho gesto se současně týká i Seana; beztak viděl víc, než je dobré.
"Nevím," zalhal Howard. "Ale přinejmenším věřím, že je to pryč."
"Vy věříte?" zeptal se Sean důrazně.
"Jsem přesvědčen," opravil se Howard. "Co ještě zbývá udělat, je už věc lékaře. Trochu nervózně a téměř důvěrně se usmál a rychle se obrátil, než bude mít Sean příležitost k dalším otázkám.
"Slečno Windenová?" zeptal se tiše.
Tmavovlasá žena zvedla oči, ještě jednou se naklonila nad dcerou a potom pomalu a s jistou váhavostí, která mi byla naprosto pochopitelná, došla až k nám. Vypadalo to, že se už vzpamatovala, jen v očích měla ještě tu podivnou směsici zoufalství a strachu.
"Jak je vaší dceři?" zeptal se Howard.
"Ona... spí," odpověděla slečna Windenová. "Horečka je pryč. Myslíte... myslíte, že bude úplně zdravá?" Celou tu dobu těkala pohledem střídavě z Howarda na mě a naopak; viděl jsem, jak se přemáhá, aby jí oči neunikaly stále k mé tváři a bílému prameni vlasů nad pravým obočím.
"Ano," odpověděl Howard, nevšímaje si Seanova varovného pohledu. "Ale teď potřebuje dobrou lékařskou péči a nejlepší léky, které jsou k dostání." Usmál se, sáhl do vesty a vytáhl svazek svinutých bankovek. Pečlivě odpočítal čtyři dvacetilibrovky, položil je na stůl, a když chtěla slečna Windenová protestovat, rezolutním gestem ji odbyl.
"Vezměte si ty peníze," řekl rozhodně, "a zaplaťte s nimi lékaři. A za zbytek kupte pro Sally nějaké dobré jídlo a pár teplých šatů. To teď bude potřebovat."
Slečna Windenová na něho zírala nevěřícným, napolo rozpačitým pohledem, přesně jak se dalo očekávat; ale ustavičně taky hleděla na mě.
A já vycítil její strach. Bylo to absurdní: Howard a já jsme pravděpodobně její dceři zachránili život, ale vše, co jsem z jejích očí dokázal vyčíst, byl jen strach.
"Musíme jít," řekl náhle Howard. "Vezměte si ty peníze a zaplaťte z nich lékaři, slečno Windenová."
Tmavovlasá žena sáhla váhavě po bankovkách, ale nedotkla se jich, nýbrž v poslední chvíli rukou téměř bázlivě ucukla.
"Proč... proč to děláte?" zeptala se.
Howard se usmál. "Protože s vaší dcerou cítím, slečno Windenová," odpověděl. "A proto, že rád pomáhám, pokud mohu." Pak zvážněl. "A ještě něco. Měl bych prosbu."
"Žádejte, co chcete," řekla slečna Windenová. "Udělám všechno, co..."
Howard ji přerušil shovívavým vrtěním hlavou. "To není třeba. Chtěl bych jen, abyste mi slíbila, že nikomu nepovíte ani slovo o tom, co se tu dělo. Nikomu. Ani lékaři ne. Slibujete?"
Znovu chvíli její pohled těkal nejistě mezi mnou a Howardem, až konečně, po zjevném váhání a viditelném úsilí přikývla.
"Tak... já slibuji," vykoktala. "Hlavně že bude Sally zdravá. To bude, že?"
"Bude," přikývl Howard. "Ale potřebuje vaši pomoc. Chodíte do práce?"
Přikývla.
"Tak si vezměte na týden volno," řekl Howard pevně. "Zůstanu se Seanem v kontaktu. Jestli potřebujete víc peněz, dejte mi vědět. V žádném případě nesmíte nechat Sally o samotě, ani na okamžik."
Jeho slova zmátla Sallyinu matku docela, ale zřejmě jaksi vytušila, že to myslí smrtelně vážně, a tak neodporovala.
"Dobrá," řekl Howard nakonec. "Teď musíme zase pryč, ale postarám se, aby lékař přišel k vaší dceři ještě dnes večer. Víte, kde bydlí, Seane?"
Sean přikývl a Howard ukázal neurčitým gestem nejprve směrem k ležící dívce a pak na něho. "Pak tedy jděte a doveďte ho, Seane. Rowlf, Robert a já se vrátíme na člun."
"Doprovodím vás," řekl Sean. Howard chtěl odporovat, ale tentokrát ho Sean vůbec nepustil ke slovu. "Zdejší okolí není bezpečné," řekl. "Lepší bude, když budu s vámi, to mi věřte. A lékař tak jako tak bydlí poblíž přístavu. Není to velká zacházka."

Howard rezignoval. "Pro mě za mě," řekl. "Ale slibte nám, že se postaráte, aby sem ještě dnes lékař přišel."
"Dovleču ho sem za vlasy, když nebude chtít," slíbil Sean.
"Tak tedy pojďme," řekl Howard. "Beztak jsme už ztratili spoustu času."
Rozloučili jsme se se slečnou Windenovou a odešli jsme, a to tak rychle, až se to podobalo útěku.
Když jsme za Seanem vyšli z domu, zdálo se mi, jako by tma venku ještě zhoustla. Nikde ani světýlko, dokonce i měsíc a hvězdy se schovaly za hustou, nízko visící dekou z mračen, z nichž se k zemi snášelo drobné mrholení. Bylo chladno, skoro mrazivo a jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo skučení větru.
Howard si demonstrativně zvedl límec, klobouk si stáhl hlouběji do čela a chránil si obličej před deštěm. Sean beze slova ukázal směrem, odkud jsme přišli, a vyrazil. Shrbený a nakloněný dopředu proti větru, jsem se vydal za ním, zatímco Rowlf naši skupinu uzavíral.
Ačkoli šel Sean sotva tři kroky přede mnou, sotvaže jsem ho mohl rozeznat. Tma byla tak dokonalá, že dokonce i domy po krajích silnice se daly spíš vytušit a cesta zdánlivě neměla konce. Už předtím, když nás vedl Sean sem, mi to připadalo daleko; zato teď nekonečně daleko. Měl jsem pocit, že už pochodujeme celé hodiny, když jsme konečně dorazili do přístavu a k našemu člunu.
Howard se zastavil a obrátil se k Seanovi. "Mnohé díky za doprovod," řekl. "Ale zbytek cesty už zvládneme sami. Radši se vraťte a běžte pro lékaře. A postarejte se trochu o slečnu Windenovou a její dceru."
Viděl jsem, jak sahá do kapsy a něco Seanovi podává; zřejmě peníze. Sean poděkoval němým přikývnutím, obrátil se a bez jediného dalšího slova zmizel ve tmě.
Rowlf za ním zíral přimhouřenýma očima. Do tváře jsem mu v té tmě neviděl, ale cítil jsem, že stále ještě ramenatému obrovi nedůvěřuje. Nyní snad ještě víc než předtím.
Spěchali jsme, abychom měli co nejdřív za sebou posledních pár set metrů, co nám zbývalo na loď. Moře bylo neklidné, žádné ploché šedé zrcadlo, nýbrž vzdouvající se, pěnící koberec, neustále člun nadzvihující a přitiskující k molu. Prkna paluby byla kluzká vlhkem, a když jsem se sehnul v nízkých dveřích do kajuty, nadzvedla člun pod mýma nohama obzvlášť mocná vlna, takže jsem jen tak tak nesletěl ze schodů po hlavě.
Zatímco jsem klopýtavě scházel dolů, zapálil už Howard lampu do bouře. Stále ještě měl na sobě klobouk a kabát, nasáklé vlhkem, a v neklidném, načervenalém světle lampy se zdál být podivně bledý. Když se pak s povzdechem otočil, zdálo se mi dokonce, jako bych v jeho obličeji objevil takřka uštvaný výraz. Ale to zmizelo, jakmile si uvědomil, že se na něho dívám.
Řekl jsem si, že to nebudu rozvádět, došel jsem ke své kóji, svlékl si promočený plášť, shodil boty a kazajku a vzal si z postele deku, abych se do ní zabalil. Howard mi hodil na klín ručník, zapálil si doutník a chvíli mlčky pozoroval, jak se prsty, zkřehlými zimou, pokouším vydrbat si vlasy do sucha. Bylo tady jako v ledárně; dech mi vytvářel před obličejem malé pravidelné obláčky páry a prsty na rukou i na nohou mě bolestivě zábly.
Howard mlčel, dokud jsem nebyl hotov a nepřehodil si přes ramena ještě druhou deku. Ne, že by to pomáhalo. Naopak. Měl jsem pocit, jako bych byl uvnitř docela ztuhlý. Navíc se člun pod mýma nohama neustále vzpínal a otřásal, až mi z toho pomalu ale jistě začínalo být zle.
"Vysuš si hlavu pořádně," řekl Howard. "Noc bude zatraceně studená."
"Ano?" řekl jsem. Jeho slova ve mně vzbudila hněv, který jsem si v první chvíli ani sám nedokázal vysvětlit. "Pak mi, prosím tě, vysvětli, proč musíme spát na tomto člunu a ne ve vytopeném hotelovém pokoji."
Howard se nadechl k odpovědi, ale pak jen zavrtěl hlavou a tiše si vzdychl, a taky já jsem se pomalu přinutil uklidnit se. Byl jsem podrážděný; nemělo smysl, abych zbytečně vyvolával hádku. Navíc hádku, která nás tak jako tak zakrátko nemine.
"Rowlf nám udělá grog," řekl Howard po chvíli. "Ten ti udělá dobře. Jak se cítíš?"
"Fantasticky," odpověděl jsem, ale Howard ignoroval kousavý výsměch v mém hlase, znovu potáhl ze svého cigára, pak se na mě podíval s tou zvláštní směsicí starosti a úlevy, se kterou se na mně díval už v domě slečny Windenové.
"Opravdu?" zeptal se.
"Je mi dobře," zavrčel jsem. "Až na to, že jsem zmrzlý jako preclík a že mi každou chvíli začne být nevolno. Proč ten výslech?"
"Ty skutečně nevíš?" zeptal se Howard.
"Nevím vůbec nic," odpověděl jsem příkře. "Ale mám pocit, že nastal pomalu čas na pár odpovědí. Co to bylo s tím děvčetem? A jak to, že jsem jí dokázal pomoct?"
"Je to přesně tak, jak jsem to řekl slečně Windenové," odpověděl Howard vážně. "Její dcera byla posedlá. A já se obávám, že ti druzí nemocní, o kterých Sean mluvil, jsou na tom stejně."
"Posedlí?" Zíral jsem upřeně na něho, ale jízlivá odpověď, kterou jsem měl na jazyku, nechtěla a nechtěla ven a smích, doprovázející zbytek mé řeči, mi v mých vlastních uších zněl jaksi falešně. "Nevykládej mi, že jsou posedlí nějakými démony, kteří tu tropí neplechu!"
Howard zachoval vážnou tvář. "Démoni?" opakoval, zavrtěl hlavou a vzápětí zase přikývl. "Snad by se to dalo tak nazvat. A tys nic necítil, když ses jí dotkl?
Při jeho slovech jsem sebou trhl. Až dosud jsem si křečovitě zakazoval myslet na ty bizarní obrazy a vidiny, které jsem měl - nebo třeba se jen domníval, že jsem je měl. Nebyl jsem si najednou už jistý, jestli jsem to všecko skutečně zažil. Nebyl jsem si ani jistý, jestli jsem vůbec něco zažil. Ale tušil jsem, kam Howard směřuje. A ta představa mě děsila.
"Ty... ty myslíš, že to byl nějaký VELKÝ STAŘEC?" zeptal jsem se.
"Snad," odpověděl Howard. "Doufal jsem, že na to dostanu odpověď od tebe. Co jsi cítil?"
"Cítil?" Polkl jsem. Na jazyku se mi šířila hořká pachuť. Pokusil jsem si vzpomenout, ale cosi se ve mně proti tomu ze všech sil vzpíralo. "Já... nejsem si jistý," řekl jsem. "Ale nebyl to žádný z nich."

Howard potáhl z doutníku. Zavřel oči a na okamžik jsem v jeho tváři zahlédl cosi jako zklamání.
"Něco to s nimi mělo společného," pokračoval jsem zajíkavě, shledával jsem každé slovo, vrtěl jsem hlavou a vzdychal. "Nedokážu to popsat," řekl jsem. "Nevím, co to bylo. Cítil jsem cosi jako nenávist, ale bylo to ještě něco víc."
Chvíli jsem mlčel a nutil se vzpomenout si znovu na ty okamžiky, kdy jsem skutečně v sobě cítil něco z VELKÉHO STARCE. Jenom z té samotné myšlenky se mi zvedal žaludek. Odehnal jsem ji.
"To nebylo vědomí živoucí bytosti," řekl jsem. "Bylo to... něco jako vize."
"Vize?"
Přikývl jsem. "Já... já myslím, že jsem viděl cosi jako... jako krajinu," zamumlal jsem. Dokonce i teď se mi zdálo nesmírně těžké vzpomenout si. Obrazy jako by mi neustále unikaly právě ve chvíli, kdy jsem chtěl po nich sáhnout. Dokonce i mluvit o tom mi činilo potíže.
"Krajina," opakoval Howard. Dával si opravdu záležet, aby jeho řeč zněla nevzrušeně a klidně, jako řeč vědce, který zkoumá zajímavý fenomén, aniž by sám měl na něm nějaký osobní zájem. Ale moc se mu to nedařilo. Cítil jsem, jak se v nitru chvěje vzrušením. Doutník v koutku úst se mu docela lehce třásl. "Jaká krajina?"
"Nevím," odpověděl jsem po pravdě. "Nevím ani, jestli to opravdu byla krajina. Ale pokud ano, pak ne z našeho světa."
"Nebo ne z naší doby," zamumlal Howard zachmuřeně.
Upřeně jsem se na něho zahleděl. "Ty myslíš, že..."
"Vůbec nic nemyslím," přerušil mě Howard hrubě. "Ale mám podezření. Dej bůh, ať se mýlím."
"Jaké podezření?"
"O tom nemohu mluvit," řekl Howard nevrle. "Teď ještě ne."
Ale tentokrát už jsem se nenechal odbýt pár slovy. Naštvaně jsem vstal, shodil jsem deku z ramen a přistoupil k němu. "Sakra, Howarde, to by stačilo," řekl jsem vztekle. "Už toho mám opravdu dost, abys na všechny mé otázky odpovídal jen krčením ramen nebo vyhýbavými odpověďmi."
"Nemohu o tom ještě mluvit," řekl Howard. "A možná se taky mýlím."
"A co když ne?" odsekl jsem vztekle. "K čertu, za co mě vlastně máš? Za hloupého kluka, se kterým si můžeš dělat, co chceš? Žádáš po mně, abych bydlel na tomto zasraném člunu a trpělivě čekal, co mě zabije první - jestli zima nebo mořská nemoc, pak mě vláčíš městem, jehož obyvatelé by nás nejraději viděli na rožni. Skoro jsem se zbláznil, když jsem zápasil s tím, co bylo v té dívce, a na zpáteční cestě jsem skoro zmrzl. A ty po mně chceš, abych byl trpělivý."
"Klídek, mladej," řekl Rowlf klidně. Rozzlobeně jsem se otočil, ale jeho jedinou reakcí byl jen dobrácký úsměv - a sklenice s horkým grogem, kterou mi vtiskl do dlaně. "H. P. určitě nedělá nic proti tobě," řekl. "To vod tebe není fér."
Nadechl jsem se k zuřivé odpovědi, ale cosi mě zadrželo. Snad vědomí, že má Rowlf pravdu. Jistěže by Howard neudělal nic, co by mi mohlo nějak uškodit. Nejednou mi už dokázal, že je můj přítel.
Rowlf mě posunkem vyzval, abych se napil, pak vtiskl grog do ruky taky Howardovi a mocně upil z vlastní sklenice. Nakonec se zadíval vážně na Howarda.
"Řekněte mu to," řekl tiše. "Má na to právo."
"Co mi má říct?" zeptal jsem se nedůvěřivě.
Howard si vzdychl, postavil sklenici vedle sebe na stůl, aniž by se napil, vytáhl cigáro z úst a sklopil oči.
"Máš asi pravdu, Rowlfe," zamumlal. "Dříve nebo později k tomu musí tak jako tak dojít." Přikývl, prudce zvedl hlavu a téměř smutně se na mě zahleděl.
"Ještě není po všem, Roberte," řekl tiše. "Vzpomínáš si, co jsi dnes ráno říkal - je to porážka a je jedno, jak to nazýváš?"
Přikývl jsem a Howard pokračoval: "Neměl jsi pravdu, Roberte. Porážka by to byla, kdyby boj skončil. Ale neskončil. Ba naopak. Ještě je v plném proudu.
A obávám se, že náš protivník byl už úspěšnější, než jsem se dosud domníval."
"Protivník?"
"Yog-Sothoth," odpověděl Howard. "Ještě je zde, někde tam venku na moři. Pravděpodobně docela nedaleko od nás. A také tvůj otec bude někde nablízku."
"Můj... otec?" opakoval jsem nedůvěřivě. "Co s tím má ještě můj otec společného?"
Howard se zasmál, velmi tiše a velmi trpce. "Všechno, Roberte. Copak myslíš, proč by si Yog-Sothoth dával takovou námahu, aby se zmocnil Roderickových knih i jeho samotného? Tvůj otec byl čaroděj, chlapče, jeden z mála skutečných mágů, co kdy existovali. A ví toho pravděpodobně o magii a skrytých silách přírody víc, než kterýkoli jiný člověk před ním. Čarodějům z Jerusalems Lotu se podařilo na okamžik přemostit propast času a přivést do našeho světa Yog-Sothotha a pár jemu podřízených kreatur, avšak tvůj otec možná dokáže bránu časem rozevřít dokořán."
Ztrnul jsem. Pomalu, velice pomalu jsem začínal chápat, co se mi Howard svými slovy snaží vysvětlit. Ale příliš jsem se zdráhal přijmout to.
"Ani Yog-Sothoth nemá dost moci k tomu, aby překlenul dvě miliardy let a přivedl svůj národ k novému vzestupu," pokračoval Howard. "Už se o to pokusil, ale nepovedlo se mu to. Ta událost v Boldwinnově domě dokázala, že k tomu jeho moc nestačí. Ale tvůj otec by to dokázal. To je skutečný důvod, proč ho Yog-Sothoth přivedl nazpět z říše mrtvých a proč ho přinutil, aby pro něho pracoval. Nenávidí nás, nás i všechno živé na tomto světě. Neboť kdysi mu tento svět patřil, jemu a těm druhým, kteří byli jako on, a on nevynechá jediný pokus, jak si ho znovu podmanit."
"Ale můj otec by nikdy..."
"Není už pánem své vůle, Roberte," přerušil mě Howard tvrdě. "Nic si nenalhávej. Před třemi dny jsme na pláži měli štěstí, nic víc. Snad v něm ještě zbyl nějaký zbyteček lidskosti, takže nás ušetřil, protože ty jsi jeho syn a já jeho přítel. Ale s každou hodinou, po kterou je nadále vystaven Yog-Sothothovu vlivu, je míň a míň člověkem. Je jenom nástroj, s jehož pomocí si VELKÝ STAŘEC upevní svoji moc. To je důvod, proč bydlíme na tomto člunu a ne v hotelu, Roberte.

Yog-Sothoth na nás zaútočí, neboť dobře ví, že jsme jediní lidé, kteří znají nebezpečí a mohou zkřížit jeho plány. Proto mám strach, že by mohl ublížit nevinným ještě víc než dosud."
"A ta dívka?" zeptal jsem se. "A to... zjevení?"
Howard pokrčil rameny. "To nevím," přiznal. "To, co jsi v sobě cítil, byla asi součást Yog-Sothotha, alespoň se domnívám. Nevím, jestli už Andara začal se svou prací, ale obávám se, že to, co se v posledních dnech ve městě stalo, to dokazuje."
"Ale co má to zvonění neexistujících zvonů a zjevování se mrtvých společného s VELKÝMI STARCI" otázal jsem se zmateně.
"Proboha, Roberte, jak to mám vědět?" vzdychl si Howard. "Kdybych to věděl, už bych proti tomu něco podnikl. Ale obávám se, že to zjistíme dřív, než nám bude milé."

Howard mě probudil příštího rána, sotvaže vyšlo slunce. Počasí se během noci uklidnilo, avšak pršelo pořád a bubnování dešťových kapek na dřevěnou palubu nad našimi hlavami znělo jak vzdálená střelba. Člun se pohupoval na vlnách, a třebaže šel předešlého večera Rowlf ještě jednou ven napnout další dvě jistící lana, bok lodi stále narážel a otíral se o kamenné molo.
Mnoho jsem té noci nenaspal. Howardova slova mě rozrušila víc, než jsem byl ochoten si připustit - a ještě víc pak to, co neřekl. Konečně dlouho po půlnoci jsem upadl do neklidného spánku, narušovaného nočními můrami a vizemi. Takže mi spánek neposkytl žádné posílení a chvíli trvalo, než mě zatřesení ramenem vytrhlo ze snů do skutečnosti a já otevřel oči.
"Vstávej, Roberte," řekl Howard netrpělivě. "Je čas. Sean se vrátil."
Zívl jsem, odstrčil jeho ruku a pokusil se odehnat z očí šedý závoj. Kabina byla naplněna šedým přísvitem a navzdory třem dekám, do kterých jsem byl zavinutý, jsem se třásl po celém těle. "Co je?" zamumlal jsem ospale.
Vedle Howarda se objevila druhá, velice ramenatá postava, přidřepla k mé posteli a surově mě chytila za ramena. V první chvíli jsem si myslel, že to je Rowlf, ale pak se mi rozjasnilo před očima a poznal jsem Seana.
Stále ještě měl na sobě černou pracovní kazajku jako včera večer, na hlavě měl však navíc teplou ušanku a ruce měl v rukavicích z hrubé vlny. Jeho tvář byla červená od mrazu, a pod očima měl hluboké tmavé kruhy. Vypadal, jako by minulou noc nespal ani vteřinu. A snad ani nespal.
"Sakra zase, co se děje? Konec světa?" Posadil jsem se, zátylkem jsem vrazil do rohu kóje nade mnou a se zaklením jsem vylezl z postele. Sean se škodolibě ušklíbl.
"Myslím, že pro vás něco mám," řekl. "Něco, co by vás mělo zajínat."
"V tuto chvíli mě nezajímá vůbec nic," zavrčel jsem. "Kolik je vůbec hodin?"
"Skoro osm," řekl Howard lehce káravým tónem. "Sean zřejmě objevil něco, co nám pomůže dál."
Zamrkal jsem, s námahou jsem potlačil zívnutí a pokusil se vstát, ale člun se mi zakolébal pod nohama tak prudce, že jsem se musel přidržet postele, abych neztratil rovnováhu.
"Ano?" řekl jsem. "A co?"
"Byl jsem ještě večer u toho mastičkáře," vysvětloval Sean. "Jak jste mi, Phillipsi, řekl."
"Byl u té dívky?" zeptal jsem se ospale. Jako vždy, když jsem se pořádně nevyspal, cítil jsem celý rozmlácený a unavenější, než kdybych vůbec nespal.
"Ale byl," řekl najednou Howard velice netrpělivě. "To však není to nejdůležitější. Ten lékař nebyl sám."
Dopotácel jsem se ke stolu, marně se rozhlížel po něčem, co by alespoň náznakem připomínalo snídani, až jsem konečně z nedostatku něčeho jiného sáhl po sklenici s vychladlým grogem ze včerejšího večera. Chutnal hrozně, ale alkohol aspoň na okamžik rozbil námrazu, která se mi zřejmě tvořila na vnitřnostech.
"Byl u něho jeden mladík tady z města," vykládal Sean. "Byl úplně mimo. Vyprávěl cosi o příteli a nějaké knize s podivnými znaky."
Jeho slova mě prudce vytrhla z otupělosti, ve které jsem se dosud nacházel. "Knize?" opakoval jsem najednou docela probuzený. "Jaké knize?"
Zachytil jsem Howardův pohled. Jeho myšlenky se zřejmě pohybovaly stejným směrem jako moje. Kniha...
"To neříkal," odpověděl Sean. "Ale i tak vykládal věci, při kterých vstávaly vlasy na hlavě. Doktor mu nevěřil ani slovo, dal mu nějaký uklidňující prostředek a poslal ho pryč. Pravděpodobně ho považoval za opilého."
"A byl?" zeptal jsem se.
Sean zavrtěl hlavou. "Šel jsem za ním," řekl. "Ten ubohý chlap byl úplně bez sebe. A jsem si jistý, že v sobě neměl ani kapičku."
"No a?" zeptal se Howard, když se Sean odmlčel. Sean pokrčil rameny. "Už nic," odpověděl. "Myslel jsem si, že by vás ta historka mohla zajímat, po tom všem, co se tu v poslední době děje."
"Víte, kde bydlí?" otázal se Howard. Stěží potlačoval roztřesení v hlase.
Sean znovu zavrtěl hlavou a hned nato ukázal rukou ke schodům. "Ne," řekl. "Ale to vůbec nevadí. Já jsem s tím Gordonem mluvil - je tady."
"Tady?" Instinktivně jsem zvedl oči vzhůru ke stropu.
"Poblíž," řekl Sean. "Čeká na vás, nahoře před rybárnou."
"Proč jste ho nepřivedl rovnou?" zeptal se Howard.
Sean nesouhlasně mávl rukou. "Sakra, i tak bylo těžké ho přemluvit, aby vám něco řekl," řekl. "Pořád ještě nechápete, co se v tomto městě děje? Zdejší lidé mají strach a vás činí zodpovědnými za to, co se děje."

"Ale to je přece nesmysl," odporoval jsem.
"Samozřejmě že je," řekl Sean naštvaně. "Ale zdejší lidé jsou prostě už takoví. Nemusí myslet vždycky jen logicky, chlapče."
Vstal. "Půjdu zpátky za Gordonem. Pospěšte si. Nevím, jak dlouho tam vydrží čekat." Pokynul nám hlavou na rozloučenou, obrátil se a vyběhl po schodech nahoru. Pár vteřin nato nám jeho boty zadupaly nad hlavou.
Howard se po mně podíval se zachmuřeným čelem. "Co si o něm myslíš, Roberte?" zeptal se tiše.
Pokrčil jsem rameny, došel jsem nazpět k posteli a začal jsem si vybírat teplé oblečení z bedny, do které jsme si uložili svůj majetek. Pokud je tady uvnitř taková zima, pak venku musí být přímo na zmrznutí.
"Nemám tušení," odpověděl jsem poněkud se zpožděním. "Nezdá se mi, že by měl vůči nám nepřátelské úmysly - ale docela určitě není to, za co se vydává."
"Vůbec na nic se nevyptával," zamumlal Howard.
Zvedl jsem oči, shodil jsem ze sebe tenkou ryšovou košili a namísto ní jsem si navlékl teplý pulovr. "Jak to myslíš?"
"Včera večer, když jsme šli zpátky," řekl Howard. "Nahoře v bytě slečny Windenové jsem si ještě myslel, že mlčí s ohledem na ni a na její dceru. Ale ani pak se na zpáteční cestě na nic nevyptával."
"Ale vždyť jste se přece bavili."
Howard mávl rukou. "O všem možném, jenom ne o té dívce, Roberte. Jako by ho to vůbec nezajímalo... Nebo," dodal po chvíli přemýšlení a trochu jiným tónem, "jako by mu bylo všechno jasné."
"Všiml sis, jak zápasil?" zeptal jsem se.
Howard zamrkal. "Cože?"
"Když zápasil se Sally," pokračoval jsem. "Já jsem ho, Howarde, sledoval pozorně. A jestliže jsem někdy v životě viděl někoho, kdo je opravdu vyškolen v boji zblízka, tak pak je to právě Sean."
Howard se na chvíli odmlčel, potom si vzdychl a sáhl po plášti. "Pospěš si, Roberte," řekl. "Však zjistíme, co na něm není v pořádku. Každopádně teď zrovna stojí na naší straně."
"Doufejme," zamumlal jsem. Howard raději neodpověděl a s rostoucí netrpělivostí mlčky přihlížel, jak se oblékám.
Aniž bychom ztratili jediné další slovo, opustili jsme loď. Rowlf nás už očekával na molu. Stejně jako já a Howard byl zachumlaný do tlustého kabátu s kožešinou, který ho dělal ještě mohutnějším, než beztak byl.
"Kde je Sean?" zeptal se Howard stroze.
Rowlf ukázal prstem v rukavici ke skupině nízkých skladovacích kůlen, které se krčily před valícím se deštěm pár set kroků od nás. "Tam někde vzadu zmizel," řekl. "V prostřední kůlně."
Vykročili jsme směrem, kterým ukázal. Déšť byl ledový a navzdory tlustému zimnímu oblečení jsem se už po několika krocích zase třásl zimou. Šli jsme těsně jeden za druhým po zatáčející se cestě ke skladovým kůlnám. Všiml jsem si, že leží trochu moc stranou, vlastně až moc daleko od vody, ale pořád ještě na území přístavu. Ulice kolem nich byla posetá odpadky, neřádstvem a špínou všeho druhu, což dokazovalo, jak málokdy se kůlny používají.
Zatímco jsme se přibližovali ke kůlnám, zabloudil jsem pohledem směrem k městu. Nabízel se mi zvláštní pohled: Durness vypadal šedivě a bez života, sotva jako skutečné město, ve kterém žijí lidé, spíš jako laciná divadelní kulisa, krčící se za závojem deště. Samozřejmě v takovémto počasí by asi žádné město nevypadalo útulně a zabydleně; šedé světlo úsvitu jako by ještě víc rozmáčelo a změkčovalo obrysy domů, jež neměly žádnou barvu, nýbrž jen nejrůznější odstíny stínování. A přece v tom bylo něco víc než obvyklá melancholie zmoklého zimního rána. Bylo to, jako by se město krčilo pod nízko visící oblohou, a já z něj necítil nic než tlumenou hrůzu. Bylo to jako včera večer, když jsem se přibližoval k Sally - zase jsem cítil přítomnost čehosi cizího, zlého, jen ne tak intenzivně jako včera. Rychle jsem odehnal tuto myšlenku.
Když jsme se přiblížili na třicet metrů, otevřely se dveře prostřední kůlny, na ulici vyšel Sean a zamával na nás. Přidali jsme do kroku. Poslední metry jsme už skoro běželi, abychom byli co nejrychleji mimo zimu a déšť.
Uvnitř kůlny byla taková tma, že jsem v první chvíli neviděl nic než stíny a neurčité, beztvaré obrysy. Vzduch byl cítit zkaženými rybami a odpadky, zima tu byla snad ještě větší než venku, ale aspoň před deštěm jsme se schovali.
Sean ukázal na mladíka, asi dvacetiletého, který se uchýlil do temného kouta a bez hnutí hleděl na Howarda, mě a Rowlfa. "To je on."
Howard přikývl, smekl klobouk a vykročil neznámému naproti. "Pane..."
"Blak," řekl neznámý. "Gordon Blak. Říkejte mi Gordon. Vy jste Phillips?"
Howard přikývl, vyměnil si rychlý pohled s Rowlfem a udělal další krok směrem k Blakovi. Rowlf na němý Howardův pokyn zůstal u dveří a škvírou mezi prohnilými prkny hleděl ven, zatímco jsme já se Seanem šli za Howardem.
Když jsem přišli trochu blíž, mohl jsem si tohoto zvláštního pana Blaka prohlédnout trochu lépe. Byl velmi veliký, skoro tak velký jako Sean, ale co u našeho včerejšího známého byly dobře vytrénované svaly, to na Blakově těle nahrazovalo sádlo; jeho tvář byla malátná a opuchlá, kůže měla nezdravou barvu. Pohled měl neklidný a střídavě jím těkal ze Seana na Howarda a na mě. Měl strach.
"Pověz mu všechno, Gordone," řekl Sean. "Phillipse se nemusíš bát."
Blak stále ještě váhal. Špičkou jazyka si nervózně přejížděl přes rty a na krku měl nějaký nervový tik.
"Jedná se o vašeho přítele?" řekl Howard laskavě, když Blak ani po delší době ze sebe nedostal jediné slovo. "Sean mi už něco naznačil. Co se stalo?"
Blak polkl. "To... Tremayn," vykoktal. Přitom sledoval Seana takřka úpěnlivým pohledem. Ale Moore jen přikývl a povzbudivě se usmál.
"Našli jsme tu knihu a Tremayn se od té doby úplně změnil," řekl Gordon. Teď, když překonal zábrany, slova se z něho hrnula jedno přes druhé, ba mluvil tak rychle, že jsem mu sotva rozuměl. "Nevím, co s ním je, ale změnil se strašně. Mám z něho skoro strach od té doby, co čte v té knize. Nedělá už nic jiného, víte, a..."

Howard přerušil rychlý proud jeho slov rázným gestem. "Jedno po druhém, pane Blaku," řekl. "Takže ten pan Tremayn je váš přítel?"
"Ne pan Tremayn," řekl Sean tiše. "Tremayn je jeho křestní jméno." Usmál se, rychlým krokem došel až vedle Blaka a rukou ho uchopil za loket. "Proč nepovykládáš naprosto klidně, co se stalo?" zeptal se ho. "Od začátku."
Gordon nervózně přikývl, chvíli zíral upřeně do země a pak sebou viditelně trhl. "Bylo to před dvěma... třemi dny," začal. "Trochu jsme pili a chtěli jsme se ještě trochu projít a pročistit si hlavu. A narazili jsme na tu stopu."
"Stopu?" Howard zpozorněl. "Jakou stopu. A kde?"
"Nedaleko odtud," řekl Gordon. "Hned za křižovatkou do Bethyhillu. Tremayn ji napřed vůbec sledovat nechtěl, ale já jsem chtěl vědět, co to je, a tak jsem ho přemluvil, aby šel se mnou."
Zase začal zrychlovat jako někdo, kdo se konečně může vypovídat z něčeho, co ho dlouho tížilo na duši. Tentokrát ho však už Howard nepřerušoval, nýbrž mlčky trpělivě poslouchal. S každým dalším slovem se jeho výraz zachmuřoval víc a víc, ale mlčel a jen čas od času vrhl ke mně znepokojený nebo ustaraný pohled. Především, když začal mluvit Gordon o půdě a knize, kterou našli u mrtvého. Teprve, když se Gordon dostal na konec, porušil Howard mlčení.
"Kde je váš přítel teď?" zeptal se.
"Doma," odpověděl Gordon. "My...máme společný pokoj, abychom ušetřili peníze za nájem, víte. Ale já... jsem tam už dva dny skoro vůbec nebyl."
"A tu knihu má u sebe?"
Gordon horlivě přikývl. "Skoro se od ní ani nehne od chvíle, co jsme tu zatracenou věc našli," řekl. "Tvrdí, že... že ji dokáže číst. Přitom není ani normálně napsaná."
"Že není normálně napsaná?" Howard svraštil čelo. "Co tím myslíte, Gordone?"
Blak se na okamžik zadumal. "No, tak," zamumlal. "Jako že tam nejsou normální písmena, víte. Jsou to... nějaké znaky."
"Nějaké znaky..." Howard chvíli přemýšlel. Potom si náhle dřepl, a špičkou hole nakreslil do prachu na podlaze pár zdánlivě nesmyslných čar. "Vypadají takhle nějak?" zeptal se.
Gordon se naklonil dopředu, chvíli si čmáranici prohlížel přimhouřenýma očima a přikývl. "Právě tak," řekl. "Vy víte... co znamenají?"
Tentokrát jsem naprosto zřetelně uviděl, jak Howard zbledl. "Toho jsem se obával," zamumlal.
"Dokážete Tremaynovi pomoci?" zeptal se Gordon.
"To nevím," řekl Howard. "Ale obávám se, že váš přítel je ve velkém nebezpečí, Gordone. Doveďte nás k němu."
Gordon sebou viditelně trhl. "Já... jsem mu slíbil, že nikomu nic neřeknu," zamumlal. "On..."
"Váš přítel je ve velkém nebezpečí, Gordone," řekl Howard ještě jednou. "Věřte mi. Možná že taky zemře, jestli za ním nepůjdeme."
"Vím, kde bydlí," řekl Sean tiše. "Můžu vás tam zavést." Pak se obrátil ke Gordonovi. "Snad by bylo lepší, kdybys šel s námi, Gordone."
"Já... dovedu vás tam," mumlal Gordon. "Ale dokážete Tremaynovi pomoct, že? Tak jako... jako jste pomohl Sally."
Howard se hlasitě nadechl, prudce se otočil a upřeně se zahleděl na Seana. Ale tmavovlasý obr jen pokrčil rameny. "Já jsem neřekl ani slovo," řekl lhostejně. "Ale co jste čekal? Ze se nikdo nedozví, co jste udělal?"
"Ne," řekl Howard zachmuřeně. "Jenom jsem doufal, že budeme mít trochu víc času. Ale to už teď nehraje žádnou roli."
Nasadil si klobouk a ukázal ke dveřím. "Doveďte nás k vašemu příteli, Gordone."
Gordon se ještě jednou na něho váhavě podíval, potom hlasitě vydechl, přikývl a zamířil k východu. Sean se vydal za ním a taky Howard se chystal opustit kůlnu, když jsem ho ještě zadržel.
"Co to má znamenat?" zeptal jsem se příkře, ale natolik tiše, aby Sean s Gordonem má slova neslyšeli. "Je to jedna z knih z té truhly?"
Howard lehce setřásl moji ruku. "Nevím," zamumlal. "Ale obávám se, že ano."
Ukázal jsem na znaky, které nakreslil do prachu. "Ale jestliže víš, jakou řečí je ta kniha psána, pak jistě taky víš, která to je," řekl jsem ironicky. "Sakra, Howarde, kdy mi už konečně řekneš pravdu?"
"Už jsem to řekl včera večer," odpověděl, ale na jeho slova jsem reagoval jen naštvaným posunkem.
"Částečně ano," vyštěkl jsem. "Ovšem jen tolik, kolik je právě nezbytně nutné, co? Co je to za symboly? Co je to za knihu?"
Howard se otočil a nohou smazal písmena v prachu. "Je to arabské písmo," řekl. "Ovšem pokud jde o knihu, o níž se obávám, že ji má Tremayn u sebe."
"Některá z knih mého otce?"
Howard přikývl. "Ta nejhorší, chlapče. Necronomicon."
"Aha," řekl jsem. "A co je to Necronomicon?"
"To ti nemohu říci," odpověděl Howard a já v tu chvíli jaksi vycítil, že tentokrát to myslí vážně. Opravdu nemohl. "Ale pokud je to ono, čeho se bojím," dodal, "pak je ten Tremayn v nebezpečí. A s ním celé město, a nejen to, Roberte."

Nešli jsme rovnou do města, nýbrž jsme se ještě vrátili ke člunu. Howard nám pokynul, abychom na něj počkali na molu, odvážným skokem přeskočil na rozhoupanou palubu lodi a několika rychlými kroky byl v podpalubí. Déšť zesílil a venku nad mořem se už zase tvořily z černých mračen nové útvary, zatímco my, promrzlí a schoulení k sobě jako stádo vystrašených ovcí, jsme čekali na Howardův návrat.
Nezůstal v podpalubí dlouho, a když se znovu objevil, držel v rukou šedý plátěný pytlík a na sobě neměl, navzdory

nelítostnému chladu, plášť. Beze slova vyskočil na zpevněný břeh, došel až k nám a otevřel sáček.
Sean užasle vydechl, když uviděl, co je v něm.
Revolvery.
Byly to čtyři masivní bubínkové revolvery s perleťovými rukojeťmi, a to takové ráže, že by vzbudily respekt i u slona. Howard mlčky podal každému z nás - kromě Gordona - jednu zbraň, sám si poslední zbývající revolver zastrčil do pouzdra pod kazajku a sáček odhodil do vody.
"Co to znamená?" zeptal se Sean nedůvěřivě, zatímco obracel zbraň v rukou a prohlížel si ji, jako by ani přesně nevěděl, co to vůbec je. V jeho obrovských prackách vypadal revolver jako směšná hračka.
"Čistě bezpečnostní opatření," řekl Howard. "Není důvod k obavám. Schovejte si to a dávejte pozor, ať to u vás nikdo nevidí."
"Bezpečnostní opatření?" Sean se zle zasmál.
"Jestli nemáme žádný důvod k obavám, pak je to trochu přehnané, nemyslíte?"
"Schovejte si ho," řekl Howard, aniž by přímo odpověděl na otázku. "Prosím."
"Co to má znamenat?" Gordon, který dosud neřekl ani slovo, nýbrž jen zíral na Howarda s narůstajícím zmatkem, vstoupil mezi Howarda a Seana, natáhl ruku, jako by chtěl chytit Howarda za límec, ale pohyb nedokončil. "K čemu ty pistole? Říkal jsme, že Tremaynovi pomůžete, a teď..."
Dál jsem mu už nerozuměl. Od moře zaznělo ojedinělé zahřmění a pohltilo jeho slova. Howard sebou při tom zvuku trhl, instinktivně se otočil - a strnul.
Během jediné vteřiny se moře změnilo. Z šedé, větrem šlehané vodní hladiny byla náhle smolně černá deska, nad kterou se stíny spojovaly ve zmítající se nejasné obrysy, zatímco od severu šlehal z mraků jeden blesk za druhým, aniž by však bylo slyšet sebemenší zvuk. Vítr se ve zlomku vteřiny změnil ve vichřici a déšť jako by najednou byl ze samých drobných jehliček, které mě bolestivě bodaly do obličeje.
"Bože můj!" vydechl Sean. "Co to je?"
A jako v odpověď na jeho otázku, rozetnul oblohu další modrobílý oslňující blesk.
A pak vypuklo peklo.
Příšerným rachotem a řevem se zatřásla půda pod našima nohama. Blesky šlehaly tak krátce za sebou, že veškerý horizont jako by vzplál v jediné, nesnesitelně oslňující světelné orgii, jako by hořel celý svět. Howard cosi křičel, ale neustávající hřmění mu rvalo slova od úst. Déšť byl najednou tak hustý, jako by se přímo nad námi dočista rozervaly veškeré mraky.
A z moře vylézaly stíny.
V první chvíli jsem je považoval za mlhu, ale pak jsem uviděl, že tomu tak není. Byly to stíny.
Lidské stíny.
Potichu a s poněkud topornými, nicméně rychlými pohyby se vynořily z vody, pažemi z pouhého kouře se natahovaly po zídce mola a vytahovaly se vzhůru, jeden, dva, tři - až jich byl nakonec celý tucet. Sean vykřikl, vytrhl z kapsy revolver a vystřelil; třikrát, čtyřikrát, pětkrát.
Hřmění pohltilo i zvuky střelby, ale viděl jsem, jak oheň od ústí zbraně šlehl pokaždé jako drobný oranžový blesk proti stínovým postavám.
A viděl jsem, jak kulky daleko za těmi pekelnými kreaturami zajiskřily o kámen, aniž by jim sebeméně ublížily.
"Pryč!" řval Howard. "Utíkejte, zachraňte se!"
Jeho slova mě konečně vytrhla ze strnulosti. Otočil jsem se, Gordonovi, který s otevřenými ústy a vytřeštěnýma očima stál a zíral, jsem zasadil pořádný šťouchanec a klopýtal jsem pryč od břehu.
Ale dostal jsem se jen pár kroků daleko.
Nad úzkou silnicí se bez jediného zvuku a neuvěřitelně rychle počala hromadit mlha. A za tou mlhou se pohybovaly stíny...
"Zpátky!" vykřikl Howard, až mu přeskočil hlas. "Roberte! Gordone! Pozor!"
Jeho varování však přišlo pozdě. Mlha se s neuvěřitelnou rychlostí valila přímo na nás, zahalila mě i Gordona a vytvořila mezi námi jakousi převalující se, šedou a studenou přehradu. Gordon vykřikl, paže mu vyletěly nad hlavu a s bublavým zvukem se zhroutil na zem.
"Roberte, pojď zpátky!" řval Howard. "Nechoď tam!"
Ale ignoroval jsem jeho slova, otočil jsem se a dvěma, třemi mocnými skoky jsem se vrhl nazpět za Gordonem. Mlha zhoustla a doléhala mi na kůži jako mazlavý studený film, zima byla najednou skoro nesnesitelná. Jako z obrovské dálky jsem slyšel křičet Gordona, ale to už nebyl křik vystrašený, nýbrž zoufalý, bolestný řev. Klopýtl jsem, jen taktak jsem neztratil rovnováhu a zastavil jsem se. Mlha mě obklopovala jako šedá vata, kůže mě začala pálit, jako by ty drobounké kapičky, které se na ní srážely, byly čistá kyselina.
"Roberte, vrať se! Nemůžeš mu pomoci!"
Howardův hlas zněl nepřirozeně a jako by se ozýval ze vzdálenosti několika mil. Kdesi přede mnou stále ještě řval Gordon, ale já jsem neviděl nic než převalující se šedou mlhu a za ní pohybující se stíny. Zdálo se mi, jako bych v nich rozeznával lidi, možná taky nějaké jiné, strašnější bytosti - rozplývavé, temné obrysy. Vynořovaly se z nicoty a shlukovaly se přede mnou k jakési činnosti, kterou jsem nedokázal rozpoznat.
Gordone!
Nedbal jsem Howardova varování, vrhl jsem se vpřed, rukama jsem tloukl proti mlze a zoufale řval Gordonovo jméno. Stíny se tříštily a na zlomek vteřiny jsem měl pocit, jako bych pohlédl do znetvořeného, bizarně zkřiveného obličeje, mrtvolné, sešklebené masky, odporně zkřivené, s rozšklebenou dírou úst, plnou zkažených zubů, obličej, ze kterého trčely holé kosti. Vykřikl jsem zděšením a instinktivně jsem pěstí udeřil proti obličeji, ale má pěst jím projela, jako by

nebyl nic víc než pouhá iluze.
Napůl šílený strachem jsem klopýtal dál. Mlha zhoustla ještě víc, valila se proti mně jako hustý, mastný kouř a pálila mě na kůži. Oči mě bolely, sotvaže jsem ještě viděl. Ale musel jsem najít Gordona. Byl někde přede mnou, zakrytý onou přízračnou, žíravou mlhou a jeho řev sotva zněl ještě trochu lidsky. Umíral.
Pak jsem nohou do něčeho narazil. Klopýtl jsem, s divoce šermujícíma rukama jsem se vrhl stranou a tvrdě jsem spadl na zem. Asi půl vteřiny jsem zůstal ležet v omráčení, pak jsem se zvedl, obrátil se a poslepu hmátl proti mlze.
Rukou jsem nahmatal cosi měkkého, poddajného, hmatal jsem dál a ucítil oči, nos, rty - obličej. Gordonův obličej!
Se zoufalým pohybem jsem se vrhl dopředu, poslepu jsem nahmatal Gordodova ramena a pokusil jsem se zvednout ho na nohy, ale byl příliš těžký. Náhle jsem měl ruce hrozně vlhké, vlhké a lepkavé, ale ani jsem raději nechtěl pomyslet, co by to mohlo být. Gordon stále ještě řval. Jeho tělo se mi škubalo pod rukama jakoby v křečích, ale zřejmě nebyl naprosto schopen nějak spolupracovat. Třebaže jsem byl od něho vzdálen jen pár centimetrů, pořád jsem ho ještě pořádně neviděl. Viděl jsem jen podlouhlý temný obrys, zahalený mlhou.
Jakási ruka mě uchopila za ramena a prudce mě strhla nazad, až jsem pustil Gordonovu kazajku a opět ztratil rovnováhu.
Rowlf! Cosi křičel, ale nerozuměl jsem mu, bezohledně mě zvedl znovu na nohy a postrkoval mě před sebou do mlhy, pryč od Gordona. Pokoušel jsem se bránit, ale proti obrovské Rowlfově síle jsem neměl naději. Aniž by dbal mého protestování a zoufalého odporu, vlekl mě s sebou dál. Teprve když se před námi objevily postavy Howarda a Seana, pustil mou ruku.
"Sakra, Rowlfe, musíme tam nazpět!" sípal jsem. "Je tam ještě Gordon!"
"Tomu už není pomoci, chlapče." Howard se dotkl mého ramene a druhou rukou ukázal nazpět na převalující se šedý mrak, naplňující ulici za námi.
Zděsil jsem se. Teprve teď, když jsem byl z mlhy venku, jsem viděl, jak je ta kypící šedá masa hustá. Skoro to už ani nevypadalo jako mlha, nýbrž spíš jako hustá, sirupovitá tekutina, vařící se svým vnitřním rozpínáním. Postavy a stínovité bytosti uvnitř nebyly vidět, ani Gordon ne. Jeho řev utichl, přesto jsem však měl pocit, jako by mi v uších doznívala jeho ozvěna.
"Už mu nemůžeš pomoci, Roberte," řekl Howard ještě jednou. "Nikdo nemůže." Zavrtěl hlavou, vážně se na mě zadíval a ukázal na mé ruce.
Byly rudé. Lepkavé teplo, které jsem předtím cítil, byla krev. Na chvíli se mi ještě zdálo, jako bych znovu před sebou viděl strašlivý obraz, jenž se mi nabídl uvnitř mlžného mraku - stíny, dorážející ze všech stran a neslyšně se snášející na tělo člověka, zoufale kolem sebe bijícího rukama, nohama, jeho řev, stále pronikavější a pronikavější a jakoby bez konce...
Tiše jsem zasténal, na chvíli jsem zavřel oči a přemohl nevolnost, která mi stoupala do krku.
Když jsem zase otevřel víčka, byla mlha pryč. Stejně rychle, jak ten přízračný mrak přišel, tak se i vrátil nazpět do nicoty a spolu s ním i ty stínové bytosti, jako přeludy, ztrácející se pod prvními paprsky slunce.
A spolu s ním zmizel i Gordon. Stejně beze stopy jako stín.

"Tam." Sean trhavým gestem ukázal směrem k šedému třípatrovému domu na konci ulice. Cesta nám netrvala dlouho - deset, snad patnáct bloků od přístavu. Vlastně ani ještě ne v centru města, ale taky ne v bezprostřední blízkosti přístavu, nýbrž v části města s úzkými uličkami, kde byly domy se slepými výkladními okny krámů a spoustou maličkých bytů, ve kterých bydleli přístavní i tovární dělníci z Durnessu. Sem by cizinec sotva kdy vědomě zabloudil. Tato část města nebyla tak ubohá jako ta, kde jsme byli včera. Přesto však to nebyla čtvrť, do které bych šel sám a dobrovolně po setmění.
A bylo tu stejné ticho a liduprázdno jako tam, kde jsme byli včera. Tu a tam svítilo za zavřenými okenicemi světlo, ale nikde nebylo vidět jediného človíčka. Mlha se připlížila za námi a visela teď mezi domy jako šedý roztrhaný závoj. Teď už to ale byla jen obyčejná mlha. Přesto mě při pohledu na ni zamrazilo.
"Proč to vždycky jako první musí postihnout chudé?" pomyslel jsem si.
"Protože to má svůj důvod, Roberte," odpověděl Howard. Trhl jsem sebou a podíval jsem se na něho téměř rozpačitě. Ani jsem si neuvědomil, že jsem přemýšlel nahlas.
"Důvod?"
Howard přikývl. "Jsou málokdy šťastní, Roberte. A zlo si vždycky hledá své oběti tam, kde se už před ním usídlilo neštěstí."
Ta slova mi zněla podivně pateticky, ale než jsem se mohl ptát dál, umlčel mě Howard rozhodným gestem a znovu se obrátil k Seanovi. "V tomto domě?"
"Ano. Nejsem si jistý, ale myslím, že bydlí úplně nahoře, v přistaveném podkrovním bytě. Uvidíme." Chystal se jít dál, ale Howard ho chytil za paži.
"Možná by bylo lepší, kdybyste zůstal tady, Seane," řekl vážně. "Počkejte tu na nás. My už ten byt najdeme sami."
"Já nemám strach," řekl Sean, ale ani jemu Howard nedovolil, aby mluvil dál.
"To vám věřím, Seane," řekl vážně. "Ale přesto vám nedovolím jít dál. Viděl jste, co se stalo Gordonovi."
"Snad si nemyslíte, že to byla Tremaynova práce? On a Gordon byli přátelé patnáct let."
Howard kývl hlavou směrem přes ulici. "Pokud ta kniha, která se nachází nahoře, je opravdu to, čeho se obávám, Seane, pak ten muž už není Tremayn," řekl vážně. "Zůstaňte zde, Seane. Krom toho, potřebujeme někoho, kdo by nám kryl záda."
S přemrštěně prudkou gestikulací se rozhlédl na obě strany. "To ticho se mi nelíbí. Když už nám chcete nějak pomoci,

zůstaňte zde a dávejte dobrý pozor. A jestli uvidíte něco nápadného, upozorněte nás."
Sean už nic nenamítal, zatímco se Howard rychle obrátil a dlouhými kroky se vydal přes silnici. Rowlf a já jsme ho následovali s jistým odstupem.
Dům se uvnitř podobal tomu, kde jsme byli včera, byl ale větší, a ne tak zchátralý. V dlouhé chodbě, naplněné zkaženým vzduchem, byla spousta dveří, skrze které k nám doléhaly hlasy a jiné zvuky, ale Howard si jich nevšímal a cílevědomě zamířil k ošlapanému dřevěnému schodišti do vyšších pater.
Když jsme vstoupili na první schody, dveře se otevřely a vyhlédl z nich úzký, ospalý obličej.
"Co tady chcete?" zeptal se muž nevraživě.
"Někoho hledáme," odpověděl Howard.
"A koho?"
"Jednoho... přítele," odpověděl Howard váhavě. "Řekli nám, že bydlí v tomto domě. Tremayn."
"Tremayn?" Mužův výraz se stal ještě nedůvěřivějším. "Ten tady bydlí," řekl, "až úplně nahoře, v podkroví. Co mu chcete?"
"To můžem říct sami rovnou jemu," zavrčel Rowlf. Muž chtěl něco namítnout, ale potom - když se podruhé podíval pozorněji na Rowlfovu obrovskou postavu - si to rozmyslel a rychle se stáhl zpět do bytu. Howard kývl hlavou směrem nahoru. "Jdeme dál."
Vyběhli jsme po schodech, přešli jsme další, o něco tmavší chodbu, až jsme se konečně dostali k dalšímu schodišti, vedoucímu do podkroví. Tady už nebylo skoro žádné světlo, jen tak dost na to, abychom viděli, že jsou v nízké chodbičce jen jedny jediné dveře.
Howard zvedl varovně ruku, přiložil si ukazováček na rty a druhou rukou vytáhl z pouzdra revolver. Také Rowlf uchopil zbraň, jen já jsem stále ještě váhal. Normálně může být v takové situaci uklidňující cítit v ruce tíhu zbraně, ale já jsem se nemohl zbavit tušení, že tady nám nebudou zbraně absolutně nic platné. Alespoň ne proti nebezpečí, které na nás snad číhá za těmito dveřmi.
"Zůstaňte vzadu," zašeptal Howard. "A pozor!" Dřepl si, odložil klobouk, hůl a plášť tiše na zem a přikrčen se připlížil ke dveřím.
A ty se otevřely, když byl od nich ještě na krok daleko.
Howard zůstal vyjeveně stát. Naprosto bezhlučně a jakoby vedeny neviditelnou rukou, dveře se otevřely a nám se nabídl pohled do místnosti za nimi.
Či snad na to, v co se místnost proměnila.
Pohled byl stejně bizarní jako děsivý.
Na podlaze se převalovala mlha, zelená, vyzařující jakési přízračné vnitřní světlo a vydávající pronikavý puch. Stěny byly pokryty silnou vrstvou ledu a pod samým střešním hřebenem vlály jakési šedé, lepkavé cáry, vypadající jako pavučina. Vzduch uvnitř pokoje poblikával stejnou zelenou září, jaká naplňovala onu mlhu, zatímco několik málo kousků nábytku, kterými byl pokoj vybaven, bylo bez výjimky pokryto tlustým krunýřem mléčně bílého ledu. Zavanul odtud na nás neuvěřitelný chlad.
Z toho všeho jsem však vnímal jen málo. Jako hypnotizovaný jsem upíral pohled na kulatý stůl pod oknem, který jako jediný nebyl zamrzlý. Na něj a na muže, který stál vzpřímen za ním...
"Pojďte dál, pane Lovecrafte," řekl. Jeho hlas zněl děsivě, pronikavě a skřípavě, jako by se pokoušel mluvit nějaký ledový nebo skleněný tvor. "Očekával jsem vás."
Howard zaváhal. Ruka se zbraní se mu třásla. "Schovejte tu zbraň, Lovecrafte," řekl muž. "Víte, že vám stejně nebude proti mě nic platná."
Obešel stůl a rukou udělal trhavý posunek, jako by nás zval dál. Viděl jsem, jak se od jeho kůže oddělují drobné kousky ledu a tiše zapadají do převalující se vrstvy mlhy nad podlahou. Jak to, že byl vůbec ještě živ?
"Kdo... kdo jste?" vykoktal Howard.
"Kdo jsem?" Mužova tvář byla nehybná jako maska a přece se zasmál; zvuk, při kterém mi přeběhl mráz po zádech. "Ten, kterého jste hledal, Lovecrafte. Vy a váš bláznivý mladý přítel. Jsem Tremayn. Chtěli jste přece ke mně. Nebo je snad tohle, co hledáte?" Ustoupil kus stranou a s dramatickým gestem ukázal na stůl.
Když uviděl knihu, Howard sebou škubl, jako by dostal ránu bičem.
Ležela otevřená na stole, obrovský svazek, vázaný ve ztvrdlé kůži. Zelené světlo, naplňující pokoj, bylo zřejmě nejintenzivnější právě nad stránkami knihy, takže se mi zdálo, že i na tu velkou vzdálenost vidím, jak se zamotané klikyháky na žlutém pergamenu pohybují.
Howard se s těžkým oddechováním probral ze strnulosti, třemi, čtyřmi rychlými kroky vstoupil do pokoje a zastavil se, když mu Tremayn zastoupil cestu.
"Neradil bych vám, abyste se jí dotýkal," řekl Tremayn tiše. "Byla by to vaše smrt, Lovecrafte."
Howard na něho chvíli zůstal hledět takřka nenávistně. "Co... co jste to udělal, vy blázne?" zasípal.
"Co jsem udělat musel." Tremayn se tiše zasmál. "To přece víte, Lovecrafte. Nepřišli byste, kdybyste to nevěděli. Ale už je pozdě." Otočil hlavu a pohlédl na mě a na Rowlfa. "Pojďte taky dál, pánové," řekl. "Bez obav - žádnému z vás se nic nestane, pokud budete rozumní."
Vše se ve mně proti tomu vzpíralo a jakýsi hlas mi šeptal, že je to totální šílenství, abych vzal nohy na ramena a utíkal, co nejrychleji a co nejdál, ale namísto toho - téměř proti své vůli - jsem se pohnul a vstoupil do pokoje. Mráz mě zahalil jako skleněný plášť a nohama, jakmile se ocitly v mlze, se mi rozlil nepopsatelně odporný, svědivý pocit. Bylo to, jako by mi po kůži běhalo na milion pavouků.
"Vy jste šílený, Tremayne," zamumlal Howard. "Nevíte, co jste to udělal."
"Ó, ano, vím," odporoval Tremayn. "Udělal jsem, co jsem udělat musel."

"Zemřete! "řekl Howard.
Tremayn lhostejně přikývl. "Pravděpodobně," řekl. "Ale jakou cenu má jeden život, a navíc ještě lidský?" V jeho tónu bylo slyšet hluboké pohrdání. "Jdete pozdě, Lovecrafte. Je po všem. Moc skutečných vládců tohoto světa bude obnovena, a ve větším rozsahu než kdy předtím. A nic už proti tomu nenaděláte."
Nechápal jsem, co tím myslí, ale jeho slova ve mně rozezněla cosi, co jsem v sobě cítil už včerejšího večera, když jsem vyháněl démona z té dívky. A stejně jako včera jsem se zase cítil jen coby bezradný divák, host ve svém vlastním těle, který si musí vše nechat líbit, jehož vůle je zatlačena do nejzazšího koutku vědomí. Bez mého přičinění se daly mé nohy do pohybu. Viděl jsem, jak se mé ruce zvedají a sahají po Tremaynovi, viděl jsem zuřivost v jeho pohledu a slyšel jsem neuvěřitelný výkřik, když byl najednou jakoby uchopen nějakou neviditelnou silou a s vražednou prudkostí odhozen nazpět.
"Roberte!" zasípal Howard. "Zabije tě!" Slyšel jsem jeho slova, ale nebyl jsem schopen ani reagovat, ani odpovědět. Pomalu jsem se přiblížil ke stolu, obešel jsem ho a s rukama nataženýma v takřka zaklínací pozici jsem se zastavil před knihou. Mé tělo mě už vůbec neposlouchalo. Chtěl jsem křičet, ale ani to jsem nedokázal. Mé ruce se pohybovaly samy od sebe, přiblížily se k otevřené knize, spočinuly asi půl centimetrů nad ní - a klesaly stále níž...
"Ne!" zaskřehotal Tremayn. "Nedělej to, ty blázne! Všechno pokaziš!"
Pravou rukou jsem se dotkl knihy.
Byl to pocit, jako bych sáhl do samotného jádra žhnoucího slunce. Nebyla to bolest. Ani žár, ani chlad, ani žádný jiný tělesný vjem.
Byla to nenávist, přesahující vše, co jsem kdy zažil a pocítil. Zapotácel jsem se, vykřikl jsem a pokusil jsem se odtrhnout ruku od knihy, ale nešlo to. Mé prsty byly jako přirostlé a naprosto neznámá síla mi pulzovala paží, vžírala se jako doběla rozžhavená láva do mého vědomí a já řval, řval, řval... Jako v bizarní, neskutečné vizi jsem sledoval, jak se Howard a Tremayn současně otočili a vrhli ke mně.
Tremayn byl o zlomek vteřiny rychlejší.
Jeho pěst zasáhla Howarda do brady, odmrštila ho zpátky a téměř současně dopadla jeho druhá ruka na moji a pokoušela se ji odtrhnout od knihy.
A najednou se cosi stalo. Událo se to příliš rychle, než jsem opravdu dokázal pochopit, co to je - bylo to jako bleskurychlé přeskočení jiskry, pocit, jako by se v okamžiku, kdy se naše ruce dotkly, veškerá energie, nahromaděná v mém nitru, soustředila v jeden jediný, silný výboj. Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, že jsem zahlédl nějaké světlo, maličký, ale nesnesitelně oslnivý záblesk, který vyrazil z mých prstů a zakousl se Tremaynovi do těla. To bylo náhle uchopeno neviditelnou pěstí a odmrštěno pryč. Ale tentokrát nedopadlo na zem, nýbrž zůstalo, jakoby přidržováno neviditelnýma rukama, viset nehybně ve vzduchu v nepřirozeně zkroucené pozici.
Najednou se počalo Tremaynovo tělo rozpalovat vnitřním žárem, nejprve doruda, pak do žlutá a konečně zazářilo nesnesitelně prudkým modrobílým světlem, to vše v jediné, strašlivé vteřině. Vlna rozžhaveného vzduchu zaplavila pokoj, rozpustila led na stěnách v páru a rozbila okenní tabulky. Náhle vyšlehl ze země řvoucí sloup ohně, zahalil Tremaynovo tělo a pohltil ho.
Skoro jsem ani necítil, jak mě uchopila tlaková vlna a mrštila mnou o zem. Upadl jsem, bezmocně se kutálel po podlaze, až jsem se konečně s bolestivým nárazem zastavil. V ruce jsem stále ještě svíral knihu. Howard vykřikl cosi, čemu jsem nerozuměl, ale najednou byly všude kolem dokola jen samé plameny a kouř. Tam, kde se ohnivý sloup dotkl střechy, zela obrovská nepravidelná díra, po jejíchž okrajích šlehaly plameny. Ztrouchnivělé trámy hořely jako koudel a oheň se šířil příšernou rychlostí, mnohem rychleji, než by bylo přirozené.
Rozkašlal jsem se, s námahou jsem se zvedl na ruce a na kolena a rozhlížel se po Howardovi a Rowlfovi. Jejich postavy byly jen temné, rozechvělé siluety za stěnou z plamenů, která rozdělovala pokoj na dvě nestejně velké části. Žár začínal být nesnesitelný.
"Roberte!" křičel Howard. "Skoč! Pro všechno na světě, skoč! Začíná hořet celý dům!"
Vstal jsem, udělal jsem krok proti plamenné stěně - a zase jsem uskočil nazpět. Horko bylo nepředstavitelné. Oblečení mi začínalo doutnat, obličej mě bolel, jako bych už stál v plamenech. Ale neměl jsem na vybranou. Ohnivá stěna se ke mně se strašlivou rychlostí přibližovala; během pár vteřin bude pokoj v jediném moři plamenů a já v něm shořím.
Nadechl jsem se co možná nejvíc, knihu jsem si přidržel před obličejem - a pak jsem se ze všech sil odrazil.
Trvalo to okamžik, ale připadalo mi to jako roky. Plameny mi obklopily tělo a oblečení se změnilo v černé dýmající hadry. Bolest mi explodovala v těle a v plicích jako bych měl náhle doběla rozžhavenou lávu. Upadl jsem, čelem jsem se udeřil o hranu knihy, tvrdou jako kámen, a s těžkým supěním jsem se hrabal na ruce a na kolena. Vtom se ke mně dostal Rowlf, postavil mě na nohy a vystrčil ze dveří. Také tato část pokoje byla už v plamenech a vzduch byl tak žhavý, že jsem bolestivě vykřikl, když jsem se pokusil nadechnout.
Když jsme se vypotáceli z pokoje, ohlédl jsem ještě jednou zpátky přes rameno. A přesně v tuto chvíli udeřily plameny do místa, kde jsem ještě před chvílí stál. Řev ohnivé exploze zněl jako zuřivé zařvání démona.

Když jsme vyběhli na ulici, hořel dům jako obrovská hranice. Zatímco jsme po ztrouchnivělém schodišti běželi dolů, žár se po nás natahoval jako neviditelná planoucí pracka. Plameny se stejnou rychlostí, jako se už předtím rozšířily v Tremaynově pokoji, přeskovaly dál a dál po ztrouchnivělém trámoví.
Howard, Rowlf i já jsme bušili na všechny dveře a hlasitě křičeli "hoří!", abychom varovali obyvatele, ale ven na ulici se už z domu hnalo na tucet lidí, zčásti ještě v nočních košilích, nebo jen v narychlo natažených kalhotách a pláštích. Přesto jsme si museli poslední tucet kroků vybojovat skoro násilím. Poprvé jsem zažil, co skutečně znamená slovo

"panika".
Ulice už nebyla prázdná. Ze všech stran se sbíhali lidé a příšerné mlčení, které nás doprovázelo cestou sem, nahradily nyní výkřiky a ječeni nesčetných prolínajících se hlasů.
Ohlédl jsem se, zatímco jsme se vedeni Rowlfem, snažícím se vší silou svého obrovského těla prorazit nám cestu stále houstnoucím davem, pokoušeli přeběhnout na druhou stranu ulice. Dům se už nedal zachránit. Z propadlé střechy šlehaly desetimetrové plameny. Černý, mastný kouř se valil ze zčernalých oken podkroví a miliony drobných, rudě žhnoucích jisker pršely na ulici i okolní domy jako ohniví brouci. Jestli se co nejdřív nestane zázrak, přeskočí oheň na sousední budovy a snad celá ulice lehne popelem.
Sean na nás čekal na protějším chodníku. Oči měl zděšeně vytřeštěné. "Co se stalo?" zeptal se. "Já... viděl jsem výbuch a..."
"Teď ne!" přerušil ho ve spěchu Howard. "Musíme pryč. Rychle!"
Ani se nedostal k tomu, aby svůj úmysl provedl. Jakýsi šedovlasý muž mu zastoupil cestu, v panovačném gestu zvedl ruku a současně ji sevřel v pěst. "Jen ne tak rychle, pane!" řekl. "Nikam nepůjdete."
Poznal jsem ho. Byl to stejný muž, který nás oslovil předtím na schodišti. Projela mnou ledová hrůza, když jsem uviděl, jak se při jeho slovech spousta tváří obrátila směrem k nám. Z domu za námi se stále ještě ozývaly výkřiky, praskavé zvuky a rány. S bolestí jsem si uvědomil, kolik v takových chudých bytech bydlívá lidí. A jak rychle se oheň šíří.
"Co chceš?" zeptal se Rowlf vztekle. "Pakuj se z cesty, burane. Musíme zavolat hasiče!"
Ale tentokrát se už muž nedal Rowlfovým respektuhodným zjevem zastrašit. Naopak se proti nám postavil ještě vyzývavěji a bojovně vystrčil bradu. Měl dost silný hlas, a tak i navzdory všemu hluku slyšeli jeho slova i na druhé straně ulice. "Co se tam nahoře stalo?" zeptal se a vzteklým posunkem ukazoval na hořící dům. "Co jste to udělali? Vy jste to tam podpálili!"
Howard mu stáhl ruku dolů a pokusil se kolem něho protáhnout, ale muž se na něho se vzteklým vrčením vrhl a oběma rukama ho chytil za klopy kabátu. "To vy jste zapálili dům!" řval. "Je to vaše vina!"
Rowlf ho srazil k zemi. A pravděpodobně to bylo to nejhorší, co mohl v tuto chvíli udělat, ale když poznal svoji chybu, bylo už pozdě. Muž beze slova hekl a padl na kolena, ale současně se ozval z davu, který se shromáždil na ulici, mnohohlasý, zuřivý řev.
"Zatracený idiote!" zařval Sean. Jedním skokem se ocitl u Rowlfa, prudce do něho i do Howarda strčil, až oba odletěli ke stěně domu a rozkročen se postavil mezi nás a přibližující se dav. "Roberte, ke mně!" vykřikl. Najednou držel v ruce revolver. A zatímco jsem se snažil dostat se zoufalým skokem k Rowlfovi a Howardovi, zvedl Sean zbraň, jednoho z nejblíž stojících mužů udeřil dlaní druhé ruky naplocho do tváře a současně dvakrát stiskl spoušť.
Výstřely se rozlehly úzkou ulicí jako rány z kanónu. Dav, který ještě před půl vteřinou se těžkopádně počal valit proti nám, se zděšeně vrhl zpět a na chvíli nastalo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík. Dokonce i praskání ohně jako by na chvíli ustalo.
Vzápětí však vypukla dvakrát tak velká mela. "Zabijte je!" vykřikl jakýsi hlas a ostatní se hned přidali a opakovali jeho slova sborem. "Zapálili dům!" křičeli: "Jsou to žháři!"
Sean znovu vypálil do vzduchu, ale tentokrát už to nemělo ten účinek. Nejbližší kolemstojící se sice pokusili před ním ucouvnout, méně snad ze strachu z revolveru, více z respektu před jeho mohutnou postavou a obrovskými, bojovně zdviženými pěstmi; ale muži a ženy za nimi se strkali a nelítostně se cpali dál. Řada hrozivě zkřivených obličejů a hrozících pěstí se přibližovala.
"Utíkejte!" zasupěl Sean. "Sakra, tak utíkejte! Pokusím se je zadržet! Sejdeme se u člunu!"
Howard ještě chvíli váhal, ale pak došel k závěru, že nemáme žádnou šanci uklidnit rozrušený dav - natož se mu pak úspěšně bránit.
Zoufale jsme se rozběhli. Dva, tři muži se nám pokusili postavit do cesty a zadržet nás, ale Rowlf je buď srazil pěstmi, nebo je prostě porazil v běhu. Za námi práskly znovu výstřely a řev davu se změnil v pekelný sbor, křičící po naší krvi.
Na chvíli se mi zdálo, jako bych v řevu toho lidského zástupu zaslechl Seanův hlas, vzápětí jsme zabočili za nejbližší roh a utíkali dál. Ale uběhli jsme sotva sto kroků, když se za námi objevili první pronásledovatelé. A jejich počet narůstal.
Byl to zoufalý závod. Cesta zpět do přístavu mi připadala desetkrát delší než sem a náš náskok se pomalu ale jistě zmenšoval. Když jsme dorazili až na hráz, byli naši pronásledovatelé za námi jen na pouhých padesát yardů.
Howard v běhu vytrhl revolver z kapsy a vypálil těsně nad hlavu davu. Účinek byl prakticky nulový. Tito lidé se už neřídili rozumem. Slyšel jsem slova jako "ďáblové" a "čarodějníci"; znovu mi přeběhl po zádech mráz.
"Rychleji!" zasípal Howard. Znovu vystřelil, a tentokrát držel zbraň níž; kulka narazila několik kroků před prvními muži do kamenné dlažby, až vyskočily jiskry. Tři nebo čtyři muži polekaně vykřikli, zpomalili a klopýtli, ale za nimi se hrnuli další, po desítkách, ne-li po stovkách. Hrůza, která už po dva dny svírala obyvatele města, se nyní vybila v jediném prudkém výbuchu. Ti muži za námi dávno už nebyli jen obyvatelé onoho hořícího domu nebo okolních budov; každý muž, kterého tento rozběsněný dav potkal, se k nim musel přidat.
Rowlf běžel o něco rychleji, zoufalým skokem přeskočil na člun a třesoucími se prsty začal uvolňovat lana, která loď poutala k molu. O pár vteřin později jsme se na loď dostali i Howard a já a pomáhali jsme mu.
Bylo to beznadějné. Dav se přiblížil, když povolilo i poslední lano, avšak příboj tiskl člun dál prudce k molu a na odtlačení člunu od břehu nebo napnutí plachty nebyl čas. Rowlf pěstí srazil muže, který přeskočil k nám na palubu a mával zubatým kuchyňským nožem, druhého střelil Howard do stehna.
A pak se na nás vrhli. Prudký úder mi vyrazil zbraň z ruky, zasáhla mě jakási pěst, až jsem se zlomil v pase, a dál jsem cítil celou řadu úderů a kopanců, které na mě dopadaly. Jakési ruce se po mně natahovaly, rvaly mi šaty i vlasy. Jako přes závoj jsem viděl, jak i Rowlfa skutečná lidská potopa srazila k zemi. Člun byl příliš malý, než aby se na něj vešlo

tolik lidí. Mnozí popadali do vody, nejeden byl shozen i davem, tlačícím se na mole. Ale to zuřivost davu snad ještě víc umocňovalo. Sotva už jsem vnímal jednotlivé rány, zoufale jsem se schoulil a pokoušel jsem se chránit si alespoň obličej a podbřišek. Byl jsem už přesvědčen, že nás ten dav jistojistě umlátí.
A přece se tak nestalo. Najednou jakýsi hlas vykřikl něco, čemu jsem nerozuměl, vzápětí však mlácení polevilo, až nakonec úplně ustalo. Jakési surové ruce mě uchopily, zvedly mě na nohy a vlekly mě po palubě ke kajutě. Také Rowlf a Howard byli davem chyceni a strkáni směrem k otevřeným dveřím.
"Upalte je!" zařval znovu ten hlas, který jsem slyšel už předtím. "Sami jsou žháři, tak ať pocítí, co je to horko. Upalte je, jak se to dělá s čarodějníky!"
Dav přivítal jeho slova nadšeným povykem a opakoval je. Najednou se odněkud objevila hořící pochodeň, pak druhá, třetí, a vzduch se naplnil zápachem hořícího dřeva. Vzpíral jsem se a zoufale se bránil, ale proti dvanáctinásobné přesile jsem neměl šanci. Kdosi mě prudce udeřil do zad, až mě to mrštilo ke dveřím, pak mě kdosi kopl do kolena a já se skutálel ze schodů dolů do kajuty.
Náraz byl strašný. Jako přes záclonu jsem viděl, jak byli Howard s Rowlfem shozeni za mnou dolů ze schodů, potom proletěla vzduchem zapálená pochodeň a přistála jen pár centimetrů ode mě. Zoufale jsem utloukl jiskry, které padly na mne, přitiskl jsem si ruce k obličeji a odkutálel se stranou, zatímco do kabiny dopadly druhá a třetí pochodeň. Rowlf vykřikl, vrhl se dopředu a pokoušel se oheň udupat, ale za každou pochodeň, kterou uhasil, vletělo dveřmi dovnitř několik nových. Část schodů a podlaha už hořely.
Dveře se s tupým bouchnutím přirazily a na palubě zadupaly četné kroky. Řev davu se vystupňoval v takřka pekelný řev a člun se otřásl jako pod prudkým úderem obrovského kladiva. Dokonce i tady uvnitř byl řev davu takřka nesnesitelný.
S kašláním jsem se se postavil na nohy, rukama jsem utloukal jiskry, které se mi zachytily na šatech, a couval jsem před praskající ohnivou stěnou. Žár byl nesnesitelný a vzduch byl už teď, po pár vteřinách, natolik nasycen kouřem a čpavým zápachem, že téměř nebylo možné se nadechnout. Rowlf se s výkřikem otočil, zvedl ze země jednu židli a vytloukl s ní jedno z kulatých okýnek, ovšem výsledek byl takřka nulový.
"Rowlfe!" vykřikl Howard. "Dopředu! Do skladiště!" S prudkou gestikulací ukazoval na čelní stěnu kajuty. Věděl jsem, že za ní se nachází malý skladovací prostor lodi, dlouhý sotva pět kroků, odkud vedou padací dveře nahoru - ale mezi námi a jím se nacházela pevná stěna z palcového dřeva.
Rowlf zavrčel, ustoupil pár kroků nazpět a sklonil ramena. Sotva jsem ho viděl za černošedými, převalujícími se mračny kouře, které naplňovaly kabinu. V plicích mě nesnesitelně pálilo. Určitě se tu udusíme, pokud nás dřív nedostihnou plameny.
Rowlf se rozběhl. Jeho tělo jako by se proměnilo v živou dělovou kouli. V poslední chvíli se otočil bokem, s neuvěřitelnou prudkostí narazil proti stěně a s bolestným výkřikem se zapotácel nazpět.
Ale ve stěně se objevila na prst široká, nepravidelná trhlina!
Howard, Rowlf i já jsme se téměř současně vrhli proti stěně. Dřevo pod naším náporem zasténalo jako živá bytost a objevila se druhá, ještě delší trhlina. Rowlf strhl mě a Howarda s netrpělivým pohybem nazpět, zvedl pěsti a vší silou jimi bušil do dřeva. Stěna se otřásala a trhlina se stále rozšiřovala. Viděl jsem, jak má Rowlf rozbité kotníky prstů, jak mu krev stéká po rukou, ale dál ze všech sil bušil do stěny. Trhlina se rozšířila v díru. Rowlf zařval, oběma rukama uchopil její okraje a vší silou trhl. S praskavým zvukem se vyrvalo prkno a rozevřel se přístup do místnosti za stěnou.
Kajuta se proměnila v moře plamenů, zatímco jsme se vpotáceli do skladiště. Čerstvý kyslík, který trhlinou proudil do kajuty, rozdmýchal plameny k nové zuřivosti, takže dokonce i zde byl žár sotva k vydržení. Rowlf ještě jednou zatnul pěsti, jediným mohutným úderem vyrazil dveře a bez váhání se vymrštil nahoru. Ze všech sil se vytáhl nahoru na palubu, obrátil se a natáhl ruce směrem ke mně. Howard mi z rukou vytrhl knihu, kterou jsem stále ještě svíral, aniž bych si toho vůbec všiml, a Rowlf mě bez okolků vytáhl k sobě nahoru a jako pytel mě složil na palubu. Několik vteřin nato mu podal Howard Necronomicon a krátce nato sám vyskočil na palubu.
Na chvíli jsme byli v bezpečí. Palubní přístavek nás zakrýval ve směru k přístavu, ale mohlo trvat jen pár okamžiků, než někdo z toho obrovského davu zaznamená náš útěk. A sotvaže jsem na to jen pomyslel, objevila se na molu jakási postava a s prudkou gestikulací ukazovala směrem k nám. "Tamhle jsou!" zařval ten muž. "Pokoušejí se utéct!"
Třeskl výstřel a těsně vedle nás odletěly od paluby třísky. Howard se otočil a odvážným skokem se vrhl do vody, v tu chvíli do mě Rowlf prudce strčil, že jsem pozpátku přepadl přes palubu do vody.
Studená voda mě málem omráčila. Ještě před okamžikem jsme se téměř zaživa upekli, nyní jsem měl pocit, že musím ve zlomku vteřiny zmrznout na kus ledu. Polykal jsem vodu, snažil jsem se - spíš instinktivně než vědomými pohyby - dostat nad hladinu, a když se mi to podařilo, bolestivě jsem se rozkašlal. Ledová voda mi ochromovala ruce a nohy tak rychle, že jsem cítil, jak mi svaly tvrdnou, necitliví a jsou k nepoužití.
Uchopila mě vlna, lehce mě nadzvedla a mrštila mnou proti zdi mola. Náraz mi vyrazil dech, ale současně mě bolest vrátila zpět do skutečnosti a na chvíli rozhrnula závěs slabosti a únavy, který mi zahaloval myšlenky.
Plavali jsme kousek od mola, jen pár stop od hořícího člunu. Namačkaný lidský dav se vyhrnul na molo; směrem k nám přilétlo několik kamenů a jiných předmětů, viděl jsem, jak jeden zasáhl Rowlfa.
"Upalte je!" řval dav. "Upalte ty čaroděje! Zabijte je!"
Krupobití kamení ještě zesílilo.
A pak jsem uviděl něco, co mi znovu rozproudilo krev v žilách.
Tři nebo čtyři muži za jásavého povyku ostatních přivalili sud. Vzduchem se mihla sekyra a se zaduněním dopadla na tenký plech - silný proud zlatě žlutého petroleje se počal vylévat do vody přístaviště!
"Ne!" zařval Howard. "Rychle plavte! Zachraňte se!"
Bylo to marné, vší silou jsem se opíral proti vlnám, ale petrolej se rozléval po hladině desetkrát rychleji, než jsem byl

schopen plavat, navíc mě vlny skoro pokaždé zase vrhly o tolik nazpět, kolik jsem uplaval.
"Upalte je!" řval zástup. "Zabijte je! Zabijte je! Zabijte je!"
Vzduchem se mihla pochodeň. Jako planoucí hvězda pomalu plachtila vzduchem, než dopadla do vody. Nadechl jsem se, co jsem mohl nejvíc, vrhl jsem se dopředu - potopil se, právě v okamžiku, kdy se pochodeň dotkla hladiny a petroleje, plovoucího na ní.
S jediným prudkým šlehnutím se petrolej nad našimi hlavami vznítil. Oranžovorudé, oslnivé, míhavé světlo prozářilo i vodu kolem mě, zatímco se ohnivá stěna s šílenou prudkostí rozběhla nazpět ke břehu. Ty plameny musely nutně ohrozit i ty muže a ženy nahoře a pravděpodobně zapálit půl přístavu, ale na to rozběsněný dav v tu chvíli neměl ani pomyšlení.
Ponořil jsem se co nejhlouběji, sebral jsem poslední zbytky sil, které v mém vyčerpaném těle ještě byly, a pokoušel jsem se rozeznat nad sebou konec planoucího ohnivého koberce. Tlak v mých plicích narůstal. Jako by mi prsa svírala neviditelná ocelová obruč a stále se pomalu svírala. Cítil jsem, jak mi ubývá sil, dělal jsem poslední zoufalá tempa a ze všech sil jsem přemáhal touhu otevřít ústa a nadechnout se.
Nemohl jsem dál. Ruce mi ochabovaly. Bolest v plicích byla nesnesitelná a před očima se mi začínaly míhat pestrobarevné skvrny a černá mlha. Věděl jsem, že zemřu, jestli se vynořím uprostřed hořícího petroleje. Ale konec plameniště byl vzdálen ještě dobrých třicet yardů. Snad jen dvacet, ale to stejně nehrálo roli. Právě tak dobře mohl být na opačném konci zeměkoule.
S troškou sil, která mi ještě zbyla, jsem se obrátil na záda a vyrazil nahoru k hladině.
Plameny mě přivítaly s hučivým řevem. Žár překonávající veškerou představivost, mě udeřil do tváře a vzduch, který jsem chtěl nadechnout, jako by se proměnil v roztavené železo.
A pak najednou bylo po všem.
Plameny strnuly. Žár v jediné vteřině zmizel a řev obrovského davu umlkl tak prudce, jako by někdo zabouchl neviditelné dveře mezi ním a mnou.
Chvíli mi trvalo, než jsem přestal křičet, a ještě déle, než jsem pochopil, co se stalo. Tedy nedá se říct, že jsem pochopil. Vše, čeho jsem byl schopen, bylo zírat na nehybně strnulý dav na břehu a na metrové žlutorudé plameny, které proměnily přístaviště v planoucí kráter sopky.
Ani se nepohnuly. Stejně jako lidé na břehu, jako voda, ve které jsem ještě před několika vteřinami ze všech sil zápasil s příbojem, stejně jako nízko visící mraky na obloze, strnulé jako na fotografii, tak znehybnělo docela vše, jako by byl veškerý pohyb zmražen nějakým podivným kouzlem. Bylo to, jako by se zastavil čas.
Jakási ruka se dotkla mého ramene, a když jsem polekaně otočil hlavu, uviděl jsem Rowlfův obličej, černý od sazí. Chtěl něco říct, ale zřejmě byl na to příliš vyčerpaný, a tak jen malátným gestem ukázal k severu, na otevřené moře. S námahou jsem šlapal vodu, otočil jsem se na místě a pohlédl směrem, jímž ukazoval.
Svět se zastavil, ale kdesi daleko, na míle od břehu se jeho malá částečka přesto pohybovala.
Byl to pohyb bytosti tak příšerné, že se mi znovu rozproudila krev v žilách.
Rozeznal jsem jen stín. Stín a přibližný tvar: obrovská, švihající chapadla, neforemně nafouklé tělo, zkřivený démonický škleb, shlížející na svět z bezedného černého oka. Bylo to jako němý uragán, trychtýřovitý černý útvar, stále rychleji a rychleji se otáčející dokola. A já cítil, jak cosi z tohoto pekelného víru sáhlo skrze prostor a čas a dotklo se toho strnulého davu na břehu. Nebylo to nic tělesného. Nic fyzického. Bylo to jako spojení dvou sil, temné, ponuře pulzující energie divokého pekelného víru a rozpoutané nenávisti šíleného davu. Všechna negativní energie, která se ve městě za poslední dny nahromadila, jako by se najednou v jediném okamžiku přelila do onoho děsivého neznámého, spojila se s ním a společně vytvořily cosi nového, hrozného. Na chvíli těla mužů a žen na břehu zprůsvitněla, jako by je prozařovalo neskutečně intenzívní světlo. Současně se to černé tornádo nad mořem roztáčelo ještě rychleji a rychleji a rychleji, až nakonec rozdělilo moře jako obrovská pěst.
V olověné, šedé obloze se objevila tenká klikatá čára, narůstala jako temný blesk a v několika vteřinách se rozšířila v gigantickou průrvu, trhlinu v realitě, v čase a prostoru, průchod mezi dimenzemi reality a šílenství.
A z této průrvy počaly vystupovat příšery...
Titánské obludy, nestvůry s chapadly a švihajícími, slizkými tykadly, příšerné výplody horečných snů, příliš strašlivé, než aby se daly vylíčit, pulzující, třpytivý gigantický černý proud vířícího anti-života, kreatury šílenství, které zanikly před dvěma miliardami let a nyní povstávaly k novému, strašlivému bytí.
Dvě, tři, čtyři, celého půl tuctu ohavných, přízračných nestvůr se vynořilo z pulzující průrvy mezi dimenzemi. Vnořily se do moře a za nimi proudily další, celé desítky, celá armáda VELKÝCH STARCŮ. Každý sám o sobě představující novou hrůzu, novou bytost, na kterou stačí jediný pohled, aby člověk upadl do propasti věčného šílenství.
A náhle se trhlina počala chvět. Protáhla se a zkřivila jako obraz poškozené laterny magiky, potom se začala při okrajích třepit a rozpouštět. Oslnivě jasné, tisíceronásobně členité blesky vyšlehly z okolních mračen směrem k průrvě, vrazily do ní jako tenké smrtící paprsky čiré energie a zabodly se do těch bizarních děsivých stvoření. Průrva se uzavřela.
Plameny neuvěřitelné intenzity naplnily průchod mezi časovými dimenzemi, spoustu VELKÝCH STARCŮ zabily, ty, které pak nemohly zničit, zahnaly. Ještě chvíli se mezidimenzionální brána kroutila a svíjela jako gigantická, škubající se rána, pak do ní udeřil poslední, úděsně jasný blesk a zavřel ji nadobro.
A z hlubin moře, ze samého dna oceánu zazněl příšerný, rozzuřený řev.

Ani nevím, jak jsem se dostal zpátky na břeh. Rowlf a Howardem mě zřejmě museli z vody vytáhnout, neboť první, na co si vzpomínám, byla tvrdá kamenná dlažba ulice a hořká žluč, kterou jsem ze sebe bolestivě vydával.

Bylo po všem, to jsem tušil, ale na zlomek vteřiny jsem pohlédl do samého srdce pekla a pocítil jsem nenávist, tvořící pravou podstatu bytí VELKÝCH STARCŮ, což byl zážitek, na jaký nikdy do konce života nezapomenu.
Když jsem konečně sebral dost sil, abych se postavil a rozhlédl se kolem, naskytl se mému pohledu bizarní obraz. Celé přístaviště bylo v jednom plameni, ale byl to oheň, který strnul uprostřed pohybu a nevydával žádný žár, stejně jako voda, která zamrzla v průhlednou skleněnou desku. Dokonce i drobné čepičky z pěny na hřebenech vln zůstaly beztížně viset ve vzduchu.
Jakási ruka se téměř něžně dotkla mé paže, a když jsem obrátil pohled, uviděl jsem Howarda. A za ním...
Dav tam stále ještě stál tak, jak jej zastihla ta náhlá změna: nehybně s výrazem zděšení na tváři, s těly téměř průhlednými, jako by byly jen z kouře nebo mlhy, a ne z masa a krve.
Tu jsem pochopil, že se stále ještě pohybujeme v oné úzké přechodné oblasti mezi realitou a druhým světem. Ale ta myšlenka jen velice rychle bleskla mým vědomím. Najednou jsem měl oči jen pro štíhlou, tmavovlasou postavu, která se objevila za Howardem a hleděla na mě temnýma očima.
Byli jsme si dokonce velice podobní. Nyní, když jsme po celých měsících poprvé opět stáli proti sobě, všiml jsem si, jak veliká je naše vzájemná podoba. Byl o třicet let starší, ale to byl jediný rozdíl. Jako bychom byli bratři.
Ale konečně byl to můj otec.
"Roberte."
Jeho hlas zněl zvláštně; byl v něm jakýsi smutek a hrůza. Hrůza z čeho?
Vstal jsem, vyměnil si zmatený pohled s Howardem, který se na mě jen usmál a ustoupil stranou.
"Otče, ty?" zeptal jsem se. "Ty ses... vrátil?"
Usmál se. "Celou dobu jsem byl u tebe, Roberte," řekl tajemně. "Ale nemohl jsem se prozradit."
"Tys byl..." Náhle mi spadly šupinky z očí. "Sean," řekl jsem. "Tys byl Sean!"
Opět přikývl a nepochopitelný výraz smutku v jeho očích ještě zesílil. "Chtěl jsem tě ještě jednou vidět, než... budu muset jít."
"Jít?" opakoval jsem zmateně.
Přikývl. "Ano. Udělal jsem, co jsem musel udělat. Má úloha je u konce, Roberte."
"Tvoje úloha? To myslíš..."
"Nic z toho, co se přihodilo, nebyla náhoda," řekl vážně.
"Ale ty... tys byl..."
"Na straně nepřítele?" Usmál se, mírně a shovívavě. "Nikdy jsem nebyl, Roberte. Žádná moc ve vesmíru by mě nedokázala přinutit, abych bojoval proti vlastnímu lidu. Ale musel jsem to udělat. Musel jsem oklamat tebe, Howarda i všechny ostatní, abych odvrátil nebezpečí, které se nad vámi všemi vznášelo."
Instinktivně jsem pohlédl k moři. Černé tornádo zmizelo, ale - byla to halucinace, nebo jsem to skutečně viděl? - hluboko pod hladinou se mi zdálo, že vidím pulzovat spoustu obludných stínů jako gigantická, zlá, černá srdce.
"To bylo to, co chtěl Yog-Sothoth," odpověděl Andara na moji nevyslovenou otázku. "On sám byl do našeho světa přiveden přičiněním čarodějů z Jerusalems Lotu, ale jeho úsilí od samého počátku bylo zasvěceno cíli znovunastolit vládu svého lidu. Vzpomínáš si, co jsem ti vyprávěl ještě na lodi?"
Přikývl jsem, avšak mlčel jsem a čekal, co řekne dál. "Musel jsem ho oklamat," řekl. "Objevil by způsob jak prolomit přehradu času i beze mě."
"Ale on to udělal," namítl jsem. "Někteří z jeho lidu přece..."
"Jen pár," přerušil mě. "Jen třinácti z nich se podařil krok časem, avšak jejich těla jsou pouhá iluze. Oni sami stále ještě spí kdesi ve vzdálené dimenzi. Jen části jejich ducha se podařilo projít. Vaším úkolem bude je porazit. Pokusí se probudit svá spící těla a znovu plně nastolit svoji starou moc. Kdyby se jim to podařilo, byl by svět ztracen. Nikdy je nepodceňuj, Roberte."
"A... ti ostatní?" zeptal jsem se zajíkavě.
"Cesta, kterou chtěli jít, je zavřená navždy," řekl. "Proto jsem předstíral, že jsem váš nepřítel, Roberte. Ukolébal jsem Yog-Sothotha ve víře, že mě ovládá, že je pánem mé vůle a že mu musím sloužit. Snad je mým selháním, že třináct z nich proniklo do našeho světa, ale byl to jediný způsob, jak zahradit cestu stonásobnému počtu."
"Byla to tedy... past."
"Ano," odpověděl Andara. "Musel jsem to udělat. A doufám, že mi to můžeš prominout."
Prominout... Pomyslel jsem na Gordona a na Tremayna, na všechny muže a ženy, kteří přišli v hořícím domě o život, na další nevinné, kteří zemřeli.
"Proč?" zeptal jsem se.
Zdálo se, že uhodl moje myšlenky. "Kdysi jsem ti v dopise napsal, že mě jednoho dne budeš nenávidět, Roberte," řekl tiše. "A já sám se nenávidím za to, co se stalo. Ale nebylo jiné cesty. Neexistuje žádná omluva a žádné ospravedlnění pro to, co jsem udělal, ale přesto jsem musel." Chvíli se odmlčel, pohlédl mimo mě na oceán a vzdychl. "Odcházím, Roberte. Navždy."
"Znamená to, že teď... že teď skutečně umíráš?"
Usmál se, jako bych řekl něco hrozně hloupého. "Něco jako definitivní smrt, Roberte, neexistuje," řekl. "Ale bude dlouho trvat, než se zase uvidíme. Už ti nebudu moci pomáhat."
"Pomáhat mi? Takže tys..."
"To já jsem vyhnal démona, který se zmocnil té dívky," řekl. "Byla to má moc, kterou jsi cítil, Roberte. Ale už při tobě příště nebudu moci stát. Teď už máš jenom sama sebe. Sebe a moc, kterou jsem ti odkázal. Cvič se v ní, Roberte, a užívej jí dobře." Zmlkl, přistoupil ke mně a zvedl ruku, jako by se mě chtěl dotknout, ale pak to neudělal. "A promiň mi, jestli můžeš," řekl velice tiše a velice smutně.

A zmizel.
Já však ještě dlouho stál a zíral bez hnutí na místo, kde předtím stál. Jednoho dne mě budeš nenávidět, stálo v jeho dopise. Pokoušel jsem se proti tomu bránit, ale nedokázal jsem to. Pokoušel jsem se přesvědčit sebe sama, že to udělat musel, že neměl na vybranou, a věděl jsem, že je to pravda. Ale vše, co jsem ve svém nitru našel, byla jen vzpomínka na všechny ty nevinné lidi, kteří museli zemřít, kteří byli obětováni, aby byl jeho plán úspěšně doveden do konce.
Nechtěl jsem.
Ze všech sil jsem se tomu bránil, ale bylo tomu tak, jak předpověděl. Pokoušel jsem se mu odpustit, ale nenáviděl jsem ho za to, co musel učinit. A přísahal jsem si, že se pomstím těm, kdo z něho učinili to, čím se stal.
VELCÍ STARCI zničili jeho i můj život. A já si nedopřeji odpočinku dříve, dokud tito temní bohové z předvěkých časů nebudou mrtvi. Oni - nebo já...